MERCENAR

49 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

DICK STANFORD

SFÂRȘITUL IMPERIULUI

Colecţia MERCENAR

49

Dick Stanford

SFÂRŞITUL IMPERIULUI

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z 2000
2001

CAPITOLUL I

Cartierul general al lui Augie Marinello de la Long Island era foarte bine păzit. Fortăreaţa era înconjurată de un perete de o grosime impunătoare care atingea aproape doi metri şi al cărui vârf era echipat cu o reţea de alarmă electronică. Tot ceea ce se afla în interiorul acestei incinte beneficia de o protecţie perfectă. Poarta cea mare, dotată cu încuietori electrice, se afla într-o scobitură de zece metri, comandată de fiecare parte de construcţii din cărămidă ale căror ferestre cu geamuri antiglonţ permiteau un control total al cărării mici care ducea spre intrare. Dincolo de casele de pază, un culoar împrejmuit cu grilaj adăpostea câini dobermani dresaţi să ucidă. Chiar dacă ai fi fost invitat acolo, era imposibil să pătrunzi pe proprietate intrând pe uşă.

Hunter nu putea decât să ghicească toate celelalte curse care se aflau în interior...

Augie Marinello fusese un împărat nebun într-o ţară nebună. Aceasta era o lume de sălbatici, populată de sălbatici atinşi de paranoia, ai căror şefi erau chiar mai demenţi. Toate aceste lucruri nu îi împiedicau să se devoreze reciproc. Iar Marinello fusese devorat de oamenii săi. Tocmai el, regele regilor.

În mod curios, fortăreţele ca cea de la Long Island nu erau destinate să îndepărteze reprezentanţii forţelor de ordine. Dimpotrivă, dacă un agent federal se prezenta în faţa porţii, acesta era dus să viziteze parcul, apoi casa, i se oferea ceva de băut aducându-i-se o mulţime de complimente, după care era însoţit până la ieşire. Federalul se pomenea afară, fără să fi văzut şi să fi auzit nimic.

Poliţiştii, federalii sau alţi oficiali nu deranjau oamenii ca Augie Marinello. Ceea ce îi neliniştea, erau tocmai sălbaticii asemenea lor.

Deci, regele era mort.

David Eritrea se vedea deja prinţ moştenitor. El, care nu era nici măcar un *capo,* spera să-l înlocuiască pe Augie Marinello, al cărui *consigliere* fusese, şi să devină *capo di tutti capi!* De-a lungul anilor petrecuţi în serviciul lui Augie, Eritrea nutrise un vis nebun. În prezent, visul părea mai puţin nebun, aproape realizabil, datorită numai lui Bob Hunter care era singurul duşman adevărat al tuturor mafioţilor.

Şi, ironia sorţii, Hunter fusese cel care îi oferise această şansă; acum el trebuia să profite din plin de ea. Dar nu va fi un lucru uşor. Regele era mort, dar imperiul o ducea bine şi fortăreaţa era apărată. Până la urmă, totul mergea mai bine de la moartea fostului *capo.* Interminabila agonie a lui Augie îi aruncase trupele într-un fel de toropeală. Oamenii adoptaseră o atitudine prudentă: „vom vedea mai târziu...” Nu mai erau siguri de nimic.

Totul urma să se schimbe.

Hunter intenţiona să le ofere ocazia să constate acest lucru. Regele era mort. Hunter voia ca şi imperiul să piară, dar ca să reuşească acest lucru trebuia să împiedice o transmitere a puterilor liniştită.

Exterminatorul zâmbi, apoi încruntă sprâncenele. Trebuia să le arunce în aer casa. Din interior...

*

* *

Soarele se ridică pe cer. Digger Pinella tocmai îşi petrecuse cea mai lungă noapte din viaţa sa. Se întinse uşor, îl contemplă pe Tommy Zip care se afla în cealaltă casă de pază, aşezat pe un scaun, în spatele geamului antiglonţ, şi îi făcu o grimasă. Tommy Zip acţionă interfonul.

— Încă o noapte afurisită.

Digger stinse luminile care luminau poarta pe timpul nopţii.

— Nu te mai plânge, spuse el. Unde am fi fost acum dacă nu am fi avut toate astea?

— În pat cu o femeie, spuse celălalt fără să ezite, dintre draperiile albe.

Apoi încremeni văzând apropiindu-se o maşină.

— Atenţie.

Era o maşină sport de culoare roşie, lungă şi joasă, care duhnea a bani şi lux. Bărbatul care era la volan se potrivea cu maşina. Era bine făcut, *macho,* nonşalant. Purta un costum alb care în mod sigur nu fusese cumpărat dintr-un supermarket. El le zâmbi celor doi, însă ochii săi erau invizibili în spatele ochelarilor de soare.

— Bună ziua, domnule, spuse politicos Digger.

— Bună ziua, băieţi!

Vocea sa puternică făcu difuzorul să vibreze. Bărbatul întinse o cartelă din plastic lângă geam, în faţa ochilor lui Digger.

— Găseşte-l pe Billy Gino şi spune-i să vină repede.

Nu avea de ce să se înşele.

Digger îi zâmbi, aruncă o privire liniştitoare spre Tommy Zip,

luă telefonul şi îl sună pe Billy Gino.

— Vreţi să intraţi, domnule? întrebă el.

— Îmi dai voie să intru? spuse celălalt zâmbind.

Curioasă întrebare. Ar fi închis papa uşa catedralei Sfântul Petru în nasul lui Isus? Digger râse nervos şi acţionă clanţa electrică a porţii.

— Domnul Gino coboară, domnule. Vă veţi întâlni pe alee.

Bărbatul îi răspunse printr-un zâmbet, îi făcu cu ochiul lui Tommy Zip, apoi avansă încet.

Digger închise poarta şi i se adresă colegului prin interfon:

— Nemernicul, spuse el cu voce slabă.

— Cine este? întrebă Tommy Zip.

— Mai bine să nu ştii, murmură Digger examinându-şi umbra în geam.

El nu părea să fie atât de obosit după o noapte de nesomn.

— Serios, insistă Tommy Zip.

— Asul de pică pe care mi l-a arătat nu făcea parte dintr-un joc de cărţi, spuse Digger.

— Ce vrea de la Gino? Ce face la ora asta aici? Ce...

— Du-te şi dormi împreună cu soţia ta, îl întrerupse Digger.

Dar acum nu mai era liniştit deloc. Se petrecea ceva. Un ucigaş de la *Commissione* nu venea aici în zori fără să aibă un motiv serios. Ceva se petrecea.

*

* *

Billy Gino se opri lângă uşa de la intrare ca să i se adreseze căpitanului gărzii:

— Toţi oamenii la posturile lor. Avem un oaspete. Este un tip important. Trezeşte-l pe domnul Eritrea. Spune-i că am impresia că este Omega.

Căpitanul gărzii încuviinţă sec, apoi se îndepărtă rapid. Billy Gino ieşi în pridvor şi strigă către cei care păzeau:

— Deschideţi bine ochii!

Apoi coborî scările în fugă. Cei doi bărbaţi care se aflau în pridvor se ridicară de pe fotolii. Unul dintre ei întrebă:

— Ce se întâmplă, domnule?

— Nimic important, murmură Billy Gino.

Paznicul-şef îl întâlni pe alee. Avea cu el un câine în lesă şi afişa o mină contrariată.

— Cineva tocmai a intrat, spuse el. Aşteptai pe cineva, Billy?

— Aştept să se întâmple ceva, spuse Billy Gino. Trezeşte-ţi puţin oamenii, da?

— Cine-i ăsta, Billy?

— Un as. Omega, fără îndoială.

— El este cel care...

Billy Gino încuviinţă din cap.

— El este. Să ne pregătim să plece cu o impresie bună. Era foarte mulţumit ultima oară când ne-a văzut.

Paznicul branşă aparatul de emisie-recepţie şi Billy Gino coborî ca să-l întâmpine pe vizitator. Era o treabă de protocol. Nu era recomandat să laşi un om atât de prestigios să fie controlat la fiecare post de control instalat între poartă şi casă. Ar fi fost lipsă de bun simţ. Apoi, el trebuia să arate că totul este sub control.

Va avea loc o schimbare – nefastă pentru unii – Billy Gino era sigur de asta. Augie Marinello suferise mult timp, dar el fusese acolo. Dispariţia sa crease un vid care nu se va umple fără violenţă. Nu lăsase un „stat” cu reguli democratice bine stabilite. Augie smulsese puterea de la ceilalţi. Şi rămăsese şef pentru că nimeni nu îndrăznise să-i ia locul cât timp fusese în viaţă. El fusese cel mai puternic, cel mai inteligent, cel mai încăpăţânat dintre toţi. Va curge mult sânge înainte să fie găsit un om demn de această funcţie.

Billy Gino tremura în timp ce mergea. Trebuia să întâmpine omul care va juca un rol important în acest război al succesiunii.

Omega îi inspira respect şi admiraţie, iar prezenţa sa fizică îl intimida.

Era un tip ciudat.

Poate chiar mai inteligent şi mai rău decât credea el.

CAPITOLUL II

Hunter nu-şi făcea nici o iluzie; risca mult. Ar fi preferat să se afle oriunde în altă parte... Dar iată, partida se juca aici, la faţa locului şi era aproape inevitabilă. Hunter venise deci să-şi ducă la bun sfârşit misiunea.

Trebuia să facă acest lucru.

Dar asta nu însemna că îi făcea plăcere.

Responsabilul cu securitatea acelei casei mari din piatră era un om serios, de temut. Hunter îl cunoştea vag, vorbind cu el la Pittsfield când se dăduse drept un As al celor din *Commissione.* Încă mai mergea subterfugiul? Poate că da, poate că nu. Erau foarte mulţi factori imprevizibili.

Bărbatul în cauză – Billy Gino – se apropie cu prudenţă de maşină. Hunter ieşi, se sprijini în portiera maşinii, îşi aprinse o ţigară, examinând privirea lui Gino peste flacăra brichetei.

Gino nu îi întinse mâna. Puse un picior pe bara de protecţie, se aplecă peste capotă, punând pe ea coatele, apoi îl fixă cu privirea pe Hunter. Era un semn bun.

— Salut, îi spuse el Exterminatorului.

Hunter îi zâmbi.

— E totul calm, spuse el.

— Aproape prea calm, răspunse celălalt cu o voce joasă. Mai ales după cele întâmplate ieri seară la Pittsfield.

Hunter trase un fum din ţigară.

— Eşti prea tensionat, Billy.

— Sunt aşa de când m-am întors, mărturisi Gino. Îmi imaginez că eşti la curent cu ce i s-a întâmplat lui Augie.

— Da. Din cauza asta am venit.

— Asta mi-am spus şi eu.

Mafiotul lăsă ochii în jos, contemplându-şi mâinile.

— Ce s-a întâmplat acolo, domnule?

Hunter aruncă ţigara, urmări cu privirea arcul roşu pe care îl descria chiştocul şi zise oftând:

— Tot felul de lucruri, Billy, tot felul de lucruri...

— Chiar a fost Hunter?

Gino ridică capul şi fixă privirea rece a lui Hunter. Rămaseră aşa un moment, apoi Hunter spuse:

— Chiar Hunter a fost. Dar asta nu e tot.

Gino luă o ţigară. O aprinse, suflă afară fumul cu putere şi privi

din nou propria mână.

— Înţeleg, spuse el. Vom fi mai mulţi care ne vom întreba.

Hunter se hotărî să rişte un puţin.

— Te înţelegi bine cu David Eritrea?

Gino mişcă mâna într-un sens, apoi în altul.

— Aşa şi aşa.

Hunter făcu o pauză după care spuse:

— Nu te apropia de el prea mult, Billy.

— Mulţumesc pentru sfat, murmură Gino.

Subit el zâmbi şi adăugă:

— Şi-ţi mulţumesc pentru ajutorul oferit ieri. Ştim tot ce ai făcut acolo pentru noi.

— V-am salvat viaţa, spuse Hunter zâmbind şi el la rândul lui.

— Da, spuse Gino. Ai făcut altceva, nu-i aşa?

Hunter încetă să mai zâmbească. Gino mersese prea departe.

— Îţi dau cu plăcere câteva sfaturi, Billy, dar nu-mi pune întrebări.

Gino se înroşi, jenat.

— Scuză-mă. Nici nu mai ştim pe ce picior dansăm în acest moment.

— Cu atât mai mult cu cât lucrurile se vor înrăutăţi înainte să se amelioreze, Billy, spuse Hunter cu o voce mai amabilă. Dar aminteşte-ţi că lucrurile se vor ameliora. Pot conta pe tine? *Amici?*

— Ce ţi-am spus la Pittsfield? întrebă Gino care se înroşi mai mult.

— Mi-ai spus că nu trebuie decât să-ţi fac un semn, Billy.

— Nimic nu s-a schimbat, domnule. Un om trebuie să-şi urmeze propria stea, în ciuda vântului şi a furtunii. Nu ştiu ce aş face fără…

Hunter întinse braţul şi puse mâna pe umărul lui Gino.

— Ar putea să fie o Stea căzătoare, Billy. Deschide bine ochii. OK?

Gino începu din nou să roşească, vizibil flatat de atitudinea prietenoasă a unui As al celor din *Commissione.*

— Asta şi fac, domnule, promise el.

Totuşi nu voia să abandoneze.

— Ce făcea Augie la Pittsfield, domnule? Nu vreau să par curios, dar trebuie să ştiu.

Hunter nu îl lăsă să aştepte şi îi răspunse cu o voce calmă şi monotonă:

— Fugea. Deschide bine ochii, Billy, şi continuă să-ţi pui

întrebări.

— Poţi conta pe asta, răspunse Gino.

Privi în jurul lui, fierbând de mânie, o mânie care trebuia euforice preţ frânată. Trase un fum din ţigară şi spuse:

— Ne-am ascuns bine, domnule. Am putea rezista la orice.

— Observ.

— Tipul ăsta este prin preajmă?

În mod ciudat, Gino îl întreba pe Hunter dacă Hunter era prin preajmă.

— Să fii sigur de asta.

— Tocmai asta şi cred, spuse serios Gino.

Lăsă să-i cadă chiştocul din mână şi îl stinse cu grijă.

— Domnul Eritrea ştie că sunteţi aici. Vă voi conduce până la casă, apoi voi reveni aici ca să verific poziţiile. Întotdeauna trebuie verificaţi aceşti tipi. Observaţi că n-au nici o problemă, dar ştiţi cum se întâmplă.

Hunter îi făcu cel mai frumos compliment:

— Eşti un profesionist, Billy. Asta este o veritabilă fortăreaţă.

Era adevărat. Nu era vina lui Gino dacă se afla faţă în faţă cu cel de a cărui vizită se temea; puţini oameni cunoşteau adevărata faţă a lui Bob Hunter. Nu erau mulţi cei care supravieţuiseră în urma unei confruntări cu Exterminatorul. În cele mai rele coşmaruri ale lor, mafioţii nu îşi imaginau decât o umbră vagă care lua forma unui corp numai când moartea lovea.

Billy Gino cunoştea omul căruia i se adresa sub numele de Omega; unul dintre acei oameni fără faţă a cărui identitate se ascunde sub o carte de joc, Asul de Pică. Nici chiar superiorii lui nu cunoşteau cu precizie identitatea fiecărui ucigaş la un moment dat. Tipii ăştia îşi schimbau constant numele şi înfăţişarea cu aceeaşi uşurinţă cu care un cetăţean cinstit îşi schimba costumul.

Deci Billy Gino nu putea fi învinuit pentru faptul că nu-şi recunoscuse adversarul. Acest lucru era foarte favorabil căci, urcând spre casă, Hunter putu să examineze fortificaţiile şi se felicita că intrase în fortăreaţă în linişte. Ar fi fost dificil să arunce în aer această fortăreaţă.

Cu toate acestea trebuia să o arunce în aer. Cu cât mai repede cu atât mai bine.

Eritrea se afla lângă uşa fumoarului. Aştepta cu nerăbdare sosirea oaspetelui său important care întârzia. Dar ce făcea? Trecea trupele în revistă? Examina apărarea? Nemernicul! În acest timp Eritrea ar fi urcat de trei ori...

Subit, vizitatorul apăru. Uşa se deschise şi bărbatul avansă încet, ca o felină – era musculos şi emana o putere ciudată. În alte circumstanţe, Eritrea l-ar fi detestat fără să ezite. Îi dădea impresia că el însuşi e mai puţin viril, mai puţin sigur de el, mai puţin autoritar şi aproape stângaci; cu toate acestea, Eritrea ştia că are şi el clasă. Ceea ce era important, era faptul că avea nevoie de acest om ca să preia conducerea imperiului Marinello. Omega era o carte preţioasă, care trebuia jucată cu abilitate.

Odată aflat acolo, lucrurile vor fi diferite. Niciodată tipii ca Omega nu se vor bucura de puterea pe care o deţineau în prezent; era prea riscant. Ei erau independenţi, complet liberi să acţioneze după bunul plac. David Eritrea nu apreciase niciodată acest sistem şi avea intenţia să-l facă să dispară imediat ce va fi pe tronul defunctului Marinello.

Dar pentru moment...

Ieşi în hol, cu mâna întinsă şi cu zâmbetul pe buze.

— Omega! Îmi pare bine să te văd. Îmi făceam griji în privinţa ta. E înfricoşător ce s-a întâmplat ieri. Mi-a fost frică că ai... în sfârşit, ştii ce vreau să spun. Este îngrozitor.

Hunter îi strânse cu căldură mâna şi îi zâmbi cu complicitate.

— Am scăpat şi înseamnă că e bine, răspunse el domol.

Eritrea îi făcu semn să intre în fumoar, îi făcu semn să se aşeze lângă o masă mică pe care era suc de portocale, o sticlă de vodcă Eristoff, pâine prăjită şi marmeladă. Apoi închise uşa şi se aşeză în faţa lui Hunter.

— Augie a avut parte de o moarte groaznică. Aş fi dat orice ca s-o evit.

— Bineînţeles, spuse Hunter. Ca şi noi toţi.

— Nu ştiam că s-a dus acolo. Sunt uimit... Era senil, ştii asta. Era paranoic. Este normal, având în vedere evenimentele din ultimele luni. Uneori aveam chiar impresia că avea bănuieli în privinţa mea.

Eritrea oftă şi continuă:

— Nu poţi supraveghea pe cineva douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Dar aş vrea să înţelegi ceva, Omega. Voiam numai să-l protejez. Am încercat să-l menţin la locul lui şi voiam să-i ofer un moment de repaus ca să poată muri în pace. Cu demnitate. Voiam să respect obiceiurile. Trebuie să mă crezi.

— Înţeleg, spuse Hunter privind spre sucul de portocale cu un aer neîncrezător.

— Este vodcă Eristoff frapată, spuse Eritrea.

— Să fie o vodcă. N-am venit să beau, David. Am venit să

vorbesc cu tine.

— Bine, încuviinţă Eritrea punând două pahare.

— Ştii ce ai de făcut. Dar trebuie să acţionezi repede. Treaba începe deja să se mişte şi Augie nu e nici măcar în pământ. Tu te ocupi de funeralii?

— Au loc mâine după-amiază. Dar ce vrei să spui prin „treaba se mişcă deja”?

— Cursa pentru primul loc. Credeam că controlezi mai bine lucrurile, David. Totuşi nu a trecut mult timp de când...

Eritrea simţi cum un vânt rece îi trecea pe la spate şi goli jumătate din paharul cu vodcă.

— Dar... credeam că tu...

— Ţi-am spus că te voi ajuta, că noi te vom ajuta, spuse încet Hunter. Dar nu ţi-am spus niciodată că-ţi vom oferi tronul pe o tavă de argint. Ştii ce-ţi rămâne de făcut.

Eritrea se înfioră. Luă paharul de vodcă ca să-şi mascheze nesiguranţa.

— Mă voi ocupa de asta, zise el.

— Trebuie să-i convoci pe toţi. Să faci un consiliu mare.

— Bineînţeles.

— Poţi să-l faci să coincidă cu înmormântarea. Amână ceremonia pentru poimâine dacă este nevoie. Dă-le timp să sosească.

— Da, bineînţeles. Este ca şi făcut. Vor fi toţi acolo.

— Foarte bine. Trebuie să câştigi partida înainte ca foştii şefi să aibă timp să se gândească prea mult. Oamenii de vârsta asta... în fine, ştii despre cine vorbesc. Şi ştii la cine fac aluzie. Tradiţia le va face plăcere, David.

Aluzia păru să-l transforme pe Eritrea într-o statuie de gheaţă. El tuşi cu nervozitate.

— Dar ai spus...

— Ce ţi-am spus la Pittsfield este încă valabil. Vei avea susţinerea noastră imediat ce te vei ocupa de ceilalţi. Îţi trebuie o majoritate, altfel nu vom putea fac nimic pentru tine. Ne trebuie un pretext ca să acţionăm. Există totuşi o mică chichiţă, şi nu pot face nimic în această privinţă. Va trebui să te ocupi tu însuţi de ea.

Eritrea avu impresia că visul său se năruie.

— O chichiţă?

— Un tip ca mine, spuse rece Hunter. Nu ştiu cine este. Ar putea să arunce totul în aer. Trebuie să dai de el foarte repede.

Eritrea bănuia acest lucru. De fiecare dată când începea să

tremure se întâmpla ceva rău.

— Ce tip? întrebă el încet.

— Cel care a scăpat, spuse calm Hunter.

Eritrea clătină din cap, neîncrezător.

— Nu înţeleg.

— Augie nu se afla la Pittsfield singur, David.

— Ei bine?

Eritrea sorbi puţin din vodcă. Se întreba ce ştie Omega şi ce nu ştia el, dar bănuia.

— Credeam ca... că Bob Hunter era cel care l-a omorât pe Augie. Ce insinuezi?

— Nu pretind altceva, spuse rece Hunter. Aici este cea mai mică problemă a ta, David. Vreau să spun că e un tip care se află la Manhattan în acest moment şi care ştie din ce cauză Augie se afla la Pittsfield.

Eritrea nu mai putea. Lăsă să-i scape un mormăit:

— Înţeleg.

— Eu nu mă pot apropia de acest tip. Nici nu ştiu cine este. Îl cheamă Peter.

Omega se opri, se uită la ceas cu ochii pe jumătate închişi. Se strâmbă şi spuse:

— El ştie, David, el ştie. Trebuie să-l găseşti cât mai repede.

Un geamăt urcă în gâtul lui Eritrea. Făcu tot posibilul să-l transforme într-un bombănit viril:

— Este un As, nu-i aşa?

— După părerea mea, sigur. Ar trebui să vorbeşti cu Leo „Pisica”. El are un instinct bun.

Privirea lui Hunter se mai îmblânzi puţin şi apoi adăugă:

— Ne-a ajutat bine la Pittsfield, nu crezi?

Eritrea încuviinţă dar, în realitate, puţin îi păsa de instinctul lui Leo Turrin.

— Cere-i lui Leo să te ajute, David. Şi el ştie. Nu ai de ce să-ţi faci probleme în privinţa loialităţii lui faţă de tine. După cele întâmplate, Augie a vrut să-l ucidă. N-are nici un motiv să nu coopereze cu tine.

— Ai absolută dreptate, spuse Eritrea zâmbind brusc. Tu ai întotdeauna dreptate, nu-i aşa?

— Atâta timp cât voi fi în viaţă, răspunse Hunter zâmbind şi el.

Se uită din nou la ceas, apoi se ridică.

— Am multe de făcut, David, spuse el. Poţi lua legătura cu mine prin Leo Turrin. Ţine-l la curent cu tot ce se întâmplă. E mai bine aşa.

— Am înţeles, spuse Eritrea conducându-l până la uşa fumoarului.

— Nu vreau să mă arăt prea mult în treaba asta. Discreţie înainte de toate.

— Discreţie, asta este. Îl voi ţine pe Leo la curent cu evenimentele.

Ajunşi în hol, se îndreptară spre intrare. Hunter se uită pentru ultima oară la ceas şi se întoarse zâmbind.

— Noroc, David.

Nu primi nici un răspuns. O puternică lumină albă pătrunse în fumoarul pe care tocmai îl părăsise. Solul tremura sub picioarele lor, iar pereţii începură să vibreze. Un tunet puternic umplu casa. Peretele subţire din spatele lui Eritrea se crăpă şi o ploaie de tencuială invadă holul.

— Ce se întâmplă? urlă Eritrea.

Hunter se întinse peste el ca să-l protejeze de resturile care cădeau precum grindina. Alte explozii se făcură auzite din parc.

— O chichiţă, David, chichiţa, spuse Hunter cu o voce calmă, în timp ce casa începea să se năruie în jurul lor. Mi-e teamă că Bob Hunter se ocupă de noi în acest moment.

Pretendentul la tron începu să tremure. Ştia că Omega avea dreptate încă o dată. Hunter ataca mereu conducătorii Mafiei; de altfel în acest mod spera el să ocupe locul suprem.

— Omoară-l, Omega! spuse el cu o voce disperată. Pentru Dumnezeu, omoară-l! Poţi să-mi ceri ce vrei, îţi voi da şi luna!

Hunter se ridicase. Alerga printre dărâmăturile care „ornau” holul şi sări peste uşa de la intrare, cu arma în mână. Avea un aer indestructibil.

Această ultimă viziune a lui Hunter, care era luat drept Omega, îl umplu pe Eritrea de un sentiment de siguranţă. Nu mai avea impresia că este stângaci sau neputincios. Cu un asemenea om în preajma sa putea reuşi oriunde.

Era reconfortant.

Foarte reconfortant.

CAPITOLUL III

Hunter folosise un subterfugiu ca să câştige partida; apelase la sistemele electronice ale rulotei. Turela lansatorul de rachete acţionase singură, fiind programată dinainte. Dar Hunter o încasase în acelaşi timp cu ceilalţi. Primul dintre cele patru proiectile fusese dirijat spre o fereastră din colţul casei. Întâmplător, Hunter se aşezase împreună cu Eritrea lângă această fereastră şi profitase de asta ca să simuleze un act de bravură protejând corpul lui Eritrea cu al său.

Dar Hunter nu acţionase acest sistem de tragere numai ca să facă credibil personajul pe care îl juca. Avea intenţia să înspăimânte inamicul şi să-l facă să înţeleagă că nu va fi o treabă uşoară să câştige controlul imperiului Marinello. Se mai gândise şi la faptul că proiectilele trase i-ar fi dat ocazia să scape de mafioţi dacă aceştia i-ar fi descoperit adevărata identitate. Nu se întâmplase acest lucru, dar Hunter avea obiceiul să prevadă răul.

Nu acţiona niciodată fără să cântărească ce era bun şi ce nu era. El îşi prevedea totdeauna ce urma să facă cu o mare rigoare. Datorită acestui lucru supravieţuise nenumăratelor misiuni aidoma celei de acum.

Hunter voia de asemenea să afle mai multe despre Peter, Asul care scăpase în masacrul din Pittsfield. Acesta putea să trădeze şi să-l ucidă pe Leo Turrin, cel mai bun prieten al lui Bob Hunter, un agent federal care de mult timp ducea viaţa unui şef al Mafiei. Incidentul de la Pittsfield crescuse prestigiul lui Leo Turrin, dar Peter putea face praf absolut totul. Hunter trebuia să încerce prin toate mijloacele să-l facă inofensiv, din acest motiv îl lansase pe Eritrea pe urmele lui Peter.

Hunter mai voia să-l revadă pe Billy Gino; misiunea fusese îndeplinită; semănase îndoiala în mintea sa. În prezent şeful securităţii nu avea încredere în Eritrea. La nevoie, acesta l-ar fi putut ajuta pe Hunter.

În afară de toate aceste lucruri, nu făcuse nimic neobişnuit. Le sondase starea de spirit, apoi îi speriase. Era un început bun.

Îşi dădu seama că atacul îşi arătase roadele. O parte a pridvorului se prăbuşise pe peluză, calcinat. Un corp ars se afla în mijlocul resturilor. Focul făcea casa să trosnească. Oameni înnebuniţi alergau de colo până colo în parc, alţii încercau, fără folos, să stingă focul cu un furtun. În fundul parcului, paznicii

uluiţi încercau să reacţioneze dar, săracii de ei, nu ştiau ce să facă şi se mulţumeau să ocupe poziţiile care le fuseseră atribuite în caz de atac. În parcare, o limuzină lungă ardea lângă o alta care nu mai era decât o carcasă spintecată, după ce primise un proiectil în calandru.

Un bărbat, care ţinea în lesă un câine de pază, se afla pe aleea din faţa casei; nu se mişca, aştepta urmarea cu un calm extraordinar. Hunter simţi imediat în privirea sa un sentiment de admiraţie. Trecu pe lângă el ca să urce în Ferrari şi îi spuse:

— Fii atent, bătrâne.

Omul era îngrijorat, dar nu cuprins de panică.

— Ce-a fost asta, domnule? întrebă el.

— Mă voi duce să văd. După aia vom şti amândoi.

Hunter se deplasă cu maşina spre poarta cea mare.

Acest loc era devastat. Hunter trimisese aici două proiectile; unul în centrul al porţii, celălalt, în una dintre casele de pază unde se afla sistemul de securitate electronic. Pasajul cel mic din scobitură era impracticabil. În mijlocul casei de pază care era dărâmată, gemea un om, în timp ce paznicii ceilalţi încercau să-l scoată de acolo. În spatele casei, o parte a peretelui se prăbuşise.

Hunter mergea pe peluză, avansa evitând blocurile mari de piatră, ca să găsească o cale de a părăsi incinta. Billy Gino era acolo; dădea ordine cât de tare îl ţinea gura. O parte din oamenii săi se ocupau cu umplerea golului, iar o altă parte efectua reparaţiile la sistemul de securitate.

— Fii atent, domnule Omega! strigă Billy Gino. Există fire de înaltă tensiune care atârnă. Eu am pierdut deja doi din oamenii mei.

— Eliberează-mi un drum, Billy! strigă Hunter.

— Scuzaţi-mă, dar nu ar trebui să ieşiţi acum!

Gino veni repede spre maşina lui Hunter care deschidea uşor un drum printre dărâmături. Hunter îi aruncă o privire fără să încetinească.

— Eu sunt responsabil cu securitatea tuturor celor care se află aici, insistă Gino. Vă somez să vă puneţi la adăpost pentru ca oamenii mei să ia situaţia sub control. Am trimis deja o echipă afară, cred că ştim de unde s-a tras. Vă rog, domnule, adăpostiţi-vă!

— Ai grijă de tine, Billy, mormăi Hunter.

Avansă cu maşina precum un buldozer, trecând peste resturile de zid, urcă pe şosea şi acceleră la maxim, îndepărtându-se

foarte repede.

Nu era încă momentul să se felicite. Încă se mai putea ca treaba să iasă prost. Billy Gino trimisese acolo o echipă formată din oamenii săi. În mod sigur se îndreptaseră spre mica colină care domina proprietatea, singurul loc de unde se putea ataca. Hunter trebuia să se întoarcă imediat acolo ca să salveze rulota, mult prea valoroasă ca să fie abandonată în mâinile oamenilor lui Gino.

Hunter ajunse la rulotă exact după echipa lui Billy Gino, care era formată din nouă oameni înarmaţi, unii cu mitraliere, alţii cu puşti automate. Îşi parcaseră maşinile la aproximativ cincizeci de metri în jos, într-un boschet. Coborau din maşini când Hunter se opri cu maşina Ferrari în spatele lor. Hunter îl recunoscu pe şeful de echipă pe care îl mai văzuse deja la Pittsfield, un anumit Eddi Rainbow. Eddi avea o mină de parcă tocmai descoperise cloşca cu puii de aur. Nu era ceva neaşteptat, având în vedere că cel care îl va ucide pe Bob Hunter va primi un milion de dolari.

— Este Omega! şuşoti unul dintre oamenii săi. Nu trageţi!

Avea un mic PM Ingram între scaun şi consola tabloului de bord, pe care Hunter pusese mâna. Concepută ca să fie ţinut într-o singură mână, arma cea mică avea un pat rabatabil; ea nu era deloc mai mare ca Auto-Mag-ul. Încărcătorul conţinea treizeci şi două de gloanţe Parabellum. Fabricat pentru forţele antiteroriste, automatul Ingram trăgea 1200 de gloanţe pe minut. Hunter îl modificase ca să economisească muniţia şi pentru a-şi îmbunătăţi precizia tirului. În prezent arma Ingram trăgea 700 de gloanţe pe minut.

Hunter se întrebă brusc dacă nu cumva comisese o eroare făcând această modificare. Dar era singura armă de care dispunea; ar fi trebuit să-ţi ajungă.

Eddi Rainbow venea spre Ferrari.

Oamenii lui erau separaţi în două grupuri, luând poziţie de fiacre parte a limuzinei.

Era acum ori niciodată, când încă mai erau grupaţi!

Pe faţa lui Eddi Rainbow se putea vedea o expresie de nehotărâre; încerca să zâmbească, dar nu reuşea decât pe jumătate. Omega venise într-un moment foarte prost: imensa recompensă putea să-i fie suflată de sub nas şi să treacă în buzunarul Asului.

Regretele sale nu avură ocazia să dureze mult timp.

Arma Ingram apăru, deschizând focul. Eddi Rainbow, care se afla la doi metri de Hunter, avea acum gâtul ciuruit de gloanţe.

Faţa sa surprinsă şi consternată dispăru când corpul fu ridicat de şocul provocat de gloanţe.

Rafala continuă, secerând imediat pe cei patru oameni aflaţi în faţa maşinii, culcându-i unul peste altul.

Celălalt grup, mai bine plasat, se afla în spatele maşinii, dar unul dintre ei se întoarse rapid şi scoase un ţipăt ducând mâinile la cap. Ceilalţi trei se trântiră la pământ în spatele maşinii ca să se protejeze şi unul dintre supravieţuitori crezu că era vorba de o eroare „monstruoasă”.

— Domnule Omega! urlă el. Suntem oamenii lui Billy Gino! Nu trageţi!

Dar nu era vorba de nici o eroare, şi Hunter continuă să tragă.

Părăsise maşina Ferrari pentru o poziţie mai bună. Ţinti maşina şi alesese imediat un punct de impact. Un punct vulnerabil. Avu loc o explozie surdă, flăcările ţâşniră, apoi rezervorul explodă cu violenţă iar maşina fu ridicată de la pământ. Când reveni pe pământ, nu mai era decât o grămadă de fiare arse.

Încărcătorul armei Ingram era gol. Hunter smulse o armă automată în timp ce înconjura maşina inamicului. Cadavrele ardeau, dar unul dintre oameni se răsucea disperat, încercând din toate forţele să-şi recapete suflul. Hunter îi trase o şarjă de alice în cap, apoi o alta.

După ce verifică să nu mai existe nici un alt supravieţuitor, îşi recuperă arma Ingram şi intră în maşina Ferrari pe care o parcă în remorca acoperită din spatele rulotei.

Câteva clipe mai târziu, Hunter se aşeză la volanul rulotei şi porni spre potecile care duceau către şoseaua principală.

Scăpase încă o dată, semănând moarte în jurul lui. Acest lucru nu fusese chiar atât de simplu, căci o singură greşeală, un singur calcul greşit l-ar fi costat viaţa, iar ucigaşii pe care îi lăsase în urma lui s-ar fi năpustit asupra cadavrului său ca să-i reteze capul şi să-l ducă în triumf celor din *Commissione.*

Hunter simţi un fior rece pe şira spinării. Nu era uşor să ucizi, dar nu avusese de ales. Cu atât mai mult cu cât trebuia să continue să o facă şi încă mult timp de acum încolo! Acum trebuia să înfrunte cel mai rău din oraşele americane, New York City!

Moartea va veni la întâlnire.

Dar şi Bob Hunter.

CAPITOLUL IV

Leo Turrin se afla în Manhattan, unde descoperise un telefon sigur.

Se adresă lui Bob Hunter:

— Sunt foarte grăbit, va trebui să-mi povesteşti rapid. Tu mi-ai obţinut un post care nu-mi mai dă timp să respir! Muncesc întruna de când am sosit aici.

— Ce faci? întrebă Hunter.

— Deocamdată mă ocup de protocol, supervizez aranjamentele pentru găzduirea familiilor care vin la înmormântare. Vin de peste tot ca să-i aducă un ultim omagiu lui Augie.

Hunter izbucni în râs.

— Şi tu eşti cel care are grijă de securitatea lor!

Turrin începu să râdă şi el la rândul său.

— Ironia sorţii, ce vrei! Le găsesc camere la hotel şi atâta tot. În trecere, dau şperţ la câţiva funcţionari, numai ca să mă asigur că nu vor avea loc probleme în timpul celor două zile care urmează. E ceva muncă, crede-mă. Am cinci asistenţi.

— Va trebui să-mi dai această listă cu nume, Leo, spuse Turrin.

— O vei avea.

— Ce mai face Angie? Copiii sunt bine?

— Ea e bine, sergente. Copiii la fel. Ai timp de pierdut cu fleacuri sau ce?

— Nu sunt fleacuri. Se află în siguranţă?

— Da. De ce?

— N-ai auzit vorbindu-se de atacul de la Long Island? întrebă Hunter.

— Nu. Când s-a petrecut? Se întâmpla ceva când am ajuns eu aici. Se vorbea în cel mai mare secret. Nimeni nu m-a informat şi nici eu n-am pus întrebări. Ce s-a întâmplat?

— M-am dus să-i fac o vizită lui David Eritrea. Lucrurile se înrăutăţesc. Va trebui să fii atent, Leo. N-ai auzit nimic în legătură cu Peter?

— Nimic. Eu nu cred că va veni să se prezinte politicos. Tu eşti bine?

— Foarte bine. Cum e vremea în Manhattan?

— E cald şi se va mai încălzi. Întregul oraş este încordat

precum coarda unui arc. Dacă aş fi în locul tău, aş pleca imediat de acolo. Nu m-aş opri nici măcar ca să mă uit în spate.

— Nu mă tenta, Leo, spuse Hunter, Aş putea să-ţi urmez sfatul.

— Îmi pari... nu ştiu... abătut. E totul bine sau nu?

— Tocmai am omorât o bandă de băieţi care mă luau drept îngerul Gabriel.

— Să nu cumva să nu ai grijă de tine, Bob, zise Turrin. Mai degrabă mulţumeşte-i Cerului ca nu cumva să fii tu carnea rece.

— Nu intenţionez asta, Leo, îi răspunse Hunter. De altfel, va fi tocmai contrariul. Voi veni la New York.

— Dar e o nebunie! E mult prea riscant. Di Anglia şi Pelotti au asmuţit toţi borfaşii din împrejurimi. Mişună prin fiecare colţ al străzii, cu arma în mână. Eşti omul cel mai aşteptat al secolului.

— Nu sunt decât ei? întrebă Hunter. Ce fac ceilalţi *capi?*

— Gustini este însărcinat cu securitatea aeroportului şi Fortuna se ocupă cu gărzile de corp care au grijă de invitaţii noştri. Eu am fost însărcinat cu controlul administrativ. Aceste cuvinte te fac să râzi? N-ai dreptate. Aici vorbesc toţi ca nişte curtieri de pe Wall Street.

Turrin izbucni în râs apoi continuă:

— Nu cred că o să-mi placă aici, sergente.

— În schimb, s-ar putea să-i placă lui Hal.

Harold Brognola, căruia amândoi îi spuneau Hal, era şeful lui Turrin şi ocupa postul cel mai important în Ministerul Justiţiei după cel al secretarului.

— Hal e nebun de bucurie, spuse Turrin. Mi-a spus că acesta a fost cel mai frumos lucru care i s-a întâmplat în ultimii treizeci de ani. Acum trebuie să te las. Sună-mă la ora stabilită. Voi obţine pentru tine toate informaţiile de care vei avea nevoie. Dar nu veni la New York, bătrâne. Nu face zgomot şi totul va fi bine. Toţi de aici sunt foarte nervoşi.

— Tocmai, vreau să destind un pic atmosfera. De fapt, Omega i-a sugerat lui Eritrea că tu vei fi omul ideal pentru descoperirea identităţii lui Peter. Cred că Eritrea a acceptat această idee.

— Bine. Mulţumesc. Mă voi ocupa eu de asta.

— Încă ceva. Tu eşti cel care va asigura legătura între Omega şi Eritrea. Iată primul mesaj: una dintre echipele lui Billy Gino a fost ucisă după atacul de la Long Island. Era vorba de Eddi Rainbow şi oamenii lui. Omega a venit imediat după cele s-au petrecut aceste lucruri. În acest moment îl urmăreşte pe Hunter şi crede că el se îndreaptă spre New York City. Sfârşitul

mesajului.

Turrin oftă.

— E din ce în ce mai ciudat, se miră el. Bine. N-ai fost reperat?

— Pentru moment, nu, spuse Hunter. Fii atent, Leo.

Închise telefonul, îşi aprinse o ţigară şi apoi porni la drum.

„Da, Leo, gândi Hunter, totul devine din ce în ce mai ciudat.” Inamicul era ciudat, în consecinţă, războiul era şi el la fel. Ca să facă faţă, Hunter devenise un fel de monstru. Câţi oameni ucisese el în această săptămână? Nu ştia.

Ba da... Nu destui...

CAPITOLUL V

Billy Gino începea să-şi revină. Reparase sistemul de securitate, poarta şi umpluse gaura din peretele incintei. Privea rezultatul muncii oamenilor lui când văzu sosind Cadillac-ul cel mare. Bătrânul care se afla în partea din spate a limuzinei lungi se numea Mathilda; în mod sigur era ultimul om din „rasa" lui, acum că Augie Marinello murise. Augie şi Barney făcuseră şcoala împreună pe timpul lui Maranzano. În acel moment amândoi erau două terori adevărate şi tot Manhattanul îi cunoştea. Dar Barney Mathilda nu obţinuse niciodată funcţia de şef, de *capo.* El se ataşase de Marinello şi nu-l mai părăsise de atunci. Fusese mâna lui dreaptă, asistent, consilier. Mathilda se retrăsese cu câţiva ani în urmă. Instalat confortabil în a treia vârstă, prestigiosul ex-borfaş încă mai era respectat de oamenii din lumea interlopă pentru experienţa sa de stradă, pentru competenţa sa imbatabilă în punerea la punct a maşinaţiilor. Nu vor mai exista niciodată oameni ca el în Mafia. Billy Gino era sigur de asta, iar acest lucru îl făcea puţin cam nostalgic.

— Ce mai face David? întrebă bătrânul cu vocea sa groasă.

— E bine, răspunse Gino.

Observă că Barney Mathilda nu era singur. O femeie foarte frumoasă de aproximativ douăzeci şi cinci de ani era cu el în spatele Cadillac-ului. Foarte rar îl vedeai pe Mathilda în compania unei femei; Gino se miră, dar nu spuse nimic.

— Iat-o pe domnişoara Curtis, explică Mathilda.

Asta nu explica nimic, dar Gino se strădui să-i zâmbească politicos în timp ce deschise uşa bătrânului.

Tânăra femeie rămase în maşină.

Gino şi Mathilda traversară parcul devastat.

— Eram în drum spre New York în timp ce am auzit chemarea ta, murmură Mathilda, ca şi cum s-ar fi scuzat. Cine v-a atacat?

— David crede că este vorba de Bob Hunter.

— I-auzi!

Mathilda examină cu minuţiozitate resturile şi calculă unghiul de tragere. Nimic nu părea că poate scăpa privirii sale perspicace.

— Tu ce crezi? întrebă el.

— Seamănă mult cu cele petrecute ieri la Pittsfield, spuse Gino. Aeroportul a fost atacat în acelaşi fel. Cu proiectile. Asta n-

are nici o legătură cu o simplă bazooka. Au fost proiectile, mari; dâra albă, explozia, totul.

Întinse mâna şi arătă spre colină.

— Proiectilele au fost trase de pe colină. Am trimis acolo o echipă. I-am găsit mai târziu. Nouă băieţi, toţi morţi, asasinaţi.

Mathilda privi colina, protejându-şi ochii de soare.

— Vrei să spui că acest tip a stat acolo şi v-a atacat fără să se apropie? Nu l-ai văzut niciodată?

Billy Gino scutură din cap:

— N-am văzut nimic, Barney.

— Ciudat, comentă bătrânul.

— De ce ciudat?

— Pentru că n-a făcut mare lucru, Billy. Să ne imaginăm că a fost Hunter. De ce ar fi făcut aşa puţine pagube? A aruncat în aer două bungalouri, a spart o fereastră de la fumoar şi a spart puţin peretele. Nu mult. Ăsta nu este stilul lui Hunter.

Gino se legăna de pe un picior pe altul. Avea un respect imens pentru Barney Mathilda, care era încă cel mai calificat pentru *a* pune diagnostice şi cel care avusese ocazia să vadă multe din ruinele lăsate de Bob Hunter. Şi cu toate acestea...

— Exact aşa a fost şi la aeroport, Barney, insistă Gino. A tras în noi şi după aceea a dispărut. Nu l-am mai văzut niciodată. Dar sunt sigur că a fost aici, ieri şi astăzi.

— Atunci şi-a schimbat tactica, conchise Mathilda.

Billy Gino ridică din umeri.

— Să presupunem că şi-a schimbat tactica, Barney.

— De ce?

— Nu ştiu de ce, Barney.

— Ar trebui poate să te gândeşti, Billy.

— Eşti a doua persoană care mi-a spus asta pe ziua de astăzi. Ce se întâmplă, Barney?

— Cine ţi-a mai spus asta?

— Nu exact aşa, ci că ar trebui să mă gândesc în general, îl cunoşti sigur. Omega.

— Cine?

— Aşa s-a prezentat în acel moment. Un tip de la *Commissione.*

Mathilda fixă asupra lui Gino o privire ciudată.

— A fost un As aici în această dimineaţă?

— Da. Se afla aici când am fost atacaţi. A plecat spre Hunter imediat după băieţii lui Eddi Rainbow.

— Cei pe care i-ai găsit morţi?

— Da, murmură Gino. Nu l-am găsit pe Omega. Dar nu-mi fac griji pentru el. Ştie ce face.

Mathilda se mai gândi o dată şi apoi se îndreptă spre maşina sa.

— Îţi mai aminteşti ce te-am întrebat ultima oară când am venit, Billy? Te-am întrebat de când îl văzuseşi pe Augie. Îţi aminteşti ce mi-ai răspuns?

Gino dădu din umeri.

— Barney, sincer, nu-mi amintesc când l-am văzut pentru ultima oară pe Augie. Dar aveam impresia că era acolo...

— Dar n-ai fi jurat acest lucru?

— Nu, Barney.

— Acest As ţi-a pus întrebări în legătură cu acest subiect?

Gino se gândea.

— Nu-mi amintesc.

— Părea să se înţeleagă bine cu David, acest tip?

— Aparent, da. Dar de fapt, nu ştiu nimic. De ce mă întrebi?

— Pentru că este ceva care scârţâie, spuse Mathilda. Mă întreb dincotro bate vântul, atâta tot. Las-o baltă, Billy şi iartă un bătrân care spune prostii.

Dar Billy Gino ştia că Barney Mathilda nu este omul care să spună. Prostii, el fiind unul dintre oamenii cei mai inteligenţi din Organizaţie, cu un puternic instinct de supravieţuire.

— E ceva ce ar trebui să ştiu, Barney?

Bătrânul deschise portiera maşinii şi oftă.

— Spune-i lui David că eu sunt de aceeaşi părere. Hunter a fost cel care a atacat. Cred că a testat apărarea. Va reveni să atace. David probabil că se aştepta. Spune-i asta din partea mea.

— Bine, Barney. Dar nu cumva există ceva ce eu ar trebui să ştiu?

— Ştii de ce se pun ţapi printre oi, Billy?

— Nu, nu m-am gândit niciodată la asta.

— Gândeşte-te. Şi adu-ţi aminte că vine un moment în care se separă ţapii de turmă. Ai grijă de tine, Billy.

Limuzina Cadillac se îndepărtă. Billy Gino rămase singur cu gândurile sale.

Şi nu erau deloc reconfortante.

CAPITOLUL VI

O unitate specială a poliţiei statului New York care fusese supranumită „Incoruptibilii”. Ea era condusă de un căpitan de patruzeci şi şase de ani care se numea William J. Rafferty. Prima sa misiune consta în crearea unei legături între comisiile care făceau anchete cu privire la coruperea poliţiştilor. Poziţia sa îi aducea mai mult migrene decât glorie; munca sa se concretiza mai mult prin frustrări decât prin arestări. Era expus presiunii politicienilor. Rari erau cei care îl invidiau pe Rafferty şi mai puţini numeroşi cei care voiau să-i ia locul. Câteodată se întreba chiar dacă nu era cea mai mare marionetă din New York, un tigru de hârtie care era agitat în faţa comisiilor de anchetă.

Dar Hal Brognola ştia mai multe despre el. Îl cunoştea bine. El îi oferise acest post lui Rafferty. Brognola ştia că acesta din urmă nu va fi niciodată tigrul din hârtie al orişicui.

Totuşi, în acest moment, la telefon, vocea lui Rafferty nu fusese niciodată atât de departe de răgetele unui tigru. Brognola nu îşi amintea să-l fi auzit atât de obosit, atât de încordat.

— Nu mi-au lăsat decât aproximativ treizeci de oameni, îi spuse el lui Brognola. Cum vrei să asigur protecţia tuturor acestor tipi cu treizeci de oameni?

— Te dispersezi poate prea mult, îi spuse Brognola. Încearcă să te concentrezi numai asupra câtorva.

— De acord, dar asupra cărora? întrebă Rafferty descurajat. Problema mea este că trebuie să servesc mai mulţi şefi în acelaşi timp. Unul cere informaţii detaliate în privinţa tuturor deplasărilor. Un altul vrea o fişă de identitate a fiecărui borfaş, şi nu orice fişă, mă rog, ci copilăria lor, naşii lor, defectele lor, gusturile lor, femeile lor, viitorul lor! Un al treilea mă sâcâie în privinţa protecţiei şi a protocolului pentru aceşti bandiţi! Incredibil! Există unul care propune să fişăm toată tabăra până la sfârşitul ceremoniei. O adevărată vacanţă! Mi-a mai rămas să-mi ceară să le furnizez o gardă de onoare care să înconjure coşciugul!

— Să ştii că nu e o idee proastă.

— Fii atent, nu cred că vrei şi tu ceva, Hal!

— Să ne păstrăm simţul umorului, Bill. Mai ales pentru atunci când lucrurile vor merge mai rău.

— Mai rău! Vrei să râzi de mine?

— Ghici cine va veni la ceremonie?

— Ah, nu! Nu el, murmură Rafferty cu o voce disperată. La el mă aşteptam cel mai puţin. Ţi s-a confirmat acest lucru?

— Mai mult sau mai puţin, mărturisi Brognola. Este logic să vină, nu? Oricum, nu ne putem aştepta ca el să se îndepărteze.

— În locul lui, exact asta aş face, spuse Rafferty.

— Deloc. Tu eşti o persoană dintr-o bucată, ca şi el. Nu există nimic în lume care te-ar putea opri să nu te afirmi.

— Probabil, spuse poliţaiul.

— Ai avut raportul cu cele întâmplate la Pittsfield?

— Da. Este doar la două ore de mers cu maşina de New York. Însă sper să nu...

— Nu-ţi face iluzii. Pittsfield nu a fost decât începutul. Va miza totul pe o carte. Sursele mele sunt sigure. Va veni aici şi va ucide în masă. Am auzit...

— Aşteaptă, spuse Rafferty. Steve tocmai îmi trimite un fax de la poliţia de la Nassau County. Este...

— Ce?

— Este confirmarea oficială a ceea ce tocmai mi-ai spus. În această dimineaţă a fost atacată proprietatea lui Marinello de la Long Island.

— Cine a fost ucis?

— Nici un personaj important. A fost mai mult o misiune de... aşteaptă, îmi mai trimit încă un fax... iată. E sigur, Hal. Prietenul tău va sosi la New York. Acum ascultă-mă. Nu am nevoie de acest tip. Nu este problema mea.

— Îţi aminteşti de găina cu ouăle de aur?

— Dacă vreodată îl văd, îl ucid, promise cu răceală Rafferty.

Brognola mârâi jignit.

— Nu se aşteaptă la altceva. Nu-i o legendă. I-am eliberat un mandat acum câţiva ani. N-am spus acest lucru oricui, deci să nu spui nici tu tuturor. El...

— E deci adevărat! Ce-mi vei cere, Brognola? Să întorc spatele dacă îl văd? Ce corupţie...

Brognola îl întrerupse ca să evite o lungă tiradă privitoare la corupţia din sânul poliţiei.

— Nu fi dezagreabil. I-am făcut o propunere, dar a refuzat categoric. El îşi duce lupta singur şi refuză să primească ordinele unui al treilea. Să fim sinceri, căpitane. Ne-ar plăcea mult să-l controlăm, dar fiindcă nu suntem în stare, am ales să ne folosim de el în măsura în care putem. După trecerea lui, vom veni pentru curăţenie. Uneori nu mai e nimic de adunat în urma lui.

Gândeşte-te puţin, Bill. Ţi-aş putea povesti cazuri în care... în fine! Mai bine bagă-ţi principiile bune în buzunar, cu o batistă deasupra şi vei vedea cât de uşoară va deveni munca ta. Vei putea chiar să dormi mai multe nopţi la rând, cine ştie?

— Ce încerci să-mi spui? întrebă Rafferty cu o voce bănuitoare.

Brognola oftă.

— Ţi-am spus deja ce am avut de spus. Las-o baltă, uită discuţia asta. De fapt, voiam doar să-ţi spun că toţi agenţii mei din regiune sunt la dispoziţia ta şi aşteaptă ordinele tale. Am şi agenţi în interiorul Organizaţiei. Ei ştiu numărul tău special. Unul dintre ei se numeşte Sticker.

— Sticker. Bun, şi pe celălalt cum îl cheamă?

— Celălalt e o femeie. Ea are numele de cod Flasher.

Rafferty scoase un mormăit dispreţuitor.

— Nu o subestima. Este unul dintre cele mai bune elemente ale mele.

— Cu care te culci tu? spuse Rafferty.

— S-ar culca şi cu Quasimodo dacă asta ne-ar aduce noi informaţii. O poţi considera drept o femeie pierdută, e problema ta, nu a ei.

Rafferty fu nevoit să se scuze.

— Ascultă, de astăzi detest pe toată lumea, începând cu mine însumi. Îţi mulţumesc pentru ajutorul tău. Ce vrei să fac în privinţa lui Hunter? Nu-i pot acorda un tratament de favoare, nu mă pot ocupa de asta. Această plăcere extrem de îndoielnică revine tipilor de la SWAT, care sunt însărcinaţi cu teroriştii. Ar trebui mai bine să-l previi că...

— Stai puţin! spuse Brognola. Nu ţi-am spus că sunt în legătură cu el.

— Încearcă să-l contactezi. Raportul despre cele întâmplate la Long Island a sosit cu o mică întârziere; atacul a avut loc în zori. Vin şi altele, n-a şomat de azi de dimineaţă. Cineva a spart banca loteriei lui Pelotti de pe Lexington Avenue la ora opt. La opt şi zece minute cineva a aruncat în aer laboratorul de vamă. În acest moment ascult la radio că sunt probleme în Harlem. Trebuie să iei legătura cu el, Hal. Dacă rămâne la New York, e terminat.

— A sosit deja cu ceva timp în urmă, spuse Brognola. A reuşit să scape cu bine.

— A avut noroc, nimic mai mult. Dacă poţi, fă-l să plece. Imediat. Întreaga poliţie este în gardă. Şi asta de la moartea lui Augie. Toate permisiile au fost anulate şi Primăria ne-a impus

toate orele suplimentare care sunt permise. Trebuie să-l faci să plece, Hal!

— Dar, Dumnezeule, nu-i omul meu! izbucni Brognola, Este imposibil să-i dau ordine, oricare ar fi ele!

— Atunci e un om mort, spuse Rafferty închizând telefonul.

Brognola fixă pentru o clipă cu privirea aparatul şi apoi închise şi el telefonul uşor. Îşi aprinse o ţigară şi contempla înălţimea biroului.

— E condamnat de când îl cunosc, Bill, murmură el.

Apoi branşă interfonul şi ceru un avion. Intenţiona să meargă la New York.

Nu se punea problema să înţepenească aşteptând la Washington.

CAPITOLUL VII

Hunter ştia că-şi asumă riscuri mari acţionând de trei ori într-o oră, dar acesta era planul său. Execuţiile avuseseră trei scopuri precise, toate legate între ele: să terorizeze inamicul şi să-l debusoleze; să stârnească îndoiala şi confuzia în rândul acestuia, să provoace un contraatac în grabă şi prost pus la punct din partea duşmanului.

Într-adevăr, Hunter alesese o nouă tactică. Ridicase adesea diversele grupuri inamice unele împotriva celorlalte pentru ca ele să se elimine reciproc. Dar acum, voia să obţină mai curând o paralizie temporară a organismului decât să trimită un upercut în bărbie. Dacă Hunter învăţase ceva de când se angajase în războiul cel lung împotriva Mafiei, era faptul că inamicii era nenumăraţi şi probabil indestructibili. Se amăgise la început crezând că într-o zi va câştiga războiul împotriva Mafiei. Tot ceea ce putea face era să o slăbească, să o pună pentru câtva timp în derută. Putea să-i lase în viaţă pe cei mai puţin puternici, mai puţin răi şi pe cei mai puţin apţi să conducă. Hunter îşi asculta mereu instinctul, iar instinctul îi spunea că aici, la New York, soluţia cea mai eficace va fi să însângereze monstrul. Să-l ucidă pentru totdeauna.

Acţionase sub acoperirea numelui Omega; nu făcuse nimic ca să se creadă că Bob Hunter ucisese acei oameni în cursul dimineţii. Se folosise de maşina Ferrari şi îşi executase victimele în cel mai pur stil al Mafiei având grijă să lase un număr mare de martori în spatele lui. El îl ucisese pe un anume Salvatore Bona pe Lexington Avenue. Bona era un locotenent al lui Pelotti care nu îl avea la suflet pe David Eritrea. La un coafor de pe Strada 43 ucisese un sub-şef al familiei lui Marinello în timp ce acesta se rădea. Lângă Harlem omorâse un alt opozant al lui Eritrea.

Spera că aceste asasinate vor provoca o stare de criză, înainte ca ea să devină reală, mai puţin în sufletul acestor oameni bolnavi de aviditatea lor de putere.

Descoperise o adevărată comoară într-un apartament jalnic care se afla deasupra unei mezelării italiene de pe Aleea 8. Nimeni nu locuia acolo, iar locul nu era vizitat frecvent. Era un loc de întâlnire pentru anumiţi locotenenţi ai imperiului lui Marinello.

În calitate de Omega, Hunter parcă maşina Ferrari pe aleea de

serviciu de lângă o pubelă şi intră în mezelărie pe uşa din spate. Avea Beretta sub haină şi mai multe încărcătoare agăţate de centură. Amortizorul era montat în vârful ţevii.

Se ajungea la scara care ducea la apartament prin spatele prăvăliei. Un tip tânăr care fuma o ţigară neagră era aşezat pe primele trepte. Vorbea cu un bătrân care purta un şorţ alb. Tânărul se ridică imediat, spuse câteva cuvinte în italiană bătrânului, care dispăru imediat în bucătărie, fără să se uite în direcţia lui Hunter.

— Ce faci aici? întrebă Hunter cu o voce autoritară.

Paznicul era nervos, neîncrezător.

— Scuzaţi-mă, dar vă cunosc cumva, domnule?

— Sper că nu, mormăi Hunter prezentând cartea de joc plastifiată. Cine-i acolo?

Tânărul văzu imediat asul de pe carte şi făcu ochii mari.

— Domnul Minotti şi domnul Volpa, domnule.

Ambii erau locotenenţi ai lui Marinello cu teritorii în Manhattan. Volpa era un fel de finanţist care se ocupa de împrumuturi cu gaj, de loteria ilegală şi acţiuni false. Minotti se ocupa cu traficul de stupefiante şi finanţa o reţea de import a drogurilor mexicane. Se mai ocupau cu tot ce le pica în mână, un procentaj de la spărgătorii de bănci, revinderea bijuteriilor furate, reciclarea banilor negri. Nu erau foarte importanţi în ierarhia familială, dar, cu toate acestea, comandau un teritoriu. Aveau suficientă importanţă ca să fie periculoşi, mai ales dacă erau ambiţioşi, ceea ce şi erau.

— Şi mai cine? întrebă Hunter pe tânărul paznic.

Acestuia începea să i se facă frică. Era nou şi îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului în cartierele selecte din Manhattan. Vocea era răguşită când răspunse:

— Domnul Scuba, tocmai a telefonat ca să anunţe că va întârzia puţin, domnule. Tony tocmai m-a anunţat. Din acest motiv el era aici. Domnul Scuba a spus că... că se întâmplă ceva.

Făcu ochii mari, îşi luă inima în dinţi şi îl întrebă ceva pe Hunter, care era un As.

— Nu sunteţi la curent cu cele întâmplate?

Hunter îl contempla cu o privire glacială timp de aproape douăzeci de secunde, apoi îi răspunse:

— Se întâmplă ceva în tot oraşul în acest moment. Cine eşti tu?

— Johnny Ricco, am venit cu domnul Minotti.

— Nu mai eşti, Johnny Ricco, spuse Hunter cu o voce

monotonă. Salut. Nu vreau să te mai văd pe aici.

Era limbajul Mafiei; Johnny Ricco înţelesese instantaneu ce îi spusese Asul.

— Înţeleg, domnule. Şi mulţumesc, domnule, adăugă el cu calm.

Se ridică şi ieşi imediat.

Hunter urcă scara, bătu la uşă şi intră în apartament.

Minotti era aşezat lângă fereastra de unde privea cu tristeţe strada, cu o sticlă de bere în mână şi o ţigară bine molfăită între dinţi.

— Ce-nseamnă asta? mormăi el fără să se întoarcă.

Volpa şi un tip bine făcut – în aparenţă o gardă de corp – se aflau în cealaltă parte a camerei. Volpa studia *Wall Street Journal* şi garda de corp citea benzi desenate.

Nimeni nu părea neliniştit.

Hunter oftă şi pistolul Beretta începu să scuipe gloanţe. Nasul gărzii de corp dispăru, iar capul îi fu despicat, inundând peretele din spatele lui cu creier amestecat cu sânge.

Volpa ridică privirea exact la timp ca să încaseze un glonţ între ochi. Masa fu răsturnată de căderea simultană a celor două corpuri.

Terorizat, Frank Minotti se ridică imediat în picioare şi depărtă braţele ca să arate că nu era înarmat.

— Dumnezeule! urlă el cu o voce de om castrat.

— Peter m-a trimis, spuse Hunter.

— Ce! Cine?

— Nu-i momentul să pui întrebări, imbecilule. Îmi vei spune cine este Peter.

— Care Peter? urlă Minotti. Nu cunosc nici un Peter!

— Cu atât mai rău, spuse Hunter. Astăzi nu-i ziua ta norocoasă.

Beretta „tuşi” încă o dată şi Minotti nu avu nici măcar timp să se vadă murind.

Hunter ieşi, coborî scara şi se lovi de Johnny Ricco care urca.

— Sunt poliţişti pe alee! spuse tânărul cu respiraţia aproape tăiată. Aveţi o maşină roşie?

— Am avut una, răspunse Hunter jucând din nou pe Omega. Să-ţi dau un pont, Johnny. Ieşi prin faţă, aleargă şi nu privi în spatele tău. Încearcă să ajungi în Florida şi mulţumeşte-i Cerului că n-ai fost azi aici.

— În Florida, aşa e, spuse Johnny Ricco, cu ochii larg deschişi.

Dar Hunter ştia că el nu va părăsi New York-ul; se va ascunde

undeva şi, mai devreme sau mai târziu, îl vor găsi.

Johnny Ricco va povesti tot ce văzuse iar Hunter exact acest lucru şi voia să se întâmple.

Îl privi alergând apoi se deplasă în spatele mezelăriei ca să verifice exactitatea raportului. Aleea cea mică era înţesată de poliţişti în uniformă. Îi descoperiseră maşina. Felicită în gând poliţiştii din New York pentru eficacitatea lor apoi o luă pe acelaşi drum ca şi Johnny Ricco. Bătrânul cu şorţ devenise nervos în spatele tejghelei. Hunter îi spuse în trecere:

— Poliţiştii sunt afară, Tony. Trimite-i sus.

— Da, sus. O zi bună.

— Mă îndoiesc de asta, spuse Hunter.

Un Cadillac mare şi negru tocmai se oprea lângă trotuar când Hunter ieşi. Un tip bine făcut într-un costum de şofer coborî din maşină imediat şi ocoli rapid vehiculul ca să deschidă portiera din spate. Un bătrân cu părul alb, îmbrăcat impecabil, vru să se ridice.

Hunter îl recunoscu imediat şi auzi în acelaşi timp urletele sirenelor de la maşinile patrulei care intrau pe Aleea 8 cu o sută la oră. Poliţia se apropia.

Hunter nu pierdu timpul să se gândească, scoase arma în faţa ochilor şoferului spunând:

— Dă-mi arma.

Tipul se opri, apoi întinse, ţinându-l de ţeavă, un pistol automat de calibru.45. Hunter luă pistolul şi spuse:

— Urcă-te la volan, plecăm.

— Ce naiba mai e şi asta! răcni bătrânul indignat.

— Îmi vei împrumuta maşina, Barney, spuse Hunter cu o voce calmă.

Aruncă o privire spre tânăra femeie care se afla alături de fosta mână dreaptă a lui Augie Marinello şi îi răspunse:

— Nu te speria, domnişoară, nu are de ce să-ţi fie teamă.

Totuşi Hunter nu era sigur de asta.

O cunoştea, o cunoştea chiar bine. Îşi schimbase coafura şi îmbrăcămintea, era mai puţin ţipătoare ca altădată, dar era vorba de aceeaşi mutrişoară adorabilă pe care o cunoscuse la Las Vegas, când Sally Palmer făcea parte din grupul *The Rangers Girls.*

Hunter nu o mai văzuse de la bătălia de la Las Vegas, dar revăzuse o altă membră a grupului – care era format din agenţi federali – în circumstanţe aproape identice. Georgette Chableu murise într-o pivniţă murdară, tăiată bucăţi, transformată într-o

grămadă de carne însângerată.

Hunter nu va uita niciodată oraşul Detroit. În mod clar, prezenţa lui Sally Palmer îi va complica existenţa.

Cadillac-ul începu să ruleze uşor, strecurându-se uşor în circulaţia Manhattan-ului.

— Unde mergem? întrebă şoferul.

— În infern, răspunse Hunter, dacă nu vei fi foarte prudent. Privirea sa glacială o întâlni pe cea a lui Sally Palmer în oglinda retrovizoare; nu era nici o îndoială, fata îl recunoscuse.

Doamne, cât de mult se complicau lucrurile!

CAPITOLUL VIII

Hunter se sprijinise cu spatele de portieră şi putea supraveghea şoferul şi să privească în spate fără nici o problemă. Simţi că toată lumea din maşină era foarte încordată.

— Ce coincidenţă să te găsesc în acest cartier, Barney, spuse el încet.

— De unde ştii cum mă cheamă? întrebă Mathilda cât se poate de destins.

— Toată lumea îl cunoaşte pe Barney Mathilda, răspunse Hunter schiţând un zâmbet.

— Tu eşti cel care a fost la Long Island în această dimineaţă?

Hunter încă mai zâmbea.

— Am mers mult de azi dimineaţă. Ce făceai în faţa apartamentului?

— Care apartament?

Erau ca doi scrimeri. Privirea atentă a bătrânului părea, vrând să-l străpungă pe Hunter, să-l sondeze până în interiorul sufletului.

— Tu eşti Omega, nu-i aşa?

Hunter dădu din umeri.

— Poţi să-mi spui cum vrei. Alfa, Omega, n-are importanţă.

Mathilda aruncă o privire către, tânăra femeie apoi spuse:

— Voi aprinde o ţigară, dacă nu te deranjează.

— Aprinde-o, zise Hunter. Dar să n-o aprinzi cu un.45.

— De ce-aş face asta?

Hunter zâmbi.

— Sunt vremuri grele, Barney.

Aşteptă ca bătrânul să ia ţigara şi să o aprindă înainte să răspundă:

— Aş fi preferat să nu te întâlnesc în faţa apartamentului de deasupra lui Tony.

Hunter nu mai zâmbea.

— De ce? Tony vine brânză bună şi vin bun.

— N-ai venit aici ca să-ţi faci cumpărăturile, Barney.

— Atunci ce?

— Te aflai într-un loc nepotrivit, la o oră nepotrivită, alături de oameni răi.

Bătrânul râse câteva secunde.

— Ca şi cei care se aflau la colţul străzii Lexington cu Strada

45; nu-i aşa? Sau ca cel care se bărbierea la coaforul de pe strada 43? Au mai fost şi alţii?

Hunter dădu din umeri.

— Poate, n-ara memoria bună.

Bătrânul începu să râdă, scuturã ţigara şi apoi o privi pe tânăra femeie.

— Iat-o pe domnişoara Curtis, spuse el. Domnişoară Curtis, vi-l prezint pe Alfa şi Omega. Presupun că vrea să spună prin asta că el este atât începutul cât şi sfârşitul. Ne dă o şansă.

Hunter nu o privi pe femeie în timpul prezentării. I se adresă lui Mathilda:

— Cine e domnişoara Curtis?

— O prietenă, răspunse bătrânul cu puţină pasiune. N-am prea mulţi prieteni pe lumea asta, aşa că nu încerca să mă amesteci în toate aceste întâmplări. Sunt un om în vârstă care nu mai merge în apartamente pentru întâlniri şi care nu mai frecventează oameni „răi”. Las toate prostiile astea în seama tinerilor cretini ca tine. Dau de mâncare păsărilor, îmi îngrijesc florile din propria grădină şi discut cu domnişoara Curtis. Mâine voi merge la înmormântarea prietenului meu din copilărie, Augie. După asta probabil că mă voi instala la Florida unde voi cumpăra un apartament pe plajă. Voi da de mâncare la pelicani. Nu te deranjează asta, nu?

— Mi se pare o idee excelentă.

— Exact! Ţara asta nu valorează nici cât o ceapă degerată, în privinţa mea, eu nu văd nimic, nu spun nimic şi nu fac nimic. Şi cred că nici acest lucru nu te deranjează.

— Cu toate acestea, spuse Hunter, am impresia că auzi multe. Îmi pari bine informat pentru cineva care nu mai este activ.

Mathilda scutură ţigara în scrumiera care era încastrată în consola din mijlocul maşinii. Mai avea un telefon şi un radio.

— Mă informez, spuse el. Dacă am ieşit la pensie nu înseamnă că am murit. Încă mă mai interesează profesia. Am ieşit la pensie, n-am murit.

— Nu încă, Barney. Îţi spun asta cu tot respectul pe care vârsta şi trecutul tău îl impun; va trebui să alegi. Nu te înşela, chiar dacă pleci în Florida să vezi pelicanii.

Privirea bătrânului era pătrunzătoare.

— Tipii din dimineaţă asta au făcut o alegere proastă?

— Da, răspunse Hunter.

— Să vorbim sincer, sugeră Mathilda.

Hunter aruncă o privire spre tânăra femeie. Ea lăsa privirea în

jos şi se apropie puţin de bătrân.

— Nu-ţi face griji pentru ea, spuse Mathilda. Să vorbim sincer. Care sunt şansele de reuşită ale lui David?

— Deja s-a întâmplat asta, răspunse încet Hunter.

— Cu atât mai mult cu cât distrugi toată opoziţia, nu-i aşa?

— Să spunem numai că acum teritoriul este unificat.

— Asta nu înseamnă nimic. Celelalte teritorii vor trebui să ratifice această decizie.

— Este ca şi făcut. În seara asta, marea adunare o va ratifica.

— Atât de repede? Trebuie să fi lucrat la asta de ceva timp.

— Suficient cât să reuşească.

Hunter depărtă mâinile ca să-l convingă mai bine.

— Ce altă soluţie ar fi fost, Barney? Timpurile nu mai sunt aceleaşi. Vremurile sunt diferite, iar oamenii la fel. Tu şi Augie reprezentaţi sfârşitul rasei celor vechi. Cine ar putea să ia situaţia în mâini? Minotti, Scuba, Volpa? Sunt toţi nişte nemernici.

Mathilda oftă.

— Au fost oameni care-l considerau pe Augie ca fiind jalnic atunci când a luat puterea. Dar el era de zece ori mai bărbat ca David. Nu înţeleg deloc. Nu înţeleg de ce tipi ca tine – tipi bine înarmaţi – aţi intrat în tabăra acestui ţânc.

Hunter nu avea de gând să câştige această întrecere oratorică. De altfel, avea intenţia să o piardă. Barney Mathilda poate că ieşise la pensie, dar era încă cunoscut şi respectat. Hunter era bucuros să descopere că Mathilda nu era de acord cu alegerea lui David Eritrea. În cele din urmă zise:

— David e maleabil, Barney.

— Acum înţeleg, mormăi bătrânul. Vrei un tip pe care să-l poţi controla. Hei, opreşte maşina! Ieşi de aici! Nu vreau să respir aerul tău poluat!

Un bătrân îşi putea permite să vorbească astfel cu un As negru – mai ales că acest bătrân era o veritabilă legendă. Hunter râse cu dragă inimă.

— Mi-ar fi plăcut să fi avut cel puţin douăzeci şi opt de ani, Barney. Nu ţi-ar mai fi aşa fost de greu să alegi.

— Coboară din maşina mea!

— Voi fi obligat să o împrumut, răspunse Hunter ca şi cum ar fi regretat.

Apoi se adresă şoferului:

— Opreşte lângă un taxi. Tu şi Barney veţi coborî. Maşina rămâne la mine.

Se întoarse spre Mathilda.

— O păstrez şi pe domnişoara Curtis. O voi lăsa în garajul de sub imobilul societăţii. Presupun că-ţi aminteşti adresa.

Bătrânul se calmă imediat şi mormăi:

— Ea nu-ţi va folosi la nimic. Las-o în pace.

Hunter îi zâmbi cu amabilitate.

— Cunoşti procedura, Barney. Nu te îngrijora. Nu i se va întâmpla nimic rău.

— Dacă te atingi de vreun fir din părul ei... Ai înţeles?

— Nu te îngrijora. Dacă este curată, înseamnă că şi tu eşti. În caz contrar, nu vei avea de ce să-ţi faci griji. Nu-i aşa?

— Aveai dreptate, ar trebui să am cel puţin douăzeci şi opt de ani.

Se opriră lângă trotuar la opt sute de metri de mezelăria de pe Aleea 8. Hunter scoase gloanţele din încărcătorul armei de calibru.45, apoi i-l dădu şoferului. Bărbatul coborî din maşină şi deschise portiera bătrânului; tânăra femeie se întinse spre el, îl sărută pe obraz şi îi şopti ceva la ureche. Mathilda păru cel puţin liniştit. Îi sărută mâna, murmură o frază romantică în italiană apoi coborî din maşină cu rigiditate.

Hunter i se adresă tinerei femei:

— Treci în faţă. Tu vei conduce.

Câteva clipe mai târziu Hunter şi fosta membră a grupului *Rangers Girls* dispărură în haosul maşinilor newyorkeze. Ea respiră adânc şi spuse:

— Ei bine!

— Nu e chiar atât de bine, răspunse Hunter.

El îi zâmbi.

— Eşti oare atât de curată pe cât aş vrea eu să cred, frumoasă fată?

— Sunt cât se poate de compromisă, spuse ea arătându-i ochii mari şi albaştri. Dar el e mult mai murdar ca mine. De data asta ai luat taurul de coarne, Bob Hunter.

— Deci bătrânul Barney nu este atât de curat pe cât voia să se creadă.

— Barney a inventat acest joc, Bob. Să nu crezi că l-ai păcălit. Nu ştii cine este?

— Presupun că îmi vei spune tu.

Ochii fetei începură să strălucească.

— Este omul cel mai puternic din acest oraş. Este cel mai oribil. Uită-i pe Frankenstein şi pe Dracula. Chiar nu ştii cine e?

Lui Hunter i se păru că îi este frig; începea să ghicească.

— Căutam un om numit Peter, murmură el.

— Spune-i cum vrei, dar nici măcar nu-ţi imaginezi cine este. Este patriarhul a cinci familii, este cel mai mare arhitect, este dumnezeul tuturor ucigaşilor. Singura întrebare ce putea fi pusă e care era mai mare? Barney sau Augie? Cum crezi tu că Augie a rămas în funcţie în aceşti ultimi ani? Bob, Barney a reprezentat mereu adevărata putere din spatele tronului.

Evident! Peter – Pietro... piatra pe care era construită Mafia! Conducătorul poliţiei secrete a Organizaţiei şi al vestitei *Commissione* – Asul tuturor Aşilor! Era logic. Cine altul decât Barney Mathilda, cu prestigioasa sa legendă, prieten din copilărie cu Marinello, putea reprezenta adevărata putere din culise!

— E clar că nu l-am păcălit, spuse Hunter.

— Te-a recunoscut imediat ce te-ai urcat în maşină spunând că tu erai Alfa şi Omega. El e cel care trimite Aşii!

Hunter râse în hohote gândindu-se la acest lucru. Dar o idee care-i trecu prin cap îl făcu să se oprească imediat.

— Tocmai te-am condamnat la moarte, Sally. Nu te va lăsa niciodată să supravieţuieşti unui „interviu” cu Bob Hunter.

Ea încuviinţă cu calm.

— Nu asta e grav, oricum nu mai voiam să rămân pe lângă el. Eram pe punctul de a dispărea. Cu atât mai mult cu cât sunt sigură că mi-a prevăzut deja sfârşitul; ştiu prea multe lucruri. Oamenii ca Barney Mathilda omoară tot ce ating. Iar el m-a atins aproape peste tot.

— Ce făceai pentru Barney, Sally?

— Făceam parte din serviciul său de informaţii, răspunse ea privindu-l cu umor. E incredibil, numai Mafia nu practică discriminarea faţă de femei. Sunt cu Barney de la Las Vegas, sau la puţin timp după aceea.

Fata îi făcu cu ochiul.

— Eram arma lui secretă.

— Da, eşti o armă ciudată, spuse Hunter.

— Sunt totdeauna pregătită, nu vreau decât să plec.

Dacă această afirmaţie avusese un subînţeles, Hunter nu-l pricepu.

— Va trebui să pleci, Sally, spuse el. Acum e prea periculos; s-ar putea întâmpla orice. Ai face mai bine să te ascunzi aşteptând ca totul să treacă.

Ea nu părea că ar fi înţeles vreun cuvânt din tot ce îi spusese Hunter.

— Trebuie să-mi fac raportul. El contează cel mai mult. Am un

mic apartament nu departe de aici. Nimeni nu ştie de el, iar telefonul este sigur. Apoi, poţi să mă întrebi orice vrei.

— Cine ştie despre Barney, în afară de noi doi?

— Nimeni. Nimeni nu mi-a spus să descopăr cine era adevăratul şef al Mafiei. A venit, singur, aşa, întâmplător. N-am spus nimic nimănui. Dacă aş fi povestit la Washington ceea ce bănuiam, Hal m-ar fi scos de aici fără să ezite nici măcar o secundă.

— Deci n-ai spus nimic?

— Zău! spuse ea cu un zâmbet. Am auzit că ai muncit cu Toby şi Smiley în Hawaii. Formidabile fete! Ele se apără împotriva polinezienilor, nu?

Acestea erau încă două membre ale grupului *Rangers Girls.* Dacă şi aceasta se ridica la înălţimea celorlalte...

— Formidabile, spuse Hunter. M-ai auzit, Sally? Ţi-am spus că ar fi trebuit să te eclipsezi. Eu...

— Am auzit şi ce i s-a întâmplat lui Georgette, spuse ea cu o voce dură, tăindu-i vorba. Nu încerca să-mi spui ce pot să fac şi ce nu pot. Georgette îmi era ca o soră. Am şi eu anumite drepturi, Hunter.

Hunter oftă, admiţând în linişte că fata avea dreptate.

— Singurul drept pe care noi îl avem, Sally, este să murim.

— Cel puţin, tu ai spus „noi”. E deja un progres.

Sally îşi reluase vocea de tânără femeie încântătoare. În situaţii normale, Bob Hunter îşi dădu seama că ea ar fi fost în stare să înnebunească orice bărbat. Dar avea de-a face cu sălbatici care nu ar fi ezitat nici măcar o secundă să-i scoată ochii mari albaştri ca să facă o partidă de bile, fără să mai spunem ce i-ar fi făcut corpului ei.

— Uneori avem şi dreptul sau datoria să ucidem.

Ea îi aruncă o privire rapidă, apoi se concentra asupra drumului.

— Ce ai de gând în privinţa lui Barney? întrebă ea încet. Ce vei face acum, că monstrul te-a recunoscut? Asta îţi distruge acoperirea, nu?

— Deloc. Asta n-a fost o acoperire, murmură Hunter. Un mic subterfugiu pentru a mă plimba. Îl voi găsi pe Barney Mathilda pe propriul său teritoriu şi voi juca după propriile sale reguli.

Tânăra femeie tremura şi îi trimise un pumn uşor în coaste. El nu observase că vocea ei devenise glacială. Puse mâna pe braţul ei iar fata puse mâna pe a lui.

— Tu eşti Asul de inimă, Bob, murmură ea. Sunt dezolată de

cele întâmplate la Detroit. Dar nu se mai poate face nimic. Nu vom putea uita niciodată.

Ea făcea aluzie la Georgette Chableu care îşi petrecuse ultimele două luni ale vieţii sale fiind măcelărită de nişte torţionari nemernici. Bob Hunter nu mai văzuse niciodată în viaţa sa un lucru atât de îngrozitor ca frumosul corp al Georgettei după cincizeci şi cinci de zile de tortură.

— Nu voi mai permite niciodată aşa ceva, Sally. Numai în felul ăsta voi putea şterge ceea ce deja s-a întâmplat. Îţi jur.

— Voi opri maşina şi te voi săruta, spuse ea brusc.

Şi exact asta şi făcu...

CAPITOLUL IX

Refugiul secret al lui Sally Palmer era o garsonieră care se afla la al doilea etaj al unui zgârie-nori ce se ridica la est de Manhattan. Era o singură cameră confortabilă şi frumos amenajată. Hunter se aşezase lângă o măsuţă mică şi bea o ceaşcă de cafea. Se străduia fără succes să nu se uite spre Sally Palmer, care îşi scoase hainele ca să pună pe ea un halat de baie în timp ce vorbea. Folosise deja telefonul ca să-şi facă raportul la Washington. Îşi informa prietenul, aliatul neaşteptat, şi alegea haine mai potrivite pentru orele următoare.

— Sunt cu Barney de la cele întâmplate la Las Vegas. Într-o zi îţi voi povesti cum ne-am cunoscut. Sau poate nu, vom vedea.

Ea începu să râdă.

— Mă gândeam atunci că un om de vârsta lui nu-mi va pune probleme în pat. Vârsta n-are nici o legătură cu vigoarea sexuală. La început am fost amanţi şi nimic mai mult. Apoi am început să-i dau mici informaţii. Acest lucru îl impresiona şi încetul cu încetul am căpătat importanţă.

— Când ai aflat că este ce este? întrebă Hunter.

Ea încruntă sprâncenele, nesigură.

— Cred că am ghicit asta imediat. Cel puţin ştiam că era mult mai important decât credeam eu – chiar şi asociaţii lui ignorau activităţile sale secrete. Am fost sigură de asta când i-am văzut telefonul. Era un aparat de bruiaj pe o consolă lângă patul din cameră. Erau douăsprezece linii care asigurau legătura la o adevărată centrală cu magnetofoane pentru înregistrarea sau reascultarea mesajelor înregistrate. Primea zilnic rapoarte din întreaga ţară. A inventat un mic joc. Se prefăcea că face pariuri la bookmakerii din diferite state – ca şi cum ar fi fost o idee fixă – iar eu mă prefăceam că-l cred.

— Trăiai la el acasă la Long Island?

— Mai mult sau mai puţin, răspunse ea făcând o grimasă. Mai degrabă mai puţin. Mă trimitea deseori în misiune, câteodată ca mesageră, altădată ca recompensă sexuală.

— Unde vă duceaţi astăzi?

— Nu mi-a spus. Astăzi era foarte misterios. Crezi că pot să-mi pun pantalonii ăştia roşii? Vreau să port pantaloni, iar roşul îmi stă bine. Ah, da! Mi-a spus că mergem să ne întâlnim cu cineva la birou. Cred că urma să ne prezinte.

— Turrin, spuse încet Hunter.

— Da, el este. De unde ştii?

— E logic, spuse Hunter. N-a trecut mult timp de când a încercat să-l omoare pe Turrin.

— Şeful de la Pittsfield?

— Da. Ce ştii despre el?

Ea ridică din umeri şi examină o bluză în oglindă.

— Nu mare lucru. Numai că teritoriul din Pittsfield nu mai există şi că Turrin lucrează pentru *Commissione*.

— Ştii aproape totul despre el.

Ea clătină din cap.

— Nu. N-am fost niciodată la Pittsfield. Mi l-a arătat de departe, atâta tot. N-am făcut niciodată cunoştinţă. Este un om important?

— Foarte, spuse Hunter.

În mod evident, Sally Palmer ignora totul în privinţa adevăratei identităţi a lui Leo Turrin cum el o ignora pe a ei. Era prea riscant; cu cât ştia mai puţin, cu atât mai bine era pentru prieteni.

— Vai, nu voi şti mai multe despre el. Dacă nu s-ar fi întâmplat nimic, probabil că aş fi cinat cu el în această săptămână. Săptămâna viitoare, pe timpul ăsta, aş putea să-ţi povestesc mai mult despre domnul Leo Turrin.

Hunter nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Nu se poate câştiga mereu din prima.

Subit, tânăra femeie afişă o expresie a feţei de-a dreptul catastrofală:

— Dar, tocmai mi-am amintit... Tu eşti din Pittsfield, nu-i aşa? Acolo... îmi pare rău că nu te-am putut ajuta mai mult. Presupun că este foarte important pentru tine să ştii exact cine-i Leo Turrin.

— Ranchiunele mele personale nu mai contează, îi răspunse Hunter. Turrin va aştepta. David Eritrea este cel care mă interesează deocamdată. Ce ştii despre el?

— Barney nu-l înghite. Nu apreciază felul în care Eritrea încearcă să-şi însuşească imperiul lui Marinello. Şi nici chiar înainte nu l-a înghiţit. Am impresia că e gelos pe el. Am mers la Long Island în această dimineaţă, cred că am ajuns imediat după ce ai plecat tu. Nu i-ai iertat, nu? Un lucru mă nelinişteşte. Când am reintrat în New York, Barney a primit un telefon în maşină. Mi s-a părut că se bucură de necazurile lui David. Dar înainte să ne ducem acolo şi să vadă ce s-a întâmplat, părea mai puţin fericit.

A devenit îmbufnat şi ursuz. Nu a mai scos nici un cuvânt în maşină când ne-am întors la New York. Apoi a oprit maşina şi a sunat dintr-o cabină telefonică publică. Nu avea încredere în telefonul său personal. Câteva minute mai târziu a fost sunat pe radio-telefonul său. Nu am înţeles nimic, dar devenea din ce în ce mai nervos. I-a spus şoferului, Charlie, că Moe Dantim fusese ucis pe Lexington Avenue. Dar presupun că ştiai asta. Nu-mi mai pui întrebări?

Hunter înălţă capul, surprins de întrebarea sa:

— Tocmai asta voiam să fac.

— Toate aceste lucruri privesc corpul meu, corpul meu stricat. Nu sufletul meu.

— Corpul tău nu-i stricat!

— Ba da. De Mafia. Ce mi-ar plăcea să povestesc totul ca să mă debarasez de această mască!

Hunter o întrebă cu o voce răguşită şi amabilă:

— Mi-ai spus deja foarte multe, Sally. Va trebui să-mi urmez instinctele.

Ea se dezbrăcă şi îi spuse cu o voce veselă:

— Dacă vrei să ştii mai multe, vino să mă speli pe spate. Vreau să fac un duş.

— Fă-ţi duşul, mormăi Hunter. Restul poate să mai aştepte.

— Nu vrei nici măcar să mă speli pe spate? spuse ea cu veselie. Vei regreta! O să vezi.

— N-ar fi cuminte, răspunse Hunter.

Apoi adăugă:

— Hai, şterge-o, până nu mă răzgândesc!

— Eşti mai rău ca un atlet, murmură ea. Ce poate face o fetiţă când toţi bărbaţii pe care-i întâlneşte sunt în perioada de antrenament?

— Ea poate să aştepte sfârşitul cursei. După victorie, tensiunea nervoasă scade şi atleţii se lasă adesea duşi de sentimente mai naturale.

— Ai interesul să termini primul, Bob Hunter! strigă ea veselă mergând spre baie.

Hunter oftă gândindu-se la îndeplinirea ordinului categoric plin de promisiuni agreabile. O privi cum dispare şi regretă vag decizia luată. Apoi luă telefonul. Venise timpul să-şi sune omul de legătură. Aprinse o ţigară şi formă numărul pe care i-l dăduse Leo.

— Alo, da? se auzi o voce neîncrezătoare.

— Începe să se mişte treaba, spuse Hunter.

— Mulţumesc pentru informaţie. Amuzant este faptul că eu nu mi-am dat seama.

— Iată o informaţie reală, Leo. Barney Mathilda este Peter.

Urmă un moment de linişte, apoi:

— E ciudat, nu?

— E mai grav decât atât; se interesează de tine. Mergea să te întâlnească când i-am dat un motiv să-şi schimbe direcţia. Cu siguranţă că va face o nouă tentativă, aşa că pregăteşte-te.

— Eşti sigur de asta? întrebă Turrin.

— Cred că sursa mea e bună. De altfel, e logic. Pentru moment, să presupunem că e vorba într-adevăr de Peter şi să aşteptăm derularea evenimentelor.

— De acord. Ce rol joacă el?

— Cel al Dumnezeului Tată. Sursa mea afirmă că el este Asul Aşilor. E mai bine s-o credem.

Turrin oftă din greu.

— Dacă este adevărat, şi-a ascuns al naibii de bine jocul. Nimeni n-a făcut niciodată nici cea mai mică aluzie la această eventualitate. Barney s-a pensionat de mult timp. El nu mai era acolo când eu am intrat în dans. Dar să admitem că-i aşa. Ce va face acum?

— Cred că vrea să-l scurtcircuiteze pe Eritrea, cu condiţia să găsească o fisură în platoşa lui. Voi face tot ce voi putea ca să găsească una enormă.

— Săracul David! zise Turrin izbucnind în râs. Dar am auzit despre el că are aripi puternice. Trebuie să fi lucrat aici de mult timp.

— Da, de mult timp.

— El a pus la punct un plan, după câte am înţeles. Încearcă să obţină adoptarea lui, fără să se ştie că acesta vine de la el, bineînţeles. Doar îl susţine. Ce va face Barney? Va rămâne în umbră, nu?

— Atâta cât va putea. Eu l-am împiedicat de curând; l-am surprins când se ducea la locotenenţii lui Marinello.

— Ah, deci tu ai fost! Cum ai ştiut?

— Am instalat un emiţător.

— Frumoasă treabă. Nu se vorbeşte decât de asta la etajul douăzeci şi şapte. Presupun că tu eşti cel care a dat şi celelalte lovituri.

— Am fost destul de activ în această dimineaţă, mormăi Hunter. Dar am nevoie să ştiu mai mult despre rezultate, Leo.

— E uşor. Ipoteza cea mai răspândită este că David Eritrea

trimite Aşi ca să cureţe opoziţia înaintea marii reuniuni din seara asta. Se mai pretinde că cei din *Commissione* îl susţin. Sunt toţi foarte nervoşi. Iată că acum ştii totul.

— E mai mult decât mă aşteptam, răspunse Hunter. Dar există un alt detaliu pe care tu trebuie să-l ştii. Barney şi cu mine ne-am văzut, faţă în faţă. Cunoaşte identitatea lui Omega. În mod evident, cei din *Commissione* nu-l vor susţine pe Eritrea, dar sper că Barney îşi va spune că doi şi cu doi fac cinci. Aş vrea să creadă că David Eritrea şi Bob Hunter sunt asociaţi.

— Vrei să spui că Eritrea cunoaşte adevărata identitate a lui Omega?

— Exact. Nu trebuie să uiţi, Leo, adevărata identitate a lui Barney. Adu-ţi aminte de Pittsfield şi aminteşte-ţi că Hal trebuie să prezinte la comisie un agent care face parte din cele mai înalte sfere ale Mafiei. De ce nu David Eritrea?

Turrin părea nervos, încordat.

— Asta încerci să-i dai, nu? Ascultă-mă, sergente. Ai o şansă de unu la zece să reuşeşti. Dar dacă Barney este într-adevăr cine spui tu, ai şanse de unu la mie să reuşeşti. Nu vreau...

— Nu conta niciodată pe şansele mele, Leo.

— Da, ştiu. Tu te năpusteşti. Dar eu mă găsesc în aceeaşi poziţie ca atunci când Angelica fost răpită. Dacă Barney ştie...

— Dar el nu ştie, este clar. Altfel ai fi deja mort. În ciuda puterii sale, Barney trebuie să conteze pe alţii ca să ştie ce se întâmplă. Nu cred că a înţeles cu adevărat ce s-a petrecut la Pittsfield. Ştie că soţia ta a fost răpită dintr-o casă care aparţinea FBI-ului. Nu ştie exact ce s-a întâmplat la Pittsfield, pentru că el este cel care dădea ordine. Dar el nu cunoaşte toate detaliile maşinaţiei. Tu n-ai fost singur la Pittsfield şi n-ai fost singurul care a scăpat. Am impresia că Asul Aşilor avansează cu paşi mici prin întuneric. O să-i dăm puţină lumină.

— OK! oftă Turrin. Tu eşti cel care decizi. Dar eu n-aş putea să te ajut prea mult. În schimb, aş vrea să te previn că Hal e pe drum, va fi la *Plaza* la prânz şi doreşte să te întâlnească. Mi-a spus că cunoşti obiceiul.

— Voi face tot ce voi putea, spuse Hunter. Chiar am nevoie să stau la taifas cu el.

— De acord. Auzi, ai grijă!

Hunter nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Ştii bine că sunt prudenţa întruchipată.

Amândoi închiseră telefonul glumind, însă Hunter nu avea impresia că era aşa de comic. Diferitele piese ale jocului de

puzzle începeau să se aşeze în ordine şi imaginea pe care o formau era tulburătoare şi brutală.

Se îndreptă spre baie. Uşa era întredeschisă, iar duşul curgea. Halatul lui Sally era suspendat de un cârlig.

Dar hainele dispăruseră, iar Sally Palmer dispăruse şi ea.

Nu era nici o uşă, nici o fereastră, nici o aerisire care să-i fi servit ca trecere. Cu toate acestea, nimeni nu trecuse prin garsonieră cât timp vorbise el la telefon.

Era incredibil. Hunter simţi cum îi îngheaţă inima; era singur la etajul doisprezece al unui imobil pe care nu-l cunoştea. Nu-şi putea pune nici o întrebare şi deci nici să aştepte vreun răspuns.

Nu era decât un gol.

CAPITOLUL X

Hunter descoperi secretul în mai puţin de treizeci de secunde. Era o clanţă deasupra dulapului care controla o parte din perete. Hunter trecu într-o altă baie, identică cu prima şi descoperi o a doua garsonieră.

Bine jucat, demn de o membră a grupului *Rangers Girls!* Refugiul discret a lui Sally ducea la o garsonieră super-secretă care îi servea să treacă de la un rol la altul al vieţii sale duble. Hunter descoperise şi rochii, peruci şi toate trucurile de care se folosesc agenţii secreţi.

Descoperise şi un mesaj prins cu o pioneză în uşă. „Ţi-am spus c-o să regreţi.”

Zâmbi, înţelegând că dispăruse după bunul său plac. Ar fi preferat să-i asigure securitatea, dar ea refuzase, alegând libertatea.

Hunter îi respectă alegerea, dar asta nu îl liniştea. Făcu ordine în sertare şi în dulap, închise ascunzătoarea secretă şi coborî în garaj ca să percheziţioneze maşina lui Barney Mathilda.

Era imposibil să se folosească de ea fără să aibă toată Mafia pe urmele lui.

Se uită sub scaunele din spate şi găsi câteva monede, un bilet de cinema, un cartof prăjit şi o batistă murdară.

Mai era o armă mică de calibru.32 cu ţeavă scurtă ascunsă între sticlele din barul consolei. Hunter nu o atinse dar copie numărul de telefon, după care deschise portbagajul maşinii.

Aici avu loc adevărata descoperire!

Portbagajul era plin de aparatură electronică. Erau mai multe cutii de culoare neagră de mărimea unui box de ţigări, dar mult mai grele. Cu toate acestea, majoritatea părţii echipamentului era fix.

Intrigat, Hunter se întoarse în interiorul maşinii şi se aşeză pe scaunul din spate ca să examineze radioul. Panoul era amovibil, ascunzând un tablou de bord foarte complet.

Cadillac-ul era un centru de securitate al cărui echipament valora cât rulota lui Hunter.

În privinţa cutiilor negre, Hunter cunoştea bine cum funcţionează pentru că le folosise de multe ori. Erau ultimul răcnet în materie de spionaj electronic; receptoare care înregistrau, capabile să re transmită în câteva minute douăzeci şi

patru de ore de ascultare.

Bătrânul Barney pusese oare întregul oraş sub ascultare? Fără îndoială.

I se deschideau toate uşile. Nimic mai simplu pentru Barney Mathilda decât să pună un mini-microfon acasă la prietenii lui în timp ce şoferul său ascundea o cutie neagră în grădină, sub pridvor, sau în garaj. Astfel era pusă în funcţiune supravegherea.

Se întreba mereu cum de cunoşteau Aşii cele mai mici detalii ale vieţii celui mai simplu soldat, putând să enumere viciile şi calităţile sale, să spună cum îi plăcea să mănânce ouăle şi cum se descurca cu soţia lui; dacă avea indigestie, aerofagie sau migrene.

De la început, toţi ar fi trebuit să bănuiască ceva.

În aparenţă, nimeni nu făcuse asta. Totuşi oricare ştab cu ceva putere ar fi sărit ca ars dacă ar fi ştiut că propria sa Familie asculta tot ce se întâmpla la el acasă. Nimeni nu ar fi suportat aşa ceva. Deveneau toţi paranoici imediat ce-şi imaginau că poliţia îi urmăreşte. Ce ar fi făcut dacă ar fi aflat că Barney...

Hunter nu se putu abţine să nu râdă.

Bătrânul Barney jucase foarte subtil şi pierduse.

Hunter parcă maşina în colţul cel mai sumbru al garajului subteran apoi părăsi imobilul şi luă un taxi, căci era timpul să se întâlnească cu Hal Brognola la *Plaza.* Trebuia neapărat să vorbească cu Hal, în special despre Sally Palmer.

CAPITOLUL XI

După cum îi era obiceiul, Hunter venise la întâlnire cu cincisprezece minute mai devreme. În ciuda prieteniei pe care o încerca faţă de Hal Brognola şi în ciuda onestităţii şi curajului acestuia, Hunter nu se ducea niciodată la o întâlnire fără să fi făcut înainte o recunoaştere a împrejurimilor.

După ce verificase să nu fie nici o capcană, aşteptă. La sud se opri un taxi din care coborî Brognola. Dacă ar fi fost vreo problemă, Brognola ar fi intrat imediat în hotel, iar Hunter ar fi plecat. Dar Brognola făcu câţiva paşi pe trotuar aprinzându-şi o ţigară. Hunter ieşi la iveală şi îşi aprinse şi el o ţigară. Apoi se îndreptară unul spre celălalt şi îşi întinseră mâinile.

— N-am reuşit să te văd, spuse Brognola. Ai fi putut trece pe lângă mine şi nu te-aş fi recunoscut. Cum faci?

Începură să se deplaseze încet spre intersecţie.

— Nu cu ochii recunoşti pe cineva ca mine, ci cu mintea. Dacă vreodată aş începe să mă las recunoscut de toată lumea, aş fi mort în zece secunde.

— Oricum eşti deja mort.

— Aiurea!

— Aşa spune William Rafferty, şeful Incoruptibililor. Nu vei părăsi niciodată New York-ul viu.

— E vorba de brigada antitero, nu-i aşa?

— Da. Am încercat să-ţi obţin cooperarea cu ei, dar Rafferty nici n-a vrut să audă. Nu se gândeşte decât la înmormântare şi la consecinţele pe care le are moartea lui Augie, golul pe care îl lasă în urma lui.

— Nu există nici un gol, răspunse Hunter. Dimpotrivă.

— Cum aşa?

— Nu există nici o îndoială, Hal. Eritrea aranjase totul înaintea morţii lui Augie. Din acest motiv bătrânul a făcut pe prestidigitatorul şi s-a refugiat la Pittsfield. Îi era frică. A plecat convins că Eritrea îl va ajuta să moară înainte de termen. Dacă nu m-aş fi amestecat în treburile lor, ar fi fost posibil ca lui Augie să-i fi reuşit lovitura. Iniţial, cei din *Commissione* îi erau încă fideli. Era singurul atu de care dispunea şi fără mine ar fi fost suficient. Dar iată, am dat buzna fără să-mi dau seama de ce se pune la cale. Ultimul „fort” a lui Marinello s-a surpat, dându-i mână liberă lui Eritrea. Acum el poate face ce vrea şi vrea,

crede-mă. Dacă vreodată reuşeşte să dea lovitura, ne va pune mari probleme. E foarte inteligent, cu mai mult creier decât muşchi. Iar muşchii nu sunt o problemă. Va putea angaja toţi ucigaşii pe care îi vrea.

— Aşadar, Eritrea este cel pe care vrei neapărat să-l ucizi?

— Întocmai.

Brognola tuşi şi apoi spuse:

— Mă uimeşte faptul că nu l-ai omorât deja.

— Intenţionez s-o fac cât mai bine.

— Vrei să-mi spui?

— Vrei să afli?

— Nu chiar, dar asta face parte din meseria mea.

Hunter izbucni în râs.

— Ai probleme la Washington în acest moment, nu?

— Nu e nevoie să răsuceşti cuţitul în rană, spuse Brognola.

— Am promis că o să-ţi dau un om de paie.

Este adevărat, nu eşti obligat să-ţi ţii promisiunea. Circumstanţele spun că...

— Mi-o voi ţine, spuse Hunter tăindu-i vorba. Leo este bine plasat acum. Ar fi mai bine să rămână acolo unde e, nu-i aşa?

— Evident.

— Care este ultimul termen?

— Trebuie să mă prezint la Senat mâine. Probabil că îmi voi da demisia.

Hunter îi aruncă o privire sceptică.

— Nu va servi la mare lucru.

— Asta l-ar cruţa pe Leo, cât şi pe soţia şi copiii lui.

— Eşti sigur că turnătorul e mort, Hal? Era tipul care a fost asasinat ieri?

— Fără îndoială. Un lucru este să ucizi un turnător şi un altul să sfidezi sistemul judiciar al Statelor Unite. Dacă îl prezint pe Leo la Senat, e un om mort. Dacă nu-l prezint, va fi o criză în guvern şi nu voi avea altceva de făcut decât să-mi asum responsabilitatea.

— Dar nu ţii la asta?

— Nu sunt prost.

— Bun, să continuăm să muncim. Îţi voi da pe cineva care să-l înlocuiască pe Leo. Îl preferi viu sau mort?

— Pot să aleg?

— Da. Dacă totul merge bine, ţi-l voi da pe Eritrea.

Brognola nu rămăsese încremenit, dar îşi înghiţi ţigara.

— Ce! Eşti... cum?

— Dacă-l vrei viu, va veni cu plăcere să te ajute. Dacă îl vrei mort, îţi voi da cadavrul lui şi vei spune ce vrei vrea. De fapt, mi-ar plăcea mai mult să ţi-l dau viu, este o soluţie mai elegantă... Asta m-ar ajuta să-mi duc la bun sfârşit proiectele în privinţa New York-ului.

— Aşteaptă, nu te mai urmăresc! spuse Brognola. Nu înţeleg nici un cuvânt din ce-mi spui.

Hunter oftă şi apoi explică:

— Ideea mea este să ţi-l dau pe Eritrea atunci când este complet îngenuncheat, terorizat. Te va implora să-l laşi să te ajute în schimbul protecţiei tale.

— Dar de cine să-l protejez? De tine?

Hunter scutură din cap.

— De asociaţii lui. De astă mă ocup din această dimineaţă. Pun la cale o înscenare. Când voi termina, ei vor sări pe el şi îl vor transforma într-un cadavru... după obişnuita şedinţă de tortură dintr-o pivniţă. Doar dacă...

— Doar dacă nu cumva îşi va găsi un protector, spuse greoi Brognola.

— Exact. Tu poţi să-l iei în pensiune: găzduit, hrănit, spălat. În schimbul cărora el vine în faţa comisiei tale şi declară că lucrează pentru Ministerul de Justiţie de când face parte din Mafia. Mai trebuie spus, Hal, că el este relativ curat; mai curat ca Leo. Astfel guvernul va fi mai puţin jenat de aşa-zisul agent.

Continuară să meargă în linişte apoi Brognola oftă şi zise:

— Dacă vei reuşi, va fi bine. Dar nu mai sunt decât douăzeci şi patru de ore.

— Dacă reuşesc, îl vei avea în douăsprezece ore.

— Eşti incredibil. Tot nu pot să cred acest lucru. Te văd făcând asta, dar nu-mi vine să cred. Am impresia că e vorba de un miraj, de o iluzie. În schimb încep să înţeleg ce speri să reuşeşti la New York. Nu numai Eritrea te interesează, pregăteşti o lovitură mare. Nu? Chiar crezi că vei putea să-i ucizi pe toţi?

Aproape înconjuraseră clădirea. Hunter se uită la ceas.

— Să ne întoarcem, sugeră el. N-am mult timp la dispoziţie, deci să ne punem de acord. Ai dreptate, am proiecte foarte ambiţioase. Dar te înşeli dacă crezi că întrevăd posibilitatea de a ucide cele cinci familii; nu-i posibil şi nici măcar nu încerc să fac asta. Toată Mafia se află la New York în acest moment. Cel mai periculos duşman al Mafiei este însăşi Mafia. Toţi sunt neîncrezători, îşi petrec timpul bănuindu-se între ei. Nu vreau decât să-i ajut în acest sens. Să le rup alianţa, să-i separ în mici

grupuri regionale ca pe vremuri. Vreau să sparg creierul şi unitatea Organizaţiei. În orice caz, s-o slăbesc.

— Felicitări, mormăi Brognola. Acesta este şi scopul agenţilor federali din Statele Unite.

— Eu am mai multă libertate de acţiune decât voi ceilalţi, Hal, spuse Hunter. Este posibil să reuşesc. Eritrea este cheia. El încearcă să-i seducă cu programul său de unificare care le-ar da posibilitatea să pună mâna pe întreaga Iunie occidentală. Primul meu scop este să-l discreditez complet pe Eritrea, astfel încât planul său de centralizare să cadă odată cu el. Şi apoi, am o şansă incredibilă: să ştii cine este Asul Aşilor este un atu sacru. Să ştii, în plus, că el a ascultat pe toată lumea şi le-a pus dinamită. E de ajuns o scânteie ca să declanşez războiul civil. Dar sunt mai...

— Aşteaptă! Tipul ăsta, cine e?

— Să nu-ţi înghiţi ţigara. Barney Mathilda.

— Ai dovezi?

— Nu mă crezi?

— Din capul locului, nu. Am un agent cu el de...

— Hal, tocmai am văzut-o pe Sally.

Brognola îl fixă cu o privire dură.

— Şi?

— Ei trebuie să-i mulţumeşti. Ea a descoperit totul acum ceva timp, dar nu voia să-ţi spună încă pentru că îi era frică ca nu cumva s-o retragi de acolo. Dorea să obţină probe de necombătut. Nu trebuie s-o blamezi, Hal, a făcut o treabă extraordinară.

— Şi ce mai treabă! spuse Brognola. Ai dreptate, aş fi retras-o fără să ezit vreo secundă. L-am ales pe Barney pentru că el se plimbă peste tot. Mi-am zis că ăsta ar fi un loc ideal pentru ea. Nu avea de făcut decât un singur lucru: să ne povestească tot ce vedea, despre toate întâlnirile lui Barney. Imediat ce am aflat că lucra pentru el, am vrut s-o retrag. Era prea periculos. Dar ea a încercat să mă convingă s-o las să-şi facă treaba. Deci, bătrânul Barney este cel care conduce dansul?

Hunter încuviinţă:

— Ţi-am spus că el cunoştea secretele tuturor. Asta pentru că-i asculta pe toţi din maşina sa care este la fel de bine echipată, ca şi rulota mea. Ştii că Aşii ştiau întotdeauna totul despre toţi; este normal, erau microfoane şi emiţătoare peste tot. Pun pariu că dispune de o mulţime de limuzine răspândite prin Statele Unite.

— Într-adevăr, e o treabă bună. Mă întreb de când face asta.

— De mulţi ani, dar cel mai frumos este faptul că Barney este cel care aduce dizidenţi împotriva lui Eritrea. El este cel care a pus la cale fuga lui Augie, şi el este cel care trimitea Aşii de-a lungul întregii ţări ca să-i alieze pe toţi despre care avea probe. Hal, Barney Mathilda este Peter!

— Doi Iisuşi!

— Nu, spuse Hunter zâmbind. Augie a fost Iisus. Barney este Peter – piatra pe care este construită Biserica. Un alt lucru este în favoarea mea: Eritrea urăşte Aşii şi primul lucru pe care-l va face dacă reuşeşte să ia puterea va fi să destrame Gestapoul Mafiei. Barney ştie asta şi va face tot ce-i va sta în putinţă să-l împiedice. Asta este o chestiune de viaţă şi de moarte pentru el. În acelaşi timp, nu este cel mai puternic. Cât timp Augie era acolo, Barney putea acţiona în umbră. Cum spunea şi Sally: care dintre cei doi era într-adevăr marele şef? După părerea mea era vorba de o împărţire a puterii pentru că aveau nevoie unul de altul. De la moartea lui Augie, Barney nu mai are umbră ca să se ascundă. A devenit vulnerabil. Şi cum cea mai mare parte dintre tinerii *capi* urăsc Aşii la fel de mult ca Eritrea, îţi imaginezi în ce poziţie se află Barney.

— Nu văd ce vei face, spuse Brognola. Este foarte confuz, lasă-mi timp să înţeleg. Şi Sally?

— Ea mă nelinişteşte, mărturisi Hunter.

— Ai putea s-o convingi să dispară, sugeră Brognola.

— Am încercat. E încăpăţânată ca un catâr, este departe de a fi proastă. Mi-a scăpat printre degete. E prea inteligentă ca să încerce să-l găsească pe Barney, dar a plecat cu o idee în cap.

— Ce ghinion! spuse Brognola.

Nu mai spuseră nimic timp de câteva momente, oprindu-se în locul unde se întâlniseră.

— Voi încerca s-o găsesc, Hal. Nu-l pierde pe Leo din vedere, cred că are probleme. Îi voi trimite limuzina lui Barney; va şti cum să tragă un avantaj din asta.

— Ştie despre Barney?

— Da. Nu trebuie să-l subestimezi pe Leo; e un tigru. L-am văzut la treabă. Îl voi lăsa să se ocupe de Barney şi mă voi consacra lui Eritrea. De data asta sunt optimist, Hal.

Brognola aruncă ţigara şi băgă mâinile în buzunar.

— Şi eu sunt la fel. Am încredere în tine, lucru care nu-l pot spune în privinţa multora dintre contemporanii, mei. Fă cum vei vrea, eu sunt de partea ta. Fie ce-o fi.

Îşi dădură mâna şi Hunter îi spuse:

— Am mult respect pentru tine, Hal. Sunt fericit că ai încredere în mine. Voi face tot ce voi putea.

Îi făcu cu ochiul şi se îndepărtă.

CAPITOLUL XII

Hunter găsi un mesaj pe robotul telefonic când urcă în rulotă. Era vocea lui Leo Turrin. Mesajul era scurt şi urgent.

— Mă aflu într-o postură proastă. Te sun aici pentru că nu ştiu când ţi-aş putea telefona din nou. Peter a debarcat cu doi ştabi. M-au interogat o jumătate de oră; voiau să ştie tot ce s-a întâmplat ieri. N-am omis nici cel mai mic detaliu, jucând jocul noului meu naş. Din punct de vedere profesional, n-am mai fost niciodată în viaţa mea chestionat în aşa fel. Prognoza meteo prezintă furtună. E o reuniune a tuturor celor mari prevăzută la ora paisprezece. Naşul meu n-a fost invitat, nici chiar informat. Mi-au ordonat să rămân aici ca să răspund şi la alte întrebări. E ceva suspect. La est, la douăzeci şi şapte.

Leo lăsase mesajul la orele douăsprezece şi douăzeci şi cinci; acum era deja unu. Concret, Barney Mathilda şi doi *capi* îl interogaseră pe Turrin care povestise versiunea lui David Eritrea. Rezultatul era că cinci familii se reuneau fără ştirea lui Eritrea. Date fiind circumstanţele, era evident că Barney Mathilda se simţea suficient de puternic ca să convingă consiliul să mineze planul lui Eritrea. Reuniunea avea loc în sala din est, la etajul douăzeci şi şapte – acolo unde se afla administraţia vestitei *Commissione.*

Hunter luă telefonul şi formă numărul de la casa lui Marinello la Long Island. Un anume Florio îl făcu să aştepte mai mult de un minut, după care i-l dădu pe David Eritrea.

Hunter era sigur că auzise două receptoare ridicându-se simultan. Billy Gino se afla probabil la celălalt telefon.

— Ce se întâmplă, Dumnezeule! izbucni Eritrea.

— Tocmai asta voiam să te întreb şi eu, răspunse cu răceală Hunter. Oraşul este alandala. Te-am supraestimat, David.

— Cum? răcni Eritrea. Ce tot spui? Niciodată nu ţi-am spus să te duci şi să-i lichidezi pe toţi! Mă iei drept Frank Anastasia? Este într-adevăr... se crede că eu sunt cel care am ordonat acest execuţii. Nu-mi place asta, Omega!

— Unul dintre noi este complet nebun, spuse Hunter.

— Aşteaptă! Aşteaptă un minut, spuse neliniştit Eritrea. Pretinzi că nu eşti tu cel care...?

— Crezi că eu sunt? întrebă Hunter cu o voce glacială.

Eritrea se linişti, iar mânia sa dispăru subit.

— Dar credeam că... în mod logic, eu nu... dar dacă nu eşti tu, cine este?

— Ascultă, nu te-am sunat ca să-ţi răspund la întrebările tale idioate, îi spuse Hunter. Vreau să-ţi spun că eşti pe cale de a rata ocazia. E probabil deja prea târziu. Ei se întâlnesc toţi la ora două.

— Cine se întâlneşte? întrebă Eritrea cu o voce îngrozită.

— Tot New York-ul. Cred că ar trebui să te duci şi tu.

— Cum! La ora două? Unde? La ultimul etaj?

— În sala de est, la etajul douăzeci şi şapte. David...?

— Da.

— Descoperă-l pe cel care a pus totul la cale şi îl vei descoperi pe Peter.

— Aşteptă, aşteptă! Vreau să fii şi tu acolo, tu şi toţi oamenii tăi. E timpul să ne arătăm forţa.

— Voi fi. Tu eşti Billy, la celălalt telefon?

— Nu e nimic care să vă scape, nu-i aşa? constată Billy Gino cu o voce sobră.

— Nu mult, Billy, nu mult. Veniţi repede. Vă voi aştepta afară şi voi intra cu voi. Va face efect.

— Vrei să spui în faţa rampei de la sud?

— Perfect. Pe curând, David.

— Pe curând, răspunse Eritrea cu o voce morocănoasă.

— Va fi mai bine aşa. Vom putea să ne golim sacul şi să punctăm.

— Da. Da.

— Îţi voi oferi probabil capul lui Peter.

— Într-o pungă de hârtie! spuse cu furie viitorul mare *capo* închizând telefonul.

Era un ordin, iar Eritrea nici măcar nu era încă un *capo!*

Hunter deschise dulapul ca să-şi aleagă costumul în care urma să se deghizeze...

CAPITOLUL XIII

Hunter ştia că este un act de demenţă să intre în văgăuna celor din *Commissione* în compania lui Eritrea. Situaţia îi scăpa de sub control. Evenimentele se succedau mult prea repede. O pătrundere în linişte în tabăra inamicului era contrară oricărei strategii de bun simţ.

Cu toate acestea, trebuia să se ducă.

Hunter îmbrăcă un combinezon de luptă de culoare neagră apoi se îmbrăcă cu un costum curat, mult mai potrivit cu personajul pe care îl încarna. Îşi puse Beretta sub braţul stâng şi agăţă două încărcătoare de hamul ascuns sub vestă. Mai puse alte două încărcătoare în tocul revolverului şi fixă două hamuri suplimentare în jurul pulpelor picioarelor. Luă cu el o servietă plină cu „jucării” ucigaşe.

Cortegiul de maşini venind de la Long Island sosi în faţa imobilului la ora două şi opt minute, lucru care era admirabil, având în vedere ambuteiajele din New York. Erau patru limuzine pline cu ucigaşi care aveau feţe înspăimântătoare. David Eritrea se afla în cea de a două maşină; Billy Gino se afla în prima.

Hunter se arătă când văzu că prima maşină încetineşte lângă rampa de acces; portiera se deschise imediat şi Hunter se aşeză pe banchetă. Maşina acceleră din nou şi intră în garaj. Billy Gino se apropie de şofer ca să-i facă loc lui Hunter şi mormăi:

— Nu eram sigur că eşti chiar tu. Suntem puţin în întârziere.

— Nu este foarte grav, răspunse Hunter. E suficient să-i prindem cu mâţa în sac, nu-i aşa?

— Nu ştiu dacă înţeleg exact ceea ce...

— E rutina, Billy. Acţionează ca de obicei; îţi voi face semn dacă va trebui să schimbăm tactica.

Vocea nervoasă a lui Eritrea vibră în megafonul radioului care lega cele două maşini:

— Unde sunt oamenii tăi, Dumnezeule?

Billy Gino îi întinse microfonul.

— Sunt toţi afară, David. Calmează-te. Ai totul sub control.

Eritrea nu răspunse nimic. Maşinile intrară în garajul situat la parterul imobilului care era ocupat de societăţi normale. Numai ultimele trei etaje aparţineau Mafiei. La etajele douăzeci şi şase şi douăzeci şi şapte erau cartierele administrative ale organizaţiei internaţionale; ultimul etaj era rezervat întâlnirilor

celor cinci *capi* newyorkezi cu reprezentanţi străini cărora voiau să li se facă această onoare, sau pentru reuniunile foarte speciale ale celor din *Commissione* privind strategia mondială sau afaceri interne ale comandamentului. Consiliul reunit în privinţa lui Eritrea se ţinea la etajul douăzeci şi şapte din două motive. În primul rând, acesta reducea importanţa care i se acorda lui Eritrea, iar în al doilea rând, acest lucru permitea tuturor să asiste la consiliu şi marii *capi* se simţeau mai puţin trădaţi, dat fiind faptul că toată lumea ştia ce se întâmpla şi că nu se reuneau cu uşile închise. Hunter înţelegea foarte bine mentalitatea mafioţilor.

Nu mai fusese niciodată acolo, dar cunoştea pe de rost ultimele trei etaje datorită rapoartelor care îi fuseseră făcute de Leo Turrin. Era încordat ca un arc când convoiul se opri lângă ascensoare.

Părăsi vehiculul din faţă înainte ca acesta să se oprească şi începu să analizeze situaţia. Billy Gino ieşi în spatele lui cu un aparat de emisie-recepţie în mână. Alţi bărbaţi părăsiră imediat celelalte maşini şi se plasară strategic. La subsol. Hunter se întoarse uşor spre a doua maşină, se aplecă lângă portiera întredeschisă şi îl fixă pe Eritrea.

— Poţi să ieşi, totul este în ordine.

Dar Eritrea voia să îi confirme acest lucru altcineva. Luă un aparat de emisie-recepţie:

— Ce zici, Billy?

— Sunt toţi acolo, răspunse Gino. Am văzut maşinile domnilor Pelotti, Di Anglia, Gustini şi Fortuna. Totul este normal.

— Câţi oameni sunt?

— Numai şoferii. Sunt toţi împreună lângă un birou. Nu se petrece nimic; nu sunt înarmaţi.

Atunci Eritrea consimţi să părăsească tablele blindate şi geamurile antiglonţ ale limuzinei. Trecu rapid pe lângă Hunter fără să-i acorde nici cea mai mică privire şi fu imediat înconjurat de un grup de gărzi de corp care îl însoţi până la ascensoare.

Hunter îi urmări, având în mână geanta, cu ochii şi urechile deschise, sensibil la cea mai mică schimbare a acestei puneri în scenă de western. Dar oamenii nu făceau cinema. Acest comportament era natural pentru ei. Imediat ce părăseau teritoriul lor apărat, se transformau în animale sălbatice. Era un mod curios de a trăi, dar nu cunoşteau altul. Prin propria lor logică implacabilă, deveneau victime, căzând în cursele pe care ei înşişi le întinseseră.

Două ascensoare fuseseră chemate şi se aflau acum nemişcate la subsol, având uşile ţinute de gărzile de corp. Alţi ucigaşi se postaseră pe rampele de acces şi pe scări. Hunter estimă că erau aproape treizeci şi cinci de oameni, ceea ce însemna mult pentru o vizită la *Commissione.*

Eritrea intră în ascensor şi se lăsă încadrat de şase oameni. El i se adresă unuia dintre oamenii lui Billy Gino:

— Spune-i lui Billy să lase un om cu şoferii; nu vreau ca ei să telefoneze sus.

Apoi, în sfârşit, îl fixă pe Hunter.

— Hai, vii?

— Du-te tu înainte, spuse Hunter. Eu voi urca cu Billy. Cred că nu vrei să deschid eu uşa consiliului, nu?

— Sunt în stare să mă descurc şi singur, spuse Eritrea. Adu-ţi aminte, Omega. Avem o înţelegere de respectat amândoi.

— Asta înseamnă că nu mai vrei susţinerea mea? întrebă cu răceală Hunter.

— Îţi cer asta! răcni Eritrea.

Uşile ascensorului se închiseră. Hunter se întoarse şi fixă oamenii din jurul lui cu o privire de gheaţă.

— Aduceţi-vă aminte de asta, le spuse el.

Unul dintre oameni tuşi cu nervozitate, având privirea neliniştită, jenată.

— Da, domnule.

Billy Gino auzi discuţia între Hunter şi paznici.

— Cine să-şi amintească de ce?

— A venit momentul, Billy, îi spuse Hunter. El este pe cale să se prăbuşească. Pentru că l-a trădat pe Augie, îşi imaginează că îi va merge cu toată lumea.

Gino îl fixă cu privirea, încordat şi surprins.

— Cum adică, l-a trădat pe Augie?

— Toată lumea spune asta, Billy. A venit momentul să vezi de partea cui eşti.

Gino nu ştia ce să facă. Îl bătu pe spate pe bărbatul care continua să tuşească şi îi spuse:

— Adună-i pe toţi şoferii cu Julio şi Freddie. Vreau să deplasăm maşinile cu faţa la ieşire.

Bărbatul încuviinţă, străduindu-se să nu mai tuşească ca să şoptească cu o voce ştrangulată:

— Domnul Eritrea ne-a spus să nu-i lăsăm singuri pe şoferi.

— Aşa e, spuse Gino. Du-te.

Aruncă o privire spre Hunter şi apoi intră în ascensor.

— Să vorbim în timp ce urcăm, sugeră el.

Hunter intră şi el în lift şi îi spuse şi el la rândul său:

— Trimite-ţi oamenii la ultimul etaj. Nu trebuie să năvălim în masă la etajul douăzeci şi şapte. S-ar putea să avem probleme.

Billy Gino încă se afla sub influenţa revelaţiei lui Hunter, dar îi acceptă sugestia şi transmise ordinul oamenilor săi. Apoi apăsă pe buton ca să urce.

— Nu-mi place să-ţi cer asta, Billy, spuse Hunter, dar a venit momentul. Eşti alături de mine?

Sensul întrebării sale nu îi scăpă lui Billy Gino. Chemarea la datorie. Gino hotărâse deja, pentru că el era prea simplu în această lume turbulentă ca să se agaţe de picioarele unui om în care avea mai degrabă încredere decât să încerce să urmărească o linie politică imprecisă.

— Înţeleg, spuse Billy Gino. Spune-mi ce trebuie să fac şi voi face. Dar trebuie să mărturisesc că nu ştiu ce se întâmplă aici.

Nu ştia multe nici Hunter, care spera ca ceea ce avea să urmeze să-i dea ocazia să se agaţe de şansă. La etajul douăzeci şi şapte, împiedică uşile să se deschidă şi spuse:

— Eu urc la ultimul etaj. Tu coboară aici şi vezi ce se întâmplă. Sunt în sala de est. Odată ce vei afla ceva, adună-ţi oamenii şi urcă cu ei. Vreau...

— Doi din patru oameni sunt ai lui Eritrea. Nu cred că vor accepta să urce.

Hunter ridică din umeri.

— Spun asta în interesul lor. Chiar dacă urcă sau nu, tot nu vor schimba nimic. *Capi* ştiu tot, Billy. Augie l-a tratat ca pe un fiu şi el l-a trădat. Mâine Augie va fi înmormântat din cauza lui Eritrea, pentru că fără el, Augie nu s-ar fi dus niciodată la Pittsfield. Îmi pare rău că spun asta aşa de crud, dar trebuie să te hotărăşti de ce parte vei fi. Cei care preferă să rămână jos, n-au decât să rămână.

O lumină vagă străluci în fundul ochilor lui Gino.

— Barney mi-a spus că trebuia să separe ţapii de oi. Mă gândesc la asta de când mi-a spus-o. De fapt, nu-mi amintesc când l-am văzut pe Augie pentru ultima oară... De săptămâni întregi. Ce mai e şi şmecheria ăsta cu ţapul şi oaia, Omega?

— Oile urmează ţapul până la abator, Billy. În ultimul moment, acesta părăseşte turma care va muri.

— Am înţeles. Bun, mă voi duce să văd ce se întâmplă şi voi urca imediat.

— Imediat ce vei putea, îi spuse Hunter lăsând uşile

ascensorului să se deschidă.

Billy Gino părăsi ascensorul şi Leo Turrin intră în el. Cei doi bărbaţi schimbară o privire mirată, apoi Turrin zâmbi şi spuse:

— Salut, Billy.

— Bună ziua, domnule Turrin, răspunse Gino consultând privirea lui Hunter.

Hunter încuviinţă discret şi îi făcu cu ochiul.

Uşile se închiseră din nou şi ascensorul începu să urce.

Leo Turrin se sprijini de peretele din spate al cabinei, închise ochii şi oftă.

— Nu-mi cred ochilor, spuse el.

— Am primit mesajul tău, îi spuse Hunter.

— Asta nu schimbă nimic, nu-mi vine să cred. Este o nebunie. Nu poţi să te plimbi pe aici!

Hunter râse încetişor.

— Până în prezent nu mi-a mers prea rău.

— Dar ştii că în acest imobil se află toată Mafia din New York?

Hunter opri ascensorul între cele două etaje.

— Asta ne va da ceva mai mult timp, explică el. Mă simt în siguranţă în mulţime. Dar tu? Ce s-a întâmplat?

— Ar fi trebuit să bănuiesc că erai tu când l-am văzut pe Eritrea venind. Era cât pe ce să ne ucidem reciproc înăuntru. Eritrea a spus tuturor, mai puţin marilor *capi,* să părăsească sala. Acum se ceartă. Camera e plină de tipi care au degetul pe trăgaci. Barney mi-a spus să urc ca să-i anunţ pe Aşii de serviciu.

— Cum reacţionează tipul, Leo?

— Ca un fost politician intrigant. Cunoaşte obiceiul. Aveai dreptate. E un adevărat rechin. Nu înţeleg cum de nu ne-am dat niciodată seama de asta.

Hunter oftă.

— Vedem ce ni se arată, Leo. Spune-mi câţi Aşi se află acolo sus?

— Nu ştiu. Probabil doisprezece, aşa cred. Dar sunt toţi Aşi.

— Mari sau mici?

— Unul sau doi Aşi negri, ceilalţi roşii. Dar chiar şi cei roşii sunt răi.

— OK, spuse Hunter lăsând ascensorul să urce. Pregăteşte-te.

— Pentru ce?

— Mergem la ultimul etaj.

— Nu-i adevărat! gemu Turrin.

Uşile se deschiseră şi Exterminatorul ieşi în Foaierul plin de voci nervoase.

Întoarse capul şi strigă:
— Gata, gata, linişte! Calmaţi-vă, băieţi! Ajunge! Ajunge!
Îl auzi pe Leo Turrin murmurând lângă el:
— Nu-i adevărat, nu-i adevărat...

CAPITOLUL XIV

Toţi ucigaşii de la Long Island erau acolo îmbrâncindu-se cu paznicii de la ultimul etaj care voiau să-i trimită jos. Intrarea unde se afla ascensorul era goală, dar foaierul era plin de oameni care strigau, se insultau, se îmbrânceau.

Hunter se îndreptă spre centrul grupului, înjurând pe unii, insultând pe alţii cu o voce autoritară. Pălmui pe câţiva, îi împinse pe alţii croindu-şi drum până în centrul camerei, lăsând linişte în urma sa. Descoperi un grup de Aşi roşii angajaţi într-o dispută cu şefii echipei de la Long Island.

Hunter interveni şi îi fixă pe rând, cu o privire glacială. Un şef de echipă care se numea Julio fu primul care lăsă privirea în jos. El făcu un pas în spate apoi îi explică celuilalt că are impresia că el este Omega:

— Tipii ăştia ne-au spus că trebuia să aşteptăm în garaj, domnule.

— Aveţi dreptate, răspunse încet Hunter. Şi unii şi ceilalţi.

Fixă acum un As roşu, trimiţându-i o privire care ar fi îngheţat şi iadul.

— Ei nu vor pleca de aici, OK? Faceţi-le loc.

Asul îi răspunse cu o voce aproape la fel de rece ca a sa, dar politicos:

— Am primit ordin să nu lăsăm pe nimeni să urce, domnule.

— Există un contraordin, explică Hunter.

El i se adresă lui Leo Turrin:

— Să li se facă loc, să se simtă în largul lor. Suntem o familie mare, nu-i aşa?

— Exact, răspunse Turrin.

Se urcă pe un scaun şi ridică braţele ca să atragă atenţia tuturor.

— Hei! strigă el. Puţină linişte, vă rog. Nu vă este sete? Eu aş lua o bere! Voi, nu?

Atmosfera se destinse imediat. Protestele încetară, iar grupul de oameni se îndreptă imediat spre fundul sălii unde se afla o masă mare plină cu răcoritoare.

Turrin i se adresă Asului roşu, care părea că vorbea pentru ceilalţi:

— Nu-i mai bine aşa? Nu e nevoie să vă jucaţi de-a cine strigă cel mai tare.

— Eu îndeplineam ordinele, domnule Turrin, răspunse omul fără să acorde cea mai mică atenţie reproşului care îi fusese făcut. Domnul Orion mi-a spus că vrea ca acest etaj să rămână gol, iar eu am făcut ce am putut. Ar fi trebuit...

— Există un nou ordin, spuse Turrin. Orion este cel care ar trebui să se pună la curent cu noua situaţie! Sunteţi cu toţii chemaţi jos. Duceţi-vă şi căutaţi-l.

Bărbatul aruncă o privire spre Hunter şi apoi îl fixă din nou pe Turrin.

— Peter vrea asta, spuse uşor Hunter.

Asul roşu reacţionă ca şi cum ar fi fost pălmuit. Făcu semn asistentului său să-l urmeze, apoi se îndepărtară în direcţia sălilor particulare, în fund. Ceilalţi îl urmară, fără să ezite, intrând în sala cea mică privată din fund care servea ca birou.

Turrin îşi muşcă cu nervozitate ţigara şi mormăi:

— Şi acum ce facem?

— Aşteptăm, spuse Hunter. Cine este Orion?

Se aşeză cu fundul pe birou şi îşi aprinse o ţigară.

— N-am nici cea mai mică idee, răspunse Turrin. Responsabilul, fără îndoială, un As negru. Ai spus cuvântul magic; sper că nu vom avea probleme.

— Mă voi duce acolo şi voi lua lucrurile în mână, spuse Hunter. Rămâi aici ca toată lumea să se calmeze. Billy Gino va urca într-un minut; trimite-l la mine.

Turrin nu se simţea în largul său.

— Sincer, nu văd ce ai de gând să faci. E incredibil faptul că ai putut veni aici. Ai face mai bine să te urci în lift şi să pleci cât mai ai timp. Nu ştii ce vei găsi în spatele uşii. S-ar putea să nu fie bine; Barney te-a recunoscut. Imaginează-ţi că te vede, sau că David îi spune că eşti în interiorul clădirii. Ar bloca toate ieşirile în două minute.

— Nu câştigi niciodată jucând prudent, Leo, spuse încet Hunter. Vreau să încerc lovitura cea mare.

— Chiar crezi că vei reuşi?

— Cred că este foarte posibil.

Turrin îi zâmbi.

— Te voi urma.

Hunter îi zâmbi, îşi luă valiza şi se îndreptă spre biroul cel mic.

Cu Dumnezeu înainte...

CAPITOLUL XV

Existau trei birouri mici în spatele sălii de conferinţe. Aşii intraseră în biroul din stânga. Hunter deschise uşa din mijloc, care nu era încuiată cu cheia. Aici era un birou mare din lemn de acaju în spatele căruia un imens geam de sticlă lăsa să se vadă impresionanta panoramă a Manhattan-ului. De fiecare parte a camerei era câte o uşă care dădea în alte birouri. Mai exista şi un sistem de supraveghere video – care nu funcţiona – două biblioteci pline de cărţi legate, fotolii din piele, o canapea, un mic bar şi postere cu femei goale în mărime naturală pe pereţi.

Acela nu era biroul lui Barney Mathilda; nu ar fi îndrăznit niciodată să se instaleze în clădirea în care se afla *Commissione,* dar era vorba de un birou al unui personaj foarte bine plasat.

Persista un miros de nou, mobila nu fusese niciodată folosită şi în bar toate sticlele erau intacte.

Hunter luă o sticlă de vodcă Eristoff, deschise uşa care dădea în biroul din stânga, oprindu-i brusc pe cei cinci bărbaţi care tocmai voiau să iasă pe cealaltă uşă. Ei îl fixară, stupefiaţi. Cum îşi imaginase Hunter, micul birou semăna cu o cocioabă în comparaţie cu cel pe care îl ocupa el.

Hunter le arătă sticla.

— Intraţi, spuse el cu o voce amabilă. Hai să vorbim.

Le întoarse spatele şi se aşeză la biroul din lemn de acaju. Cei cinci bărbaţi îl urmară, cu o expresie a feţei nesigură.

Orion avea treizeci şi cinci de ani. El se deplasa cu supleţea unei feline. Era de talie mijlocie şi destul de frumos. Faţa sa nu avea nici o urmă de chirurgie estetică, cum se face destul de des în cazul unui As învechit în meserie. Promovarea sa era deci recentă şi nimic nu-l distingea de foştii lui colegi, Aşii roşii.

— Închideţi uşa, spuse Hunter imediat ce ei intrară.

Deschise sticla de vodcă şi le spuse:

— Luaţi-vă pahare.

Asul roşu cu care avusese de-a face la intrare aduse şase pahare pe care le puse pe o tavă înainte să revină lângă ceilalţi.

Era o linişte desăvârşită; Hunter le turnă tuturor în pahar. Puse sticla lângă tavă apoi întinse mâna.

— Arătaţi-mi mai întâi cărţile voastre, spuse el.

Uşor, una după alta, cinci cărţi plastifiate căzură pe birou. Erau cinci roşii şi una neagră. Hunter le luă şi le examină lent. Apoi le

puse în faţa lui şi le spuse:

— Destindeţi-vă. Vom sărbători promovarea voastră. Veţi fi toţi avansaţi. Onoarea îţi revine ţie, Orion. Du-te şi caută cu ce să-i identifici pe aceşti oameni.

Orion zâmbi şi apoi izbucni în râs; dădu o palmă prietenească pe fundul bărbatului care se afla lângă el, apoi se îndreptă spre una dintre biblioteci, revenind cu o carte groasă pe care o aşeză pe birou, în faţa lui Hunter.

— Nu, nu, spuse Hunter. Tu faci cărţile.

Orion era în culmea fericirii.

Cartea era de fapt o cutie în care erau mai multe cărţi de joc şi o maşină pentru a le numerota. Orion branşă maşina şi alese cinci cărţi dintre cele negre.

— De treflă, nu-i aşa? îl întrebă el pe Hunter.

— Pentru ei. De pică pentru tine.

Orion nu-şi revenea. Hunter gândise bine în privinţa lui; fusese promovat de curând. Era încântat de această ascensiune meteorică, căci un As de pică era sfârşitul sfârşitului.

— Asta este noua ta echipă, Orion. Mâine ne vom ocupa să-ţi facem o nouă înfăţişare şi o nouă identitate. Vei avea nevoie de ele.

Era o promisiune nuanţată de ameninţare. Cei cinci bărbaţi nu mai zâmbiră, puţin speriaţi de această creştere bruscă a responsabilităţilor lor. Toţi adoptară o atitudine solemnă, ca la prima împărtăşanie.

Nici măcar o singură dată nu le trecu prin cap să afle ce autoritate avea Hunter. După cum nu ezitară să urmeze ordinele pe care el le dăduse. Îl luaseră drept Peter? Dacă nu, în orice caz drept locotenentul său privilegiat.

— Veţi pleca imediat, explică Hunter. Nu spuneţi nimănui şi nu ascultaţi pe nimeni. Ieşiţi pe ieşirea principală la parter, luaţi un taxi şi duceţi-vă până la Long Island.

Hunter scrise o adresă pe o bucată de hârtie şi i-o întinse lui Orion.

— Duceţi-vă aici. Spargeţi uşa, oricine ar fi înăuntru şi ocupaţi locul. Nimeni nu intră acolo fără acordul meu.

— Asta este adresa lui Barney Mathilda, spuse Orion.

— Exact.

— Până când stăm acolo?

— Până când vă voi spune eu să plecaţi.

Noii Aşi se uitară unul la altul, impresionaţi.

— Ce a făcut Barney? întrebă Orion.

— S-a băgat într-un mare rahat, spuse Hunter. Atâta. Duceţi-vă, plecaţi.

— Cum trebuie să vă spunem, domnule?

— Phoenix.

— Phoenix?

— Este pasărea care renaşte din propria cenuşă, explică Hunter.

— Ah, da, am înţeles. Noi suntem singuri aici. Vă veţi descurca singur? Vreau să spun, aici se întâmplă tot felul de lucruri...

— Eraţi singuri, spuse Hunter. Nu este cazul. Nu vă faceţi griji pentru mine. Voi aveţi de făcut treaba cea mai delicată.

Hunter le strânse mâna şi îi însoţi până la uşă. Apoi o închise cu cheia şi reveni în biroul principal, trecu alături şi închise cu cheia celălalt birou mic, se întoarse în sala cea mare unde îşi regăsi valiza.

Trebuia să acţioneze repede. Asamblă mica armă PM şi puse încărcătorul. Apoi, luă hamul de alpinist pe care nu avusese timp să-l testeze. Era riscant, dar cel puţin ştia cum funcţionează.

Auzi pe cineva bătând la uşă şi ascunse totul într-un sertar, după care deschise uşa.

Erau Leo Turrin şi Billy Gino.

Turrin nu înţelegea nimic din ceea ce se întâmpla, privirea sa era neliniştită şi totodată perplexă.

— Orion şi oamenii lui tocmai pleacă, spuse el. Le-ai ordonat tu ceva?

Hunter aruncă o privire spre Billy Gino înainte să răspundă:

— I-am trimis acasă la Barney Mathilda.

Billy Gino nu mai văzuse niciodată acest birou şi era extrem de impresionat de el. Îl contempla pe Hunter-Omega cu o privire foarte admirativă.

Remarcă tava şi paharele de pe birou.

— Se pare că aţi sărbătorit ceva, spuse el.

— Da, avansarea în grad, spuse Hunter. Va veni şi rândul tău, Billy. M-am hotărât să-i mai dau încă o şansă şefului tău, dar nu mai multe. Vrei şi tu să-i mai dăm o şansă?

— Cum vrei tu, spuse Gino.

— OK, iată ce vei face. Spune-i lui Julio să rămână în faţa uşii biroului. Nu vreau să intre cineva aici. Nimeni. Să-şi ţină echipa lângă el. Du-i pe ceilalţi oameni în foaierul sălii de est şi păziţi uşa. Să nu iasă nimeni de acolo. Ai înţeles? Nimeni.

— Cum spui tu, zise nervos Gino. Aşa voi face.

— Ştiu, Billy, spuse Hunter cu o voce prietenoasă. Bun, ce se

întâmplă jos?

— E o atmosferă mai calmă. Au cerut vin şi cinci pahare, în aparenţă se vor pune de acord. David a venit până la uşă şi mi-a spus că pot sta liniştit. E mulţumit de tot. Dar uşa e tot închisă.

— Ce face Barney?

— Barney?

Întrebarea păru că-l uimeşte.

— S-a aşezat lângă uşă ca toată lumea.

— Barney şi mai cine?

— Vrei numele lor? Sunt peste doisprezece inşi. Sunt locotenenţii şi gărzile de corp.

— După părerea mea, sunt mai degrabă douăzeci, spuse Turrin.

— Poate, spuse Gino. Se plimbă şi e greu să-i numeri.

— Să-i separăm, sugeră Hunter. Spune-le locotenenţilor să urce cu oamenii lor, Billy. Dar să nu iei şi gărzile de corp, lasă-i acolo unde sunt. Spune-le să se instaleze comod, că este posibil să dureze mult. Du-te.

— Bine, spuse Gino îndreptându-se spre uşă. Îi voi spune lui Julio să nu se mişte de aici. Nimeni nu va intra, poţi conta pe asta.

Hunter îşi luă din nou echipamentul din sertar, imediat ce uşa se închise.

— Ce faci? întrebă nervos Turrin.

— Singurul lucru care mi-a mai rămas de făcut, răspunse Hunter. Eşti de acord cu mine?

Faţa lui Turrin îi trăda neliniştea, dar vocea sa redeveni sigură.

— Am ajuns până aici. De ce să nu continuăm?

Hunter puse o coardă de nylon în hamul de alpinist.

— OK. Vom trece coarda după gâtul lui David, o dată pentru totdeauna. Mă gândeam că va şti să-i aducă la sentimente mai bune. E un tip îndemânatic şi vrea asta.

— Prevăzuseşi totul, nu-i aşa? întrebă Turrin.

Se uită pe Hunter. În timp ce pregătea hamurile acesta îi surâse.

— Nu ştiam cum voi face, Leo, dar n-aş fi venit fără echipament. Vezi unde se află sala de est spre faţadă.

Turrin se apropie de fereastră, o deschise şi se aplecă în afară.

— Jos şi la dreapta. Nu va fi uşor. Vrei să deşir sfoara?

— Nu e nevoie, am un aparat automat. Trebuie numai să găsesc un loc ca să-l prind în aşa fel încât să-l fixez bine. Iată ce vreau să faci tu. Coboară la etajul douăzeci şi şase. Imediat ce

vei ajunge acolo, evacuează sala care se află sub sala de la etajul douăzeci şi şapte. Toată lumea să plece de acolo.

— E uşor, spuse Turrin. Nu-i aproape nimeni acolo. Persoanele de acolo sunt în concediu până la înmormântare.

— Cu atât mai bine, spuse Hunter cu uşurare. Voi avea nevoie de o fereastră deschisă sub sala de est.

— O vei găsi deschisă, promise Turrin. Şi apoi?

— Apoi vei urca cu toată viteza în sala de est. Trebuie să fii văzut acolo. Neapărat. Caută-l pe Billy Gino şi spune-i că există o schimbare de plan. Trebuie să strângă rândurile şi să încadreze noul mare şef. Trebuie neapărat să-i transmiţi acest mesaj.

— Dar cine? Care mare şef? întrebă Turrin.

— Leo, David este noul mare şef. Billy Gino trebuie să-l protejeze cu orice preţ.

— O luăm de la capăt! spuse Turrin. Nu mai înţeleg; credeam că trebuia să-l spânzurăm pe ăsta.

— Exact asta şi fac. Cu cât vei şti mai puţin, cu atât te vei comporta mai bine.

— Spune-mi: chiar i-ai trimis pe acei Aşi să ocupe casa lui Barney de la Long Island?

— Bineînţeles. Au plecat demult acasă la Barney.

— Totul devine din ce în ce mai încordat, murmură Turrin. Nu prea ştiu pe ce picior să dansez. Ce trebuie să...

— Trebuie să plec, Leo. Rămâi pe poziţii şi încearcă să vezi tot ce se întâmplă. Apropie-te de ascensorul de la etajul douăzeci şi şapte. Te voi întâlni acolo.

— Nu, sergente. Nu veni acolo! Fugi imediat ce vei reuşi.

— Dar trebuie să revin, Leo. Mai este ceva de făcut. Acum, du-te.

— Nu-mi place asta, insistă micul Turrin.

— Mie nici atât, spuse Hunter, dar nu văd altă soluţie. Turrin îl strânse în braţe, apoi se îndreptă spre uşă în faţa căreia se opri.

— Sunt cu ochii pe tine, băiete, spuse el.

Apoi ieşi şi închise uşor uşa în spatele lui.

Hunter scoase de pe el costumul şi îl băgă în valiză. Apoi, agăţă mica valiză de ham şi se apropie de fereastra deschisă...

CAPITOLUL XVI

David Eritrea era satisfăcut. Omega făcuse o treabă bună. Eritrea venise decis să nege orice responsabilitate, să-l strivească pe Omega demonstrând că el era un exemplu dezolant de abuz de putere. Asul o păţise rău de tot, urmând a fi rândul fiecăruia dintre aceşti ucigaşi a căror aroganţă era insuportabilă. Niciodată Aşii nu vor mai renaşte din propria cenuşă. De acum înainte, Eritrea îşi freca mâinile...

Simţise privirea terorizată a acelor care complotau împotriva lui, în spatele lui. Di Anglia se scuzase imediat. Gustini explică prezenţa sa acolo într-un mod foarte confuz; în timp ce Pelotti şi Fortuna erau leoarcă de transpiraţie.

Astfel Eritrea nu mai avea nimic de negat. Se mulţumi să se aşeze la capătul mesei de conferinţă şi să-şi asume prezidarea reuniunii. Reluară ordinea de zi cu privire la teritoriul New York şi nu putură decât să constate că acordul era deja făcut. Spuseră câte o vorbă bună despre funeralii, de organizarea primirii celor mai mari şefi şi a apropiaţilor lor, menţionând în trecere planul lui Eritrea cu privire la viitorul Mafiei. Vorbiră puţin şi despre poliţie, despre evoluţia politicii guvernamentale şi despre problema Hunter. În final, începură să vorbească despre Augie Marinello.

— Nu voiam să se ştie acest lucru, spuse Eritrea. Augie devenise senil, fără să mai vorbim de restul. De mai multe luni viaţa lui nu se mai ţinea decât de un fir. Dar nu mai era acelaşi. Îţi vorbea normal un minut după care pierdea complet firul gândirii. Înţelegeţi de ce nu voiam să se afle. Ne putem imagina uşor ce ar fi însemnat asta pentru Organizaţie... dacă s-ar fi ştiut. Voiam să-l protejez pe Augie şi memoria sa, dar mai ales voiam să vă protejez pe voi... şi tot ce-i al nostru.

— Dar exact aşa am auzit şi noi, David, spuse fără să ezite Di Anglia. Nici nu se pune problema să fi ascultat zvonurile ridicole care circulă în acest moment.

— Am înţeles, dar oricum voiam să subliniez acest fapt, spuse Eritrea. Cineva voia să exploateze situaţia lamentabilă în care se afla Augie. Dumnezeu ştie că Augie se afla liniştit în patul său când infernul s-a abătut asupra oraşului Pittsfield. Când m-am întors – şi a trebuit să rămân – Augie nu mai era acolo. Restul îl cunoaşteţi. I-am găsit cenuşa la Pittsfield. Ar trebui să fii nebun

ca să crezi că eu sunt vinovatul.

— Sau chiar senil, adăugă Di Anglia.

— Despre cine vorbeşti? întrebă imediat Eritrea.

— Tocmai l-ai dat pe uşă afară, spuse Fortuna. El este cel care ne-a convocat, David. Ar trebui să vorbeşti cu el, cu bătrânul. Cred că a acceptat foarte greu moartea lui Augie. Erau foarte apropiaţi. Încă de la început.

— Barney v-a convocat?

Ei încuviinţară toţi, jenaţi, cu privirea în jos.

— A insinuat chiar că există o înţelegere între Bob Hunter şi tine, spuse Di Anglia cu o voce jenată. Cred că cuvântul potrivit este: senil.

— Sau mai rău, răspunse Eritrea cu o voce rece şi autoritară. Barney era ieri la New York? L-aţi văzut aici?

Nu urmă un răspuns, apoi Fortuna spuse:

— Mi se pare puţin exagerat, David. Bătrânul e doar...

— E bun pentru pensie, replică Di Anglia. Sau pentru abator.

— Ce putem face cu bătrânii? întrebă Pelotti.

— Va veni şi rândul nostru, zise Fortuna izbucnind în râs ca să mai destindă atmosfera.

— Se spune că tinerii sunt cei care chefuiesc, zise Gustini străduindu-se şi el să pară vesel. Ceea ce înseamnă că noi o s-o mierlim.

Avea dreptate. Toţi – mai puţin David Eritrea, noul şef – aveau să dispară.

O umbră neagră apăru subit lângă fereastră şi se imobiliză pe marginea ferestrei de la etajul douăzeci şi şapte.

Toţi tăcură, întorcându-se spre sinistra apariţie care părea deja că vrea să-i trăsnească cu privirea prin geamul gros. Era imaginea morţii însăşi, înarmată cu un pistol mitralieră. Era tăcută, nemişcată ca şi cum ar acorda câteva secunde de graţie.

La primul zgomot al armei, toţi se ridicară de pe scaune, mai puţin David Eritrea, căutând un refugiu iluzoriu sub masă. Un coşmar se abătuse asupra lor. Geamul se sparse sub impactul gloanţelor. Rafalele măturară camera fără întrerupere.

Gustini şi Fortuna fură primii răniţi şi căzură pe jos ca nişte cârpe. Pelotti se aruncă spre fereastră, împins de Dumnezeu ştie ce idee, iar Di Anglia era căzut pe spate lângă Eritrea.

Acesta rămase încremenit în fotoliu, incapabil să se mişte, privindu-l pe Pelotti cum se despică în două bucăţi ca un pepene verde. Oasele şi carnea lui se răspândiră în toate direcţiile, sângele său îl inundă pe Di Anglia care, cu energia disperării,

încerca să se adăpostească sub masă. Brusc fu şi el lovit de gloanţele unei rafale. Corpul său mic se încovoie şi încremeni pentru eternitate.

Eritrea avea impresia că se dedublase. O parte din el rămăsese acolo, aşteptând să-i vină rândul, asistând neputincios la măcel. Cealaltă parte părea să stea în picioare, puţin mai departe, analizând ce se întâmpla şi întrebându-se *cum* se ajunsese aici şi *de ce.*

— Felicitări, pronunţă o voce de gheaţă de pe partea cealaltă a ferestrei. Acum tu eşti singurul şef!

Vocea îi era familiară! Tipul semăna cu...

— Tu! urlă el.

Afară, la intrare, era panică. Se răcnea şi se lovea în uşă. Eritrea întoarse capul o fracţiune de secundă şi, când reveni, observă că silueta neagră dispăruse.

Eritrea era încă incapabil să se ridice.

Paznicii scoaseră uşa şi o maree de oameni se revărsă în cameră. Văzându-şi şeful pur şi simplu stupefiat, nemişcat, un bărbat strigă:

— Dumnezeule! Ce se întâmplă, domnule Eritrea?

— Omega, murmură Eritrea cu o voce care abia se auzea. El era. L-am văzut... La fereastră. A venit...

— Sunt toţi morţi! răcni cineva. Toţi *capi* sunt morţi.

Oamenii alergau în toate direcţiile, disperaţi, înjurând, strigând; unul dintre ei chiar izbucni în plâns.

Eritrea îşi reveni şi îl văzu pe Billy Gino lângă fereastră, cu un pistol PM în mâini.

— Cu ăsta a tras, spuse el. E cald încă...

Eritrea articulă cu greutate:

— A trecut prin fereastră.

Leo Turrin intră în trombă în cameră şi spuse cu o voce puternică:

— Nu trebuie să mai rămână aici. Scoateţi-l afară înainte ca paznicii de sus să înţeleagă ce s-a întâmplat!

Eritrea îl văzu pe Billy Gino ascunzând pistolul mitralieră sub haină şi plecă de lângă fereastră, cu privirea neliniştită.

— Ar fi *putut* să se întâmple aşa, murmură Billy Gino cu o voce care părea să vină de departe.

— Aiurea! spuse altul. Scoate-l de aici!

Eritrea se încovoie cufundându-se în inconştienţă. Când îşi reveni, se afla deja în garajul de la subsol. Scârţâitul roţilor îl făcu să înţeleagă că fusese aşezat în propria maşină, înghesuit între

gărzile sale de corp cu faţa acoperită.

— Dumnezeule, gemu el. Au murit toţi...

— Taci din gură! spuse Billy Gino.

Imediat Eritrea îşi dădu seama că fusese păcălit. Fusese dus de nas, de mult timp, probabil de cineva mult mai puternic decât el.

Nu îi rămânea să găsească răspunsul decât la o singură întrebare: de cine? Omega sau Hunter. Care dintre cei doi exista cu adevărat?

După toate cele întâmplate, acest lucru nu mai avea nici o importanţă.

„Cu toate acestea, gândea el, când sunt învins, aş vrea să ştiu de cine.”

Cele cinci familii din New York tocmai îşi pierduseră şefii. Fusese o baie de sânge. Eritrea nu mai avea curaj. Chiar dacă, în faţa instanţei, reuşea să dovedească că el nu avea nici un amestec în acest măcel – şi de altfel cum ar putea-o dovedi? – nu ar putea niciodată să potolească setea de răzbunare a supravieţuitorilor.

În oraş se va declanşa un adevărat război. Toată lumea va acuza pe toată lumea.

În mod clar, Eritrea era neputincios. Se lăsase tras pe sfoară...

CAPITOLUL XVII

Holul de la etajul douăzeci şi şapte era lugubru de când toată lumea îl părăsise. Numai Leo Turrin se afla acolo când Hunter îşi făcu apariţia.

Coborând împreună în ascensor ca să ajungă la garaj, Turrin îşi puse rapid prietenul la curent cu evenimentele. Toată lumea era în stare de şoc. Billy Gino şi oamenii lui îl evacuaseră pe Eritrea, incapabil să pronunţe o frază coerentă. Barney se afla în sala adunării, printre cadavre şi vorbea unui grup de sub-şefi a căror agitaţie atinsese cote maxime. Ce este important, spunea el, este că geamul fusese spart ori din interior, ori din exterior, că niciodată în viaţa sa David nu ţinuse vreo armă în mână. El recunoscu totuşi că era ciudat faptul că Eritrea scăpase nevătămat din acel măcel.

Imediat după atentat, Leo urcase la etaj şi îşi expediase oamenii în garaj ca să protejeze spatele şefului lor.

Cu excepţia locotenenţilor, lui Barney şi a gărzilor de corp, de acum rămase fără lider, localurile vestitei *Commissione* erau goale. Toţi găsiseră un pretext ca să plece. Apropiaţii acelor *capi* asasinaţi se răspândiseră prin New York ca să protejeze vizitatorii veniţi aici pentru înmormântare. Cel puţin ei aşa pretindeau.

— Toţi *capi* sunt în oraş în acest moment, nu? întrebă Hunter.

Turrin luă un carnet mic.

— Aproape, spuse el. Sunt împrăştiaţi în marile hoteluri dintre Central Park şi Times Square.

Hunter îi luă carnetul.

— Aranjează asta, Leo. Nu mă pot duce să-i asasinez pe aceşti tipi într-un hotel unde sunt mulţi oameni care n-au de-a face cu povestea asta.

Turrin tremură.

— Sper să nu mai văd niciodată atâta sânge. Sincer, nu văd ce ai mai putea face în plus.

— Cu toate acestea, mai am câteva lucruri de lămurit. Dar nu în hoteluri. Voi încheia în linişte, apoi voi dispărea discret. Nu există nimic care să facă să se creadă că acesta este treaba Exterminatorului, Leo, şi prefer să rămână aşa. Aş vrea să-i văd omorându-se între ei. Când voi termina aici...

— Şi eu care sperasem că deja ai terminat... spuse Turrin.

— Aproape, dar nu în totalitate. Restul te priveşte.

Ei părăsiră ascensorul şi se îndreptară către maşina lui Turrin. În timp ce urcau rampa, Turrin îl întrebă:

— Ce mă priveşte?

Hunter îi povesti tot ce descoperise în portbagajul limuzinei lui Barney.

Turrin ascultă toată povestea încruntând sprâncenele apoi, la sfârşit, izbucni în râs.

— Îţi imaginezi ce aş putea face cu asta? Dumnezeule, ce mă voi distra!

— Este exact reacţia pe care o aşteptam din partea ta, Leo, răspunse Hunter. Erau mai multe benzi noi în cutie. Am impresia că Barney branşase deja camerele hotelului unde erau cazaţi toţi *capi.*

Turrin încă mai râdea.

— Mă voi duce să caut această maşină şi mă voi duce pe rând la fiecare hotel invitând *capi* să facă o mică plimbare cu mine prin cartier. Ştiu exact ce le voi pune să asculte...

— Lasă-mă la colţul parcului cu Strada 45.

— Deja ne luăm adio? întrebă Turrin.

— Se poate, oftă Hunter. Am nişte lucruri de aranjat la Long Island şi apoi... vom mai vedea.

— În ce stare ai lăsat ultimul etaj, sergente? Există vreo urmă?

Hunter bătu în servietă.

— Totul este aici, înăuntru, Leo. Nimeni nu va şti cu adevărat ceea ce s-a întâmplat în realitate.

— E pasionant. Ştii că tocmai ai declanşat un adevărat război al bandelor. Familiile nu-şi vor mai reveni niciodată. Şi asta nu e tot; aşteaptă puţin să audă bandele lui Barney. Acesta va fi războiul, marea explozie!

Ajunseră la colţul parcului cu Strada 45. Leo opri maşina lângă trotuar, apoi i se adresă lui Hunter:

— Barney va fi distrus. Voi încerca să profit de acest gol ca să penetrez mai profund. Ce ai de gând în privinţa lui Eritrea?

— Protecţia oficială a Ministerului Justiţiei.

Turrin începu să râdă.

— Necazurile celorlalţi nu m-au amuzat în mod special, dar în cazul său voi face o excepţie. Sper că Billy Gino nu-l va ucide înainte de a ajunge la Long Island.

— Cum a primit Billy masacrul?

— El era într-o stare ciudată, părea bolnav.

— I-ai transmis mesajul meu, nu?

— Bineînţeles, dar nu trebuie să contezi prea mult pe el. Îl ştiu

de mult timp. Poate să fie foarte rău.

— Mulţumesc, voi fi atent, spuse Hunter. Transmite salutările mele Angelinei.

— Nu voi uita, promise Turrin. Cum să-ţi mulţumesc, sergente?

— Ucigându-i pe toţi, Leo.

Hunter îi întinse cheile de la Cadillacul lui Barney Mathilda.

— Distrează-te bine, spuse el coborând din maşină.

Făcu un mic semn de adio şi dispăru fără să întoarcă capul.

CAPITOLUL XVIII

Hunter îi telefonă lui Hal Brognola şi îi povesti tot ceea ce se întâmplase în cursul după-amiezii.

— N-ai fost degeaba acolo, îi spuse Brognola cu o voce plină de ironie. Dar nu voi vărsa lacrimi de crocodil pentru ei. Publicul nu-şi va imagina de ce orori au fost capabili aceşti patru tipi... dar tu ştii cum se va întâmpla totul. Ziarele vor vorbi numai despre asta. Vor vorbi despre legalitate, de drept civic şi de criza de le Washington. Nu se va termina niciodată.

— Nu contează, Hal. Accept toată responsabilitatea. Dar n-aş schimba locul cu al tău pentru nimic în lume.

— Nimeni nu se gândeşte la asta, replică Brognola izbucnind în râs. Crezi că Eritrea se va prăbuşi, nu-i aşa?

— Am impresia că da, Hal. Încă puţin şi va fi distrus. Nu-l subestima înainte de termen. Pentru tine, el este o adevărată mină de aur.

— Fii liniştit, nu intenţionez să-l protejez. Leo nu mai riscă nimic?

— Nu te îngrijora pentru el, spuse Hunter. Pun pariu că acum tocmai pune la punct căderea lui Peter, folosindu-se de maşina bătrânului. Pun pariu şi că vom vedea dărâmarea Gestapo-ului celor din *Commissione;* Aşii vor dispărea. *Commissione* se va arăta foarte diplomată ca să încerce să pună mâna pe situaţie. Leo se va ascunde bine acolo. Dar mă îngrijorez mai mult pentru cea care a dispărut. N-ai primit veşti de la ea?

— Nici un cuvânt. Tocmai mă gândeam că ai putea să-mi dai tu vreo veste de la ea.

— Cred că ştiu unde am să o găsesc, spuse Hunter. Nu te nelinişti. Având în vedere ceea ce tocmai s-a întâmplat, mă îndoiesc de faptul că ea ar putea atrage atenţia.

— Cred că îmi amorţeşte mintea, spuse Brognola. Încep numai să-mi dau seama de ceea ce urmează să se întâmple. Spui că i-ai ucis pe toţi *capi* newyorkezi? Dintr-o singură lovitură... Asta echivalentul unei bombe H asupra Casei Albe. E curios faptul că asta nu mă încântă deloc.

— Te va afecta mai mult mâine, vei vedea. Îmi vei spune atunci ce crezi.

— Nu se va schimba nimic, spuse Brognola. Voi fi tot de partea ta. Până la moarte! Şi în faţa lui Dumnezeu, dacă trebuie!

— Să sperăm că asta nu se va întâmpla mâine, ironiză Hunter. Dar în ceea ce priveşte Long Island?

— Când vrei şi unde vrei.

— Ai face bine să vii în forţă. Efectul vizual va conta mai mult. Peter mi-a trimis un veritabil batalion la Pittsfield. Batalionul este încă acolo. Barney s-ar putea hotărî să moară în glorie.

— Un batalion? Cum aşa?

— Ca un fel de miliţie, Hal. Ea e formată din mercenari. Foşti soldaţi, foşti poliţişti – câţiva încă mai sunt – bolnavi mintal. Dar trebuie ceva timp ca să-i aduni. Cel puţin dacă nu sunt deja.

— Va fi foarte neliniştitor, spuse Brognola, foarte neliniştitor.

— Dar asta ar pune probleme aprovizionării, spuse Hunter. Ar trebui să-i cazeze, să-i hrănească şi să-i ascundă. Nu reuşesc să-mi imaginez unde i-ar putea ascunde. Tu?

— N-am nici cea mai mică idee. Dar asta nu mă linişteşte deloc. Voi veni cu întăriri. Unde şi când?

— Te rog, numai cu agenţi federali. Dă-le uniformă, vreau să ştiu în cine trag. Să zicem la cincisprezece metri la vest de casa lui Barney.

— Am înţeles, voi fi acolo.

— Ce vom face?

— Nu ştiu nimic încă, răspunse Hunter. Spune-mi pe ce frecvenţă vom putea să luăm legătura. Te voi suna imediat ce voi putea, după ora şase.

— Pe ce frecvenţă vrei?

— Pe cea care îţi va conveni, Hal.

— OK. Să zicem 1326 megacicli.

Hunter notă frecvenţa în carneţelul său.

— Am notat, spuse el.

— Cum să te identific?

Hunter izbucni în râs.

— Dacă ţii absolut să respecţi regulile, tu vei fi Air Wick.

— Şi tu?

— Harpie.

Brognola începu şi el să râdă.

— Mi se pare logic. Îmi place mult. Ţi se potriveşte, bătrâne.

— Pentru că eu trăiesc în acest mediu, spuse Hunter înainte să încheie convorbirea.

CAPITOLUL XIX

Era aproape ora cinci când Hunter trecu cu rulota pe lângă drumul care ducea la cartierul general al lui Augie Marinello, pe drumul oraşului cel mic de la malul mării unde locuia Barney Mathilda.

Supunându-se unei inspiraţii bruşte, Hunter reduse viteza şi formă numărul de telefon al lui Marinello. Billy Gino răspunse, dar vocea sa era aproape de nerecunoscut.

— Hai, curaj, Billy, îi spuse Hunter. N-a venit sfârşitul lumii.

— Nu sunt convins de lucrul ăsta, răspunse Gino cu o voce îmbufnată.

— Ce mai face şeful tău?

— Scuză-mă, dar acest tip nu este şeful meu. Mort sau viu, Augie Marinello este şeful meu. Regret că l-am uitat pentru un moment. Domnule, este o dezonoare ce se întâmplă. O mare dezonoare. M-am îmbolnăvit din cauza ei, îmi vine să vomit.

Pentru Billy Gino acesta era un veritabil discurs. Vocea lui Hunter deveni autoritară.

— Leo Turrin ţi-a transmis mesajul meu?

— Da, domnule.

— Atunci aş vrea să ştiu din ce cauză n-ai făcut ce ţi-am spus!

— Am încercat... dar tot ezit aici lângă telefon de două ore... Aşteptam, mă gândeam, îmi puneam întrebări...

— Nu-i momentul.

— Dar există noutăţi, domnule! Am la ce să mă gândesc.

— Să te duci să-i ceri socoteală lui David! strigă Hunter.

— Nu răspunde când i se vorbeşte, nu scoate nici un cuvânt, nu se mişcă din fotoliu şi se uită pe fereastră. Ah, trebuie să-ţi spun că a sunat acum câte clipe Manny Girolta. Voia să vină aici cu oamenii lui. Ca să vorbească, aşa a spus.

Girolta era unul dintre locotenenţii lui Pelotti.

— Ce i-ai răspuns?

— I-am spus să aştepte puţin. Până ce David îşi revine. I-am sugerat să sune mai târziu. Dar dacă sună...

— Îmi spui mereu acelaşi lucru! răspunse furios Hunter, încetează să mai faci pe imbecilul şi ascultă-mă! Te credeam un tip serios, un om pe care pot conta, un tip cu viitor în Organizaţie! Mi-ai spus că e destul să-ţi fac un semn şi tu vei fi acolo! Nu ne jucăm de-a cercetaşii, Billy! Dacă începi să faci pe

fetiţa plângăcioasă, te voi tăia în bucăţi mici până la apusul soarelui! Mă auzi?

Billy Gino auzise foarte bine. Vocea sa se transformă imediat:

— Da, domnule. Am auzit.

— Pune-ţi oamenii să păzească teritoriul! Să fie înarmaţi până-n dinţi! Dacă te sună cineva ca să-ţi spună prostii, închide-i telefonul în nas! Nu mai ai pe cine să linguşeşti! Încă îţi mai pui întrebări, Billy Gino?

— Nu, domnule, acum ştiu ce să fac. Uitasem pentru puţin timp povestea cu oile şi abatorul. Îmi pare rău.

Vocea lui Hunter se îmblânzi.

— Ai dreptate, trăim momente dificile, Billy. Voi veni în curând; vreau să asiguri securitatea până ce voi ajunge eu acolo. Îmi pare rău că te-am certat.

— Nu, aţi avut dreptate, domnule. Meritam asta. Dar mi-ar fi plăcut să ştiu exact ce se întâmplă.

— Ce este un As, Billy?

— Cum?

— Ai auzit foarte bine. Răspunde!

— Este un om care face parte din Organizaţie. El nu este ataşat unei familii, el nu primeşte ordine de la nimeni şi nu are nici un teritoriu. Un As ţine la avutul nostru mai mult decât orice şi face tot ce îi stă în putinţă pentru ca Organizaţia să funcţioneze. El poate să doarmă numai atunci când familiile sunt prospere.

Billy Gino îşi cunoştea bine „catehismul”!

— Adu-ţi aminte de acest lucru, îi spuse încet Hunter.

Gino era copleşit.

— Bine, domnule. În mod sigur. Mulţumesc.

El înţelesese aluzia.

— Îl vei suna pe Leo Turrin mâine, spuse Hunter. În cazul în care el ar fi uitat ceea ce tocmai ţi-am spus. Cel puţin dacă încă vrei să-ţi mai pui întrebări...

— Îl voi suna, domnule. Puteţi fi sigur de asta.

Acum fu rândul lui Hunter să înţeleagă aluzia.

— Contez pe asta, Billy.

Apoi Hunter închise telefonul.

Acum era sigur că David Eritrea va rămâne acolo aşteptând ca Hal Brognola să poată veni să-l ia la el.

*

* *

Era o casă veche, dar trecerea timpului nu o dărâmase; era

renovată şi bine întreţinută. Se afla pe peninsulă şi se ridica pe o colină care domina o plajă în centrul căreia se afla un debarcader privat. O împrejmuire din grilaje care înconjura cele două hectare de parc până la malul mării.

Hunter parcurse drumul care se învecina cu o plajă publică, după care se opri. Branşă camerele de luat vederi ale rulotei apoi se instală în faţa unei console ca să privească ce se întâmplă acasă la Barney Mathilda.

Doi bărbaţi se aflau pe ponton. Mai erau încă doi într-o maşină care se afla lângă poarta cea mare. Mai erau două maşini parcate afară, lângă garaj; acestea erau goale. Hunter nu mai văzu pe nimeni altcineva.

Afară era timp frumos, nu erau nori, iar cerul era senin. Pânzele vaselor din golf treceau unele pe lângă altele şi, în larg, un feribot mare avansa uşor.

Acasă la Barney Mathilda totul era calm.

Hunter debranşă camerele şi încuie rulota. Continuă drumul mergând pe jos până la poartă, care se afla la două sute de metri. Trecu de poartă cu un pas rapid, surprinzând pe cei doi Aşi negri, nou-promovaţi, care se aflau în maşină. Cei doi bărbaţi săriră imediat din maşină cu o vioiciune uimitoare, ca să dovedească cât de mult îşi meritau promovarea.

— Relaxaţi-vă, îi spuse Hunter. Cine-i aici?

— Suntem puţin derutaţi, spuse primul zâmbind.

— Ceilalţi paznici primiseră aceleaşi ordine ca şi noi, preciză celălalt, mai serios. Era Vega cu oamenii lui. Ei erau aici când am ajuns noi. Au fost trimişi în această dimineaţă, în jurul orei zece.

— Şi? întrebă Hunter.

— Nu i-am primit.

— Dumneavoastră ne-aţi spus să-i alungăm pe toţi cei care se aflau aici la poartă, adăugă primul izbucnind în râs.

— Foarte bine, spuse Hunter satisfăcut. Fiţi atenţi în continuare.

Hunter urcă până la casă, deschise uşa şi intră. Orion veni să-l întâmpine.

— V-au pus la curent cu cele întâmplate? întrebă Orion.

— Da. Cine i-a trimis?

Orion ridică din umeri.

— Au primit ordinele prin sistemul obişnuit. O bandă, apoi o verificare la centrul de control. Era ora nouă şi cincizeci şi opt de minute.

— Bine jucat, spuse Hunter noului As de Pică. Altceva nimic?

— Da, domnule, unul dintre oamenii lui Vega a dispărut. L-am căutat prin toată casa, dar fără rezultat. Tipul s-a evaporat total. Vega era perfect normal. S-a dus să se uite chiar şi lângă ponton. Am pus doi oameni la pândă în acel loc, numai ca să văd dacă e cineva acolo.

— Ei cred că pur şi simplu a plecat.

Orion dădu din umeri.

— Mi se pare evident, dar Vega nu voia să creadă aşa ceva. În locul lui poate că aş fi avut aceeaşi reacţie dacă era vorba de unul dintre oamenii mei.

— Atât?

— Da, domnule. Nimic altceva.

— Eşti la curent cu atentatul de la etajul douăzeci şi şapte?

— Când a avut loc? întrebă Orion holbând ochii.

— Imediat după plecarea voastră, explică Hunter. David Eritrea se închisese cu cei patru *capi* din New York. Brusc s-au auzit focuri de armă. Paznicii au spart uşa şi l-au descoperit pe Eritrea, un pistol PM încă fumegând, şi pe toţi *capi* morţi.

— Dumnezeule, ce oroare! spuse Orion.

— Cum spui tu, spuse Hunter. În seara asta este un mare consiliu. Îţi imaginezi ce treabă ne aşteaptă.

Orion nu îşi imagina prea bine, dar vocea sa exprima o mare certitudine.

— Evident, domnule, se complică treaba.

— Mai mult, răspunse Hunter. Ce este cu maşina asta aici? Ţi-am spus să iei un taxi.

— Vega a lăsat-o aici. Ei au venit cu două maşini şi le-au lăsat aici. N-am văzut nimic periculos în asta.

— Nu, nu. Voiam numai să mă asigur că n-aţi atras atenţia părăsind birourile. Era normal să-mi pun întrebări când am văzut maşinile.

— Oamenii sunt bine plasaţi? întrebă Hunter. În sfârşit... aşa îşi postase şi Vega oamenii şi ăsta mi se pare un aranjament bun.

Era un bărbat care făcea rondul de-a lungul gardului împrejmuitor şi doi pe ponton.

— E totul bine, nu te îngrijora, îi spuse Hunter cu o voce liniştitoare. Voi intra în casă, trebuie s-o controlez. Ale cui sunt celelalte maşini?

— Care? A, cele de lângă garaj? Erau aici când am ajuns noi.

— Acum cât timp a fost asta?

— Aproximativ o oră! Şoferul de taxi s-a rătăcit de două ori înainte să găsească drumul cel bun. Am crezut la un moment dat

că nu vom mai ajunge niciodată aici...

— Acum o oră! Dar acest Ford are încă motorul cald! Şi dacă Vega a venit cu trei maşini? Nu te-ai întrebat dacă nu cumva el şi-a lăsat omul lipsă prin preajmă ca să vadă ce faceţi voi?

Orion era foarte jenat.

— Mărturisesc că nu m-am gândit, domnule. Îmi pare rău, nu am ştiut absolut nimic despre ce s-a întâmplat în oraş.

— Ascultă, îţi vei rearanja oamenii. Vreau ca ei să fie pregătiţi pentru orice eventualitate. Adu-i înapoi pe tipii care se află pe ponton. Înconjuraţi casa. Scoate-i pe cei doi din maşină!

Orion deja plecase.

— Înţeleg acum, domnule. Mă ocup imediat, nu vă îngrijoraţi.

Hunter îl urmări cu privirea după care închise uşa cu cheia. Dispunea acum de propria gardă de corp care să asigure securitatea casei.

Nu-i mai rămânea de făcut decât să descopere secretele lui Barney Mathilda, dar nu avea impresia că acest lucru va fi atât de dificil...

CAPITOLUL XX

Sally Palmer îi spusese lui Hunter că Barney Mathilda se oprise ca să telefoneze dintr-o cabină publică în timp ce ei se îndreptau spre New York, dimineaţă, între orele nouă şi zece.

Orion îi spusese că Vegas şi oamenii săi primiseră ordinul să meargă la Long Island la ora nouă şi cincizeci şi opt de minute. Era deci logic să crezi că Barney, după ce văzuse rezultatul atacului casei lui Marinello în zori, telefonase în jurul orei zece ca să trimită la el o echipă de Aşi.

Era destul de logic. Mai puţin logic, era sistemul pe care îl folosise ca să dea ordinele. Orion spusese că ordinele fuseseră primite după procedura obişnuită. Hunter ştia multe despre Aşi, dar nu ştia totul.

Prin ce mijloace putea Barney să controleze propria poliţie secretă care se întindea de pe coasta de est până la coasta de vest? Cum reuşise să nu se demaşte în cursul acestor ani în care dăduse ordine? *Capi* nu ştiau cine controlează Aşii şi Aşii nu ştiau mai mult. Nimeni nu ştia!

Cum reuşea el să facă aşa ceva?

Fără îndoială, cu ajutorul unei programări electronice. Sally Palmer îi spusese despre „centrală”, iar Hunter văzuse echipamentul electronic din Cadillac. Dar nu avusese timp să-l studieze până la capăt. În mod sigur, maşina ascundea şi alte secrete.

Hunter intră în dormitor şi începu să examineze noptiera. Sally vorbise de o centrală dar era ceva mult mai complicat.

Hunter se pricepea puţin la electronică şi la sisteme de comunicaţii. În afară de aparatul de bruiaj, recunoscu un programator sofisticat, capabil să înmagazineze mesajele şi să le retransmită ulterior cu o viteză accelerată la cel puţin douăsprezece aparate asemănătoare de-a lungul Statelor Unite... şi de ce nu, la unul sau două din străinătate?

Dar Hunter era sigur că nu găsise esenţialul. Echipamentul de lângă pat nu era decât o simplă unealtă. Ca să funcţioneze, era nevoie de un *creier,* de un calculator, de o bancă şi de toate articolele! Acest lucru cerea o cameră de două ori mai mare ca cea în care se afla...

Ridică panoul care ascundea instrumentul. În spatele acestuia descoperi un cablu coaxial care dispărea în perete, încotro se

ducea el? Hunter dădu la o parte o bucată de zid din jurul cablului care forma un unghi drept şi care se înfigea vertical, spre pivniţă.

Dar nu era nimic în pivniţă, în afară de mărfuri de ocazie strânse de-a lungul anilor; mobilă spartă, care nu mai era folosită, un cazan mare, chiuvete ruginite... Asta era! Lângă acestea, descoperi cofrajul cablului care cobora din plafon până jos. Hunter lovi cu piciorul cofrajul. Cablul coaxial traversa podeaua şi dispărea în pământ. Podeaua îi păru puţin ciudată. Pe ici, pe colo păru că cedase sub greutatea lui.

Hunter puse amortizorul la arma Beretta şi trase o rafală în faţa picioarelor sale. Gloanţele intrară prin materia friabilă. Era mortar, nu ciment! Era o podea falsă; şipci de lemn acoperite cu mortar...

Cu răbdare, Hunter începu să caute modalitatea de a pătrunde în sala secretă. O găsi într-o chiuvetă ruginită. Robinetul nu era fixat decât în aparenţă. Hunter îl mişcă în sus. Se auzi un zgomot de scripete electric şi o parte din peretele subţire din fundul pivniţei se ridică, făcând să apară o mică scară bine luminată.

Hunter coborî prudent treptele, deschise o a doua uşă şi se pomeni în faţa unui fel de peşteră electronică a lui Ali Baba. Un calculator gigantic ocupa întreaga cameră.

Dar mai era ceva...

Un bărbat era culcat la pământ scăldându-se într-o baltă de sânge. Era paznicul care fusese îndelung căutat. Era mort.

Cu cămaşa ruptă, descoperind un sân frumos, având un fir de sânge coagulat pe comisura buzelor, Sally Palmer îl fixa cu o privire îngrozită.

Avea de ce, căci în spatele ei, cu un pistol enorm în mână, Barney Mathilda îl contempla cu ură pe Hunter.

— Nu mişca mâinile, strigă bătrânul. La cel mai mic gest, voi trage în ea.

— Felicitări, Peter, spuse Hunter cu calm.

Înaintă încet privind în jurul lui.

— S-au făcut progrese mari de la începuturile gemenilor Talifero.

— Îţi voi spune ceva, ticălosule, răspunse Barney Mathilda. Eu i-am învăţat totul pe Taliferi. Şi dacă tot vorbim despre asta, mai e ceva care te va interesa. Numele adevărat al lui Pat şi Mike era Mathilda. Cum te simţi acum când te afli în faţa unui om căruia i-ai ucis fiii?

Fraţii Talifero erau deci fiii bătrânului Barney? De ce nu? Era

logic.

— Întotdeauna am făcut ce trebuia făcut, Barney. I-am ucis şi aş reîncepe şi mâine dacă s-ar repeta, însă nu mă bucur că ţi-am omorât fiii. Au primit ce meritau, atâta tot. Îmi pare rău pentru tine, mai ales ca tată.

— Am debranşat aparatul care îl ţinea în viaţă pe Pat acum câteva săptămâni. Nu mai era decât o legumă, era un corp inert şi insensibil. Eu însumi am smuls afurisita de priză din perete.

De ce pierdea timpul ca să explice toate acestea? Avea vreun motiv?

— Poate că-i mai bine aşa, spuse Hunter.

— Nu s-a întâmplat acelaşi lucru şi pentru Mike. Capul său a fost trimis la *Commissione* într-o cutie de carton.

Hunter nu avea nimic împotriva unei conversaţii. Cu cât dura mai mult, cu atât era mai bine. Luă şi el cuvântul la rândul său:

— Mike a căutat-o cu lumânarea. L-a trădat pe Augie în New Jersey. Asta l-a costat picioarele pe Augie.

Sally Palmer scoase un mic ţipăt.

— Nu vezi că te face să aştepţi? Bob, aşteaptă întăriri!

— N-are nici o importanţă, îi spuse Hunter. Nimic în lume nu-l mai poate ajuta acum.

Bătrânul începu să râdă, cu un sunet răguşit şi dispreţuitor.

— E aproape nostim, spuse el.

— Dar nu cunoşti partea cea mai nostimă, spuse Hunter. Ştiam că ţii mult la propria maşină, Barney. Aşa că am trimis-o la *Commissione,* împreună cu explicaţii. S-a terminat cu secretele.

Bătrânul reacţionă. Ochii săi se luminară cu o privire plină de ură.

— Cum?

— Am dus-o la *Commissione* şi, mai exact, am dat-o celui care se ocupă de toţi vizitatorii de marcă. Va face cu ei turul cartierului în Cadillac-ul tău şi le va pune să asculte benzile tale. Îmi spuneam că asta îţi va face plăcere.

— Nemernicule! mormăi Barney Mathilda.

— Dacă aş fi în locul tău, aş evita să mă mai duc în Manhattan. Aş mai evita şi să mă arăt pe orişiunde, iar apartamentul din Florida mi se pare exclus. Cu atât mai rău pentru pelicani! Prietenii tăi vor fi foarte supăraţi; te vor urmări până la sfârşitul zilelor tale care, după părerea mea, sunt foarte limitate ca număr. Nu cunosc pe nici unul din prietenii tăi care să iubească într-adevăr Aşii şi nici sistemul pe care l-ai pus tu pe picioare. Mă întreb de ce.

Barney Mathilda se dădu puţin în spate.

— Ce tot spui?

— Este evident, Barney. Chiar şi un As roşu ţi-ar putea spune asta, aceşti tipi nu îşi refac faţa la fiecare şase luni pentru că ei vor să spioneze mai bine, ci pentru că le este frică să nu fie ucişi. Cu cât un tip acumulează mai multe necazuri, cu atât are mai multe cicatrice pe faţă. Ştii foarte bine că am dreptate, Barney... Peter, voiam să spun. N-ai auzit niciodată vorbindu-se de Oscar Wilde, Barney? El a scris o poveste despre un tip care nu îmbătrânea niciodată, dar faţa sa devenea absolut hidoasă de-a lungul timpului. Probabil că tu ai sufletul cel mai hidos din toate timpurile...

— Bob, nu te lăsa dus cu vorba! Aşteaptă întăriri! strigă tânăra femeie. Există o intrare secretă! Îi mai aşteaptă şi pe alţii să vină!

— Are dreptate, spuse Barney Mathilda. Mărturisesc că nimic nu-mi va face o plăcere mai mare decât să-ţi trag un glonţ în stomac şi să te privesc cum mori încet, dar am nevoie de tine viu. Tu şi prostul ăla de Eritrea îmi veţi folosi la ceva. Vă voi aduce în consiliu în seara asta.

— Te înşeli, Barney. Eu nu mă las niciodată condus de altul, spuse Hunter. Nimeni nu va veni. Nu ţi-a mai rămas nici măcar un prieten pe lume. Eu am luat conducerea gestapoului tău. Toţi oamenii tăi cred că eu sunt tu; mă strigă Peter. Eu controlez maşina ta, emiţătoarele tale, totul. Îi controlez pe oamenii tăi şi am descoperit sistemul nervos al imperiului tău. Tu eşti cel care vei fi condus.

Mathilda afişă din nou o mină dispreţuitoare, dar acum era mai puţin sigur de el.

— Nu se poate, eşti bolnav! Pretinzi că controlezi absolut tot? Eu sunt cel care am pistolul, prostule!

— Eşti bătrân şi obosit, Barney. Tremuri de frică. Mă doare inima să te văd cum îţi tremură mâinile. Abia ţii pistolul în mână. E greu, iar amortizorul cel mare nu te ajută la nimic. Nu cred nici măcar că poţi să atingi peretele din spatele meu în starea în care eşti.

— Vrei să încercăm?

— Acum câteva minute n-aş fi riscat; acum, da. Nu că aş încerca. Prefer să te las asociaţilor tăi. Sunt zece mii de inşi care vor să te ucidă. Ei au prioritate, ăsta este adevărul. Îţi voi acorda dreptul de a ieşi de aici. Dacă răspunsul este da sau nu, decide-te imediat!

Barney Mathilda strânse din buze, dar ochii săi exprimară răspunsul.

Hunter era pregătit să-l primească. Sări în stânga, făcând un plonjon uimitor, apucându-şi arma cu rapiditatea unui fulger. Barney Mathilda trase primul, dar Hunter ţinti mai bine. Glonţul lui Barney lovi peretele din spatele lui Hunter; cel al Exterminatorului deschise craniul lui Mathilda, făcând să-i zdrobească capul şi să-i ţâşnească creierul ca o fântână.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! exclamă Sally Palmer. O secundă în plus, şi aş fi avut o criză de nervi!

— Eşti teafără? întrebă Hunter.

— Eu n-am nimic, dar tu eşti nebun. Avea mâna fermă!

— Dar avea ochii tulburi, îi răspunse Hunter lăsând să cadă o medalie de trăgător de elită în balta de sânge. Ochii l-au trădat, iar eu sunt oricum un trăgător mai bun decât el.

— Eşti complet nebun! spuse Sally Palmer suspinând.

Hunter o luă în braţe şi o duse afară din pivniţă.

Nebunia abia începea...

CAPITOLUL XXI

Aşii erau acolo, protejând cu eficacitate casa. Hunter o duse pe Sally Palmer în camera sa de la primul etaj unde îşi curăţă tăietura, îşi schimbă îmbrăcămintea şi îşi refăcu machiajul.

— Pe cine aştepta Barney?

— Nu ştiu. A dat un telefon exact înainte de sosirea ta. Ştiam că există un astfel de loc. Îmi pare rău că am plecat fără să te previn, dar trebuie cu orice preţ să-l descopăr. Acest om era un monstru, Bob. Nu ai nimic să-ţi reproşezi.

— Mă aşteptam la acest rezultat, Sally. Şi mă felicit pentru asta.

— Dacă te aşteptai să-l găseşti acolo, de ce n-ai intrat trăgând?

— Nu vorbeam de Barney. Mă gândeam că am să-l găsesc pe omul care era acolo jos. Unul dintre tipi dispăruse fără să lase urme; îl căutam. Ceilalţi nu reuşiseră să-l găsească în casă. Dar mai sunt câteva detalii care îmi scapă; informează-mă.

— Am revenit aici imediat după ce te-am părăsit. Am văzut că era un paznic în jurul casei şi mi s-a părut ciudat. Dar cum eram aproape ajunsă m-am gândit să-i intimidez printr-un bluf. Barney fusese mereu foarte discret, deci prezenţa unui paznic m-a surprins. Nu mi-am calculat bine lovitura, căci mă gândeam că am să găsesc casa goală. Eram furioasă. L-am abordat pe acest tip şi l-am întrebat ce face aici. El mi-a răspuns că avusese necazuri şi că domnul Mathilda trimisese oameni ca să-i păzească casa. Din fericire, a fost foarte politicos şi nu i s-a părut ciudat că sunt acolo. Am urcat aici şi am aşteptat momentul în care puteam să încep să caut la subsol. A trebuie să aştept o oră ca să ajung în pivniţă şi încă zece minute ca să descopăr mecanismul secret. În acel moment am fost prinsă. Acest tip a coborât exact în spatele meu.

Ea îi zâmbi.

— Ştii foarte bine că nu port niciodată arme asupra mea, dar am luat o ţeavă de plumb care se afla acolo pe care o ţineam în mână când am auzit deschizându-se peretele secret.

Fata începu să râdă.

— Eram îngrozită. L-am aşteptat pe tip şi l-am lovit cu ţeava. Îşi pierduse conştiinţa. Barney a venit după douăzeci de minute. Nu ştiu cum a intrat, dar dintr-odată era acolo. M-a lovit cu

pumnul şi m-a expediat în celălalt capăt al camerei. Apoi s-a îndreptat cu calm spre celălalt tip şi i-a tras un glonţ în cap. Puţin mai târziu ai sosit tu. Altceva nu mai ştiu. Dar am fost foarte fericită când te-am văzut venind.

Hunter îi spuse:

— Maşinile din faţa garajului... Al tău este Fordul?

— Da, celălalt mai mult sau mai puţin. Pontiacul este maşina de serviciu. L-am lăsat aici azi de dimineaţă când am plecat. M-am folosit de Ford ca să vin în această după-amiază.

Hunter oftă.

— Bun, foarte bine. Nu voiam ca el să aibă o nouă surpriză dezgustătoare. Să mai vorbim de telefon. Ştii cu cine a vorbit Barney?

— Nu am nici cea mai mică idee, căci nu vorbea pe faţă. A spus: „Imediat. Trimite-mi-l.” Exact asta a spus. Apoi a adăugat ceva de genul: „... Pe fronton”.

— Pe fronton?

— Asta mi s-a părut că aud.

Hunter se apropie de fereastră şi dădu la o parte draperiile, după care o întrebă:

— Spui că Barney a intrat brusc? Dintr-odată a apărut aici?

— Da, sigur există o intrare secretă. Am ridicat ochii şi l-am văzut.

— ... „pe fronton...”

— Nu sunt sigură, asta cred că am auzit.

— Pe „ponton”!

— Aşa! E mai logic!

— Eşti gata? Putem pleca?

— Când vrei. O să deschizi o intrare secretă?

Hunter îi zâmbi.

— Nu-i nevoie. Mă cred Peter.

*

* *

Hunter chemă la el Aşii care înconjurau casa.

— Domnilor, situaţia e gravă. Ştiţi ce s-a întâmplat astăzi în oraş. Am pierdut partida. Vă sugerez să vă ardeţi cărţile şi să părăsiţi ţara. Se pare că în Brazilia este foarte frumos în această perioadă a anului.

Foarte surprinşi şi foarte decepţionaţi, cei cinci bărbaţi urcară rapid în maşinile lor şi se îndepărtară.

Hunter se întoarse în casă şi îi spuse lui Sally Palmer:

— Drumul e liber. Ar trebui să pleci cât mai este timp.

— Tu nu vii? întrebă ea cu o voce ezitantă.

— Nu încă, răspunse el. Dar nu te îngrijora, îţi las calculatorul. Nu-l voi atinge pentru nimic în lume. Când vei veni cu şeful tău, căută o uşă secretă: sigur există una şi un tunel care duce sub ponton.

Ea încuviinţă puţin tristă.

— Fără îndoială. Bun, presupun că acum îmi vei spune la revedere. Deja...

— Ei da! Dar cel puţin nu s-a terminat prost.

— Da. Ce faci în seara asta? Când vei termina, ce ţi-a mai rămas de făcut? Există câteva detalii pe care aş vrea să le cunosc.

— Ştii, Sally, în general nu mă retrag într-un anumit loc după ce-mi termin treaba.

— Nu poţi spune că rămâi pentru totdeauna undeva.

— Mi s-a spus că este mult mai sănătos să călătoreşti.

— Este într-adevăr adevărat. Mai ales în cazul tău. Dar va trebui să faci un raport cuiva care se pricepe.

— Tu te pricepi? întrebă Hunter zâmbind.

— Sunt expertă în materie.

Fata îi aruncă lui Hunter o privire inocentă şi totodată maliţioasă.

— Voi veghea şi asupra sănătăţii tale.

— Prin care parte trebuie să trec? Apartamentul din stânga sau cel din dreapta?

Ea începu să râdă.

— Toate drumurile îţi sunt deschise, Bob.

— Nu promit nimic, dar voi încerca.

— Ce-i aia promisiune? întrebă ea vesel îndepărtându-se.

El o privi urcându-se în Ford şi îndepărtându-se, apoi părăsi casa coborând spre ponton. Scoase amortizorul armei Beretta şi puse un nou încărcător.

Un feribot mare – poate cel pe care îl văzuse mai devreme – avansa uşor la două sute de metri de mal. Vasul era plin de oameni; mercenarii lui Barney Mathilda.

În timp ce Hunter sosi pe ponton, o barcă cu motor părăsi feribotul şi începu să se apropie de mal. În barcă erau trei oameni; erau îmbrăcaţi în ţinută de luptă şi aveau asupra lor arme automate. Când ajunseră la douăzeci de metri de mal, Hunter întinse Beretta şi trase repede de trei ori. Focurile de armă formară ecouri la suprafaţa apei, timp în care cei trei oameni căzură în apă şi dispărură în valuri. Barca făcu un salt

lateral, apoi stânga-mprejur şi începu să se îndrepte singură spre larg. Hunter mai trase de trei ori şi micul vas fu străpuns la nivelul apei şi începu să se scufunde.

Feribotul încetini, de parcă ar fi auzit focurile de armă, apoi îşi reluă drumul.

Hunter se întoarse la casă, apoi se urcă la volanul rulotei unde îşi branşă emiţătorul.

Era ora şase şi zece şi imperiul se apropia vertiginos de dispariţie...

CAPITOLUL XXII

— Air Wick, aici Harpie. Mă auzi?

— Foarte bine, Harpie.

— Peter ne-a trimis batalionul său. Ai elicoptere?

— Afirmativ. Care-i situaţia?

— Am părăsit punctul de contact şi m-am îndepărtat. Batalionul se află pe un feribot de culoare roşie cu alb. Sunt în jur de două sute şi dispun de aproape douăzeci de vehicule.

— Încotro se îndreaptă?

— Caută sigur un loc de acostare. E unul la zece minute de aici, la nord-est.

— Am înţeles. Te sfătuiesc să-i urmăreşti cu privirea, dar să mă laşi pe mine să mă ocup de debarcare. Nu te apropia de zona de luptă.

— Am înţeles, te voi ţine la curent.

— O singură întrebare, Harpie. Peter este pe feribot?

— Peter este mort.

— Unde?

— În văgăuna sa. Agentul tău, Palmer, îţi va da toate informaţiile utile şi te va duce acolo. A reuşit o lovitură de maestru. Ei îi revin onorurile.

— Am înţeles, Harpie. Terminat.

— Terminat.

— Unde eşti, Billy? întrebă Hunter la telefon.

— E o atmosferă din ce în ce mai încordată aici, domnule. Unde sunteţi?

— Sosesc. Ce se întâmplă?

— Manny Girolta va veni cu cinci limuzine pline cu oameni. Este în faţa porţii şi nu văd cum vom mai putea să-i împiedicăm să intre.

— Câţi oameni ai tu?

— Îmi este ruşine. Mi-au mai rămas aproape douăzeci. Mulţi din ei au dezertat, domnule.

— Dă-mi-l pe David.

— Nu ştiu ce să fac. Are capul unui om de o sută de ani. L-am văzut îmbătrânind sub ochii mei. Părul său devine alb. Refuză să deschidă gura. Pot ţine receptorul lângă urechea lui, cred că vă va auzi. Poate îi veţi spune ceva care să-l facă să reacţioneze.

— Dă-mi-l.

— Receptorul este la locul potrivit, domnule.

— David, ascultă-mă! Trebuie să uiţi ce s-ar fi putut întâmpla. Trebuie să înfrunţi realitatea. Tu nu vei fi niciodată şeful New York-ului. Nu-i un loc de invidiat. Dar vei muri dacă nu reacţionezi. Ascultă-mă. Nu intenţionez să te ucid. Am avut ocazia s-o fac de mai multe ori, dar n-am profitat de ea. În schimb, Manny Girolta şi oamenii săi nu cer decât asta. Sunt afară şi aşteaptă să intre. Dar nu sunt singuri; Peter a trimis o veritabilă armată ca să te ucidă. Oamenii săi vor debarca dintr-un moment în altul. Eu pot să te scot de acolo. De altfel, vreau să te scot. David, răspunde-mi.

— Nu vrea să spună nimic, domnule Omega.

— Pentru că este exact ce pretinde toată lumea pretinde: un curlangiu fără boaşe! Un homosexual. Şi mai avea pretenţia să preia totul în mână!

— Du-te la dracu, Omega, sau Dumnezeu ştie cum te-o fi chemând!

— Aha, acum e mai bine. Dar nu vei putea niciodată să mă trimiţi la dracu dacă mori.

— Ce-mi propui?

— Să te scap. Dacă vrei.

— Vreau! Da, vreau!

— Atunci nu te mişca deloc şi priveşte pe fereastră. Vei şti ce să faci când va veni momentul. Billy!

— Da, domnule. Ce trebuie să fac?

— Eşti un tip foarte bun, Billy. Aminteşte-ţi de ce am vorbit. Aminteşte-ţi pe cine să suni mâine. Nu uita.

— Nu, domnule. Voiam să spun...

— Ştiu ce voiai să spui. Iată ce vei face, Billy. Adună-ţi oamenii. Treceţi prin spate şi aruncaţi zidul în aer. Plecaţi şi nu vă mai întoarceţi.

— Domnule Omega, eu...

— Taci din gură! David şi cu mine am ajuns la o înţelegere. Tu trebuie să pleci prin spate. Imediat!

— Să faci ce-ţi spune, Billy. El ştie ce face.

— Bine, David. Mulţumesc, domnule Omega. Dumnezeu să vă aibă în pază.

— Şi pe tine, Billy. Şi pe tine.

Turela se ridică uşor şi fără zgomot. Proiectilele erau gata de lansare. Ecranul verde luminos pâlpâia. Ţintele erau alese. Hunter îşi reglă perfect ţinta şi apăsă pe propriul genunchi. Primul proiectil plecă cu un sunet ascuţit şi apăru imediat pe

ecran. O dâră lungă de culoare albă străbătea aerul.

Trei, doi, unu! Lovit!

Ţinta se dezintegră şi avu loc o explozie roşie care invadă ecranul verde.

De fapt, Cadillac-ul explodă şi fu ridicat la mai mulţi metri de sol, iar corpurile rupte în bucăţi fură aruncate în jurul maşinii.

O a doua ţintă apăru, un al doilea proiectil decolă şi din nou fură morţi şi răniţi.

Al treilea şi al patrulea proiectil plecară imediat, lăsând în urma lor un câmp de bătălie înnegrit, acoperit de cadavre dislocate, picioare rupte şi capete fără corpuri.

Turela reveni la poziţia iniţială. Hunter deschise microfonul emiţătorului.

— Aici Harpie. Presupun că ai văzut totul, nu?

— Da. Vin acum.

— E gata, aşteaptă. Du-te şi întâmpină-l.

În depărtare alte explozii luminară cerul în partea de nord-est.

— Aici Air Wick. Presupun că ai văzut totul, nu?

— Da. Meditaţie funebră pentru Peter.

— Voi fi acolo în treizeci de secunde.

Hunter încărcă alte patru noi proiectile în turela pe care o repuse în poziţia de luptă. Studie ecranul şi văzu sosind un convoi de maşini care se opri în faţa casei. Hal Brognola coborî din prima maşină şi avansă spre casă. Uşa se deschise şi David Eritrea ieşi în pridvor. Brognola continuă să avanseze şi îi întinse mâna.

Hunter nu se putu abţine să nu râdă văzându-i cum îşi dădeau mâinile. În mod sigur, victoria era totală de data asta.

În sfârşit, convoiul se îndepărtă.

Hunter privi îndepărtându-se ultima maşină şi îşi reluă locul din faţa ecranului. Alese patru puncte de impact şi apoi activă proiectilele.

La un interval de zece secunde, cele patru proiectile se îndreptară spre vechea casă.

Construcţia tremură, se fisură şi se prăbuşi, devorată de imensele flăcări roşii.

— Adio, Augie, spuse Exterminatorul. Tu erai cel mai rău dintre gunoaie.

EPILOG

Augusto Marinello fu înmormântat în districtul Queens din statul New York, într-o dimineaţă ploioasă. Sicriul rămăsese închis în timpul slujbei, căci cine ar fi stat lângă Augie nu ar fi avut parte de o privelişte plăcută. Unul dintre poliţiştii de serviciu comentă:

— Un pic de carne prăjită şi nişte oase negre.

Era puţină lume la cimitir şi, majoritatea celor prezenţi, se compunea din ziarişti şi poliţişti.

— Dar ce se întâmplă? întrebă un reporter uluit. Mi s-a spus că va fi o înmormântare ca pentru un şef de stat. Unde sunt toţi prietenii lui?

Nu erau la cimitir decât jumătate din persoanele care asistaseră la slujbă; era într-adevăr o ceremonie lipsită de interes.

Printre cei care veniseră în Queens era şi un poliţist newyorkez care conducea brigada de luptă împotriva crimei organizate şi invitatul lui, un funcţionar de la Washington.

— Nu mi-ai uşurat deloc viaţa, îi spuse William Rafferty lui Hal Brognola.

— Dar eu n-am ştiut nimic, răspunse Brognola. Au şters-o în timpul nopţii.

— E un adevărat exod, preciză poliţistul nemulţumit. Numai că eu nu numesc asta o eclipsare discretă în timpul nopţii. Ar fi putut să mă prevină. După toate astea, sunt dator să ştiu ce se întâmplă în Organizaţie. Cunosc mai mulţi şefi de serviciu care ar fi fost încântaţi să afle că nu va fi decât o mică înmormântare fără nici un fel de probleme. Am fi putut evita să trimitem la faţa locului zeci de poliţişti ca să asigure ordinea şi securitatea. Am fi putut...

— De acord, de acord, răspunse Brognola. Dar ştii că eu nu mi-am petrecut seara privind ceea ce se întâmpla pe telex.

— Ştiu, ştiu, mormăi Rafferty. Morga e plină până la refuz. Ambulanţele au început să defileze de ieri după-amiază. Mi-ai spus să fiu atent. Nu priveam unde ar fi trebuit. Îi priveam pe toţi cei care aveau s-o şteargă englezeşte. Prietenul tău nici măcar nu se mai interesează de asta?

— Care prieten? spuse Brognola.

— Ştii prea bine. Cel care ni i-a făcut cadou pe Fortuna, Pelotti,

Gustini şi Di Anglia. Fără să mai punem la socoteală zbirii. Ai impresia că la morgă se ţine un seminar al Mafiei.

Brognola oftă.

— Eşti un poliţist eficace, Bill. New York-ul este acum un oraş curat.

— N-a mai fost niciodată atât de curat, spuse Rafferty.

Zâmbi în ciuda marilor picături de ploaie care îi cădeau pe faţă. Brognola zâmbi şi el.

— Voi avea de muncă până peste cap timp de câteva săptămâni ca să pun ordine în toate informaţiile pe care tocmai le-am obţinut. Îmi va lua câteva zile numai ca să scot benzile din calculatorul de la Long Island. Ascultă la mine, Bill, voi petrece zile fericite acum că sunt toţi morţi.

— Nu insista prea mult. Mergem să luăm micul dejun?

— Nu pot. Trebuie să fiu la Washington la sfârşitul după-amiezii, spuse Brognola zâmbind vesel. Trebuie să prezint un anume domn în faţa comisiei de anchetă a Senatului.

— Voi mereu vă distraţi la Ministerul Apărării, murmură Rafferty. Noi, niciodată.

— Trebuie spus că există câteva compensaţii care fac ca meseria noastră să fie uneori destul de plăcută.

Vru să continue dar tăcu brusc. Vedea o masă mare obscură prin ceaţă; această prezenţă îl surprinse pe moment. Dar apoi găsi imediat normal ca ea să fie acolo.

Ar fi pus prinsoare pe orice că era vorba de o rulotă mare GMC care conţinea secrete mult mai mari decât calculatorul lui Barney Mathilda.

Nu se înşelase.

O tânără femeie foarte frumoasă îmbrăcată într-un impermeabil alb coborî din rulotă, intră în cimitir cu un pas hotărât şi se îndreptă spre adunarea din jurul mormântului lui Augie Marinello.

Rulota semnaliză de două ori cu farurile şi apoi se îndepărtă în strada acoperită de ceaţă.

Brognola îl privi cum dispare apoi fixă cu privirea pe tânăra femeie care reuşise, fără nici o îndoială, una dintre cele mai frumoase lovitură ale secolului.

Poate că era bucuroasă de victoria ei, dar nu arăta acest lucru. Brognola nu o mai văzuse niciodată aşa de prost dispusă.

— Nu putem câştiga pe toate planurile, ştii, îi spuse Brognola lui Sally Palmer.

— N-am nici o putere, spuse ea. El este complet nebun! Să se

ducă să moară dacă asta îi face plăcere!

— Exact asta i se va întâmpla într-o zi, răspunse încet Brognola.

— Dar de cine vorbeşti? întrebă Rafferty.

— De cineva pe care tu nu ai vrea să-l cunoşti, răspunse Brognola. Bill, ţi-o prezint pe Sally Palmer; unul dintre cei mai buni agenţi. Poţi s-o feliciţi. Ieri a omorât un monstru.

— Eu doar l-am descoperit, spuse încet tânăra femeie. Din fericire, nu eram singură.

— Cred că ştiu despre cine vorbim, spuse Rafferty.

El privi prin ceaţa groasă, încercând degeaba să distingă masa cea mare a rulotei.

— Ce fel de om este el? întrebă Rafferty.

— În acest moment, răspunse Brognola oftând, ţi-aş spune că e un om care suferă, care respiră, care mănâncă, care doarme, căruia îi este frică, care e curajos şi care se întreabă adesea: la ce bun? De fapt, e un om ca şi mine.

— E foarte puţin pretenţios, domnule Brognola, spuse cu calm Sally Palmer.

Brognola începu să râdă, apoi afişă o mină serioasă, date fiind circumstanţele.

Sicriul începea să dispară în mormânt.

Câteva momente mai târziu, Brognola avansa până la marginea acestuia, se aplecă şi luă un pumn de pământ pe care îl aruncă pe coşciug.

Zgomotul sec şi cleios al pământului moale semnala sfârşitul imperiului. Sfârşitul unei epoci.

Regele era mort şi nu mai exista nici un prinţ moştenitor.

Acesta era sfârşitul imperiului Marinello-Mathilda.

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3
CAPITOLUL II.....7
CAPITOLUL III.....14
CAPITOLUL IV.....18
CAPITOLUL V.....21
CAPITOLUL VI.....24
CAPITOLUL VII.....28
CAPITOLUL VIII.....33
CAPITOLUL IX.....40
CAPITOLUL X.....46
CAPITOLUL XI.....48
CAPITOLUL XII.....54
CAPITOLUL XIII.....56
CAPITOLUL XIV.....62
CAPITOLUL XV.....64
CAPITOLUL XVI.....69
CAPITOLUL XVII.....73
CAPITOLUL XVIII.....76
CAPITOLUL XIX.....78

CAPITOLUL XX.....83
CAPITOLUL XXI.....88
CAPITOLUL XXII.....92
EPILOG.....95
CUPRINS.....98

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

Augusto Marinello a fost înmormântat în districtul Queens din statul New York, într-o dimineaţă ploioasă. Sicriul rămăsese închis în timpul slujbei, căci cine ar fi stat lângă Augie nu ar fi avut parte de o priveliştе prea plăcută.

Sicriul începea să coboare încet în mormânt.

Câteva momente mai târziu, Brognola avansă până la marginea gropii, se aplecă şi luă un pumn de pământ pe care îl aruncă pe coşciug.

Zgomotul sec al pământului moale şi cleios semnala sfârşitul imperiului. Sfârşitul unei epoci.

Regele era mort şi nu mai exista nici un Prinţ Moştenitor.

Acesta era sfârşitul imperiului Marinello-Mathilda.

EDITURA Z 2000 EDITURA Z 2000 EDITURA Z 2000

ISBN 973-9127-79-3 Lei 16 000